

Predgovor

Apostolatski centar *Sav Tvoj* nastavlja s izdavanjem knjižica o pobožnosti. Među najraširenijim pobožnostima u Katoličkoj Crkvi je svakako pobožnost Presvetom Srcu Isusovu. Ne radi se o jednoj pobožnosti među mnogima nego je pobožnost Srcu Isusovu uzdignuta u Crkvi na posebno mjesto i nalazi se u središtu objave. Brojni su papinski dokumenti koji o tome pišu, a nama se kao najbolji uvod u ovu knjižicu čini citat iz *Direktorija o pučkoj pobožnosti i liturgiji* kojeg je izala Kongregacija za Bogoslovlje i disciplinu sakramenata 2001. godine u Rimu.

«Shvaćen u svjetlu božanskoga Pisma, izraz *Srce Isusovo* označuje samo Kristovo otajstvo, cjelokupnost njegova bića, njegove osobe, razmatrane u svojoj najintimnijoj i bitnoj jezgri: Božji Sin, nestvorena mudrost; beskrajna ljubav, počelo spasenja i posvećenja za čitavo čovječanstvo. *Srce Isusovo* je Krist, utjelovljena i spasiteljska Riječ koja je, po sebi, nutarnja - s beskrajnom božansko-ljudskom ljubavlju - u Duhu protegnuta prema Ocu i prema ljudima, svojoj braći i sestrama.

Kao što su često podsjećali rimski pape, pobožnost Srcu Isusovu ima čvrst temelj u Svetome pismu. Isus, koji je jedno s Ocem (Iv 10,30), poziva svoje učenike na življenje u prisnome zajedništvu s njim, na usvajanje njegove osobe i njegove riječi kao pravila ponašanja, a sebe samoga objavljuje kao učitelja »krotka i ponizna srca« (Mt 11,29). Može se na stanovit način reći da je pobožnost Srcu Isusovu prijevod u bogoslovene okvire onoga pogleda, koji će prema proročkoj i evanđeoskoj riječi, svi kršćanski naraštaji usmjeriti prema onome koji je proboden (usp. Iv 19,37; Zah 12,10), tj. prema Kristovu boku probodenu kopljem iz kojega je potekla krv i voda (usp. Iv 19, 34), simbol »čudesna otajstva cijele Crkve«.

Ivanovski tekst, koji pripovijeda o pokazivanju Kristovih ruku i njegova boka učenicima (usp. Iv 20,20) i poziv koji Isus upućuje svetomu Tomi da pruži svoju ruku i da ju stavi u njegov bok (usp. Iv 20, 27) također je imao znatan utjecaj u nastanku i u razvoju crkvene pobožnosti prema Presvetome Srcu.

Ti i drugi tekstovi koji predstavljaju Krista kao vazmenoga Jaganjca - pobjedonosna, premda žrtvovana (usp. Otk 5,6) - bili su predmetom trajna razmatranja svetih Otaca, koji su otkrili njihova doktrinarna bogatstva i ponekad vjernike pozivali da prodru u otajstvo Krista kroz otvorena vrata njegova boka. Ovako piše sveti Augustin: «Ulaz je pristupačan: Krist je vrata. I za tebe se otvorio kada je njegov bok otvorilo koplje. Sjeti se što je iz njega izašlo. Izaberi dakle gdje ti možeš ući. Iz boka Gospodina koji je visio i umirao na križu provrela je krv i voda kada je bio proboden kopljem. U vodi je tvoje pročišćenje, u krvi tvoje otkupljenje».

Pobožnost prema Presvetome Srcu predstavlja veliki povijesni izražaj pobožnosti Crkve prema Isusu Kristu, svome Zaručniku i Gospodinu. Ona zahtijeva temeljni stav koji se sastoji od obraćenja i zadovoljštine, ljubavi i zahvalnosti, apostolske zauzetosti i posvete prema Kristu i njegovu spasenjskome djelu. Zbog toga ju Apostolska stolica i biskupi preporučuju, promiču njezino obnavljanje: u jezičnim i ikonografskim izražajima; u posvješćivanju njezinih biblijskih korijena i njezine povezanosti s najvećim istinama vjere; u potvrdi primata ljubavi prema Bogu i bližnjemu kao bitnu sadržaju te pobožnosti». (*Direktorij o pučkoj pobožnosti i liturgiji* str.137.s.)

Da ne bismo nepotrebno opteretili tekst ne donosimo citate svih knjiga, molitvenika i priručnika iz kojih smo crpili pojedine tekstove koje smo duži niz godina skupljali na raznim evropskim jezicima. Dao Bog da Srce Isusovo po zagovoru Majke Božje objavljivanjem ove knjižice udijeli obilje milosti i duhovnih plodova u hrvatskom narodu.

2. 2. 2006. Blagdan prikazanja Gospodinova u hramu - Svijećnica
p. Miljenko Sušac s.m.m. – misionar monfortanac

1. DEVETNICA SRCU ISUSOVU

(Sv. Alfons Marija Liguori)

Prvi dan: Ljupko Srce Isusovo

Tko je u svemu ljubak nužno je obljubljen. Ah, kad bism se mi potrudili upoznati sve lijepe strane ljupkog Isusa Krista, svi bismo bili sretni ljubeći ga. I koje bi srce među svim srcima moglo biti ljupkije od Srca Isusova? Njegovo Srce je potpuno čisto, sveto, puno ljubavi prema Bogu i bližnjemu. Slava Božja i naše dobro su jedine želje Isusova Srca. U njegovu Srcu sva je Očeva milina i slast. U njemu kraljuju sva savršenstva i sve kreposti: najgorljivija moguća ljubav prema Bogu, njegovu Ocu, sjedinjena s najvećom mogućom poniznošću i poštovanjem; najveća smetenost zbog naših grijeha koje je uzeo na sebe, sjedinjena s najvećim povjerenjem nježnog Sina; najveće gnušanje na naše grijeha sjedinjeno sa živom samilošću prema našim bijedama; najveća muka skupa sa savršenim predanjem u volju Božju. Tako da se u Isusu nalazi sve što je dostojno ljubavi.

Neki su skloni ljubiti osobe zbog njihove ljepote, drugi zbog nevinosti ili blagosti ili pobožnosti. A kad bi postojala neka osoba koja bi imala sve ove i druge kreposti tko bi mogao ne ljubiti je? Kad bismo i na daljinu čuli da postoji neki princ lijep, ponizan, uljudan, pobožan, pun ljubavi, sa svima blag, koji uzvraća dobrom onima koji mu čine zlo, iako ga ne bi poznavali, a ni on nas, u njega bismo se zaljubili i bili bismo potaknuti ljubiti ga. A Isus Krist koji ima sve ove kreposti u najvišem stupnju, i tako nas nježno ljubi, pa kako je moguće da je tako malo ljubljen od ljudi, da on nije predmet sve naše ljubavi? Oh, Bože moj, Isus koji je jedini ljubak i koji nam je iskazao tolike znakove svoje ljubavi, izgleda da je samo on bez sreće s nama, ne uspijeva vidjeti da je obljubljen, kao da ne bi bio dovoljno dostojan naše ljubavi! Zbog toga su plakale sv. Ruža Limska, sv. Katarina Đenovska, sv. Tereza Avilaska, sv. Marija Magdalena Paciška, koje kad su vidjele veliku nezahvalnost ljudi plačući su uzvikivale: Ljubav nije ljubljena, ljubav nije ljubljena!

Molitva: Ljubljeni moj Otkupitelju što bi mi dostojnije izvan tebe mogao zapovjediti ljubiti vječni Otac? Ti si ljepota Raja, ti si ljubav Očeva, u tvom Srcu je sjedište svih kreposti. O ljubljeno Srce mog Isusa ti zaslužuješ ljubav svih srdaca. Jadno i nesretno srce koje te ne ljubi. Takvo nesretno srce je bilo i moje u vremenu kad te nisam ljubio, ali ne želim nastaviti biti nesretan. Ljubim te i želim te zauvijek ljubiti moj Isuse. U prošlosti sam bio zaboravio na tebe a sada što očekujem? Možda očekujem da me ti zbog moje nezahvalnosti zapustiš i zaboraviš na mene? Ne dragi moj Spasitelju, ne dopusti to. Ti si Božja ljubav, pa zar da ne budeš i ljubav jednog bijednog grešnika poput mene prema kojemu si bio tako dobar i ljubio si ga?

Blaženi plamenu koji goriš u zaljubljenom Srcu Isusovu, upaliti i u mom siromašnom srcu blaženi plamen koji je Isus s Neba došao zapaliti na zemlji. Sažez i uništi sve nečiste ljubavi koje žive u mom srcu i sprječavaju da bude potpuno tvoje. O Bože moj, učini da moje srce živi samo zato da te ljubi, tebe moga Spasitelja. Ako sam te nekada prezirao sada znaj da si ti moja jedina ljubav. Ljubim te, ljubim te, ljubim te i ne želim ljubiti ništa drugo osim tebe. Ljubljeni moj Gospodine neka ti ne bude odbojno da te ljubi jedno srce koje te je u prošlosti preziralo. Pokazati anđelima srce koje te je nekada vrijeđalo i preziralo a sada te ljubi neka bude tvoja slava. Presveta Majko Marijo, nado moja, pomози mi. Moli Isusa da me svojom milošću učini onakvim kakvim me on želi. *Litanije Srca Isusova str.*

Drugi dan: Srce Isusovo koje ljubi

Oh kad bismo shvatili ljubav kojom gori Srce Isusovo prema nama! On nas toliko ljubi da kad bi se sjedinila sva ljubav svih ljudi, anđela i svetaca sa svim njihovim snagama ne bi se dobio ni tisućiti dio ljubavi kojom nas Isus ljubi. On nas ljubi beskrajno više nego li mi ljubimo sami sebe. Ljubio nas je do pretjeranosti. Koja bi mogla biti veća pretjeranost od toga da Bog umre za stvorenja? Ljubio nas je do kraja. Bog nas je ljubio oduvijek. U vječnosti nije postojao nijedan trenutak kad Bog nije mislio na nas i nije ljubio svakoga ponaosob. Iz ljubavi prema nama je postao čovjekom, teško živio i umro za nas na Križu. On nas je, dakle, više ljubio od svoje časti, svog odmora i samoga života budući da je sve žrtvovao da bi nam pokazao veličinu svoje ljubavi. Pa zar to nije preobilna ljubav koja začuđuje anđele i Raj za svu vječnost? Njegova ljubav ga je potakla da

još i danas ostane s nama u Presvetom Sakramentu kao na prijestolju svoje ljubavi, gdje on boravi u komadiću kruha, bez pokreta i sjetila, izgleda da potpuno poništava svoje Veličanstvo te kao da je tu samo da bi obavljao službu ljubavi prema ljudima. Ljubav želi trajnu prisutnost osobe koju ljubi. Ta ljubav i želja je potakla Isusa da ostane s nama u Presvetom Sakramentu.

Zaljubljenom Gospodinu je izgledalo premalo provesti s nama kao čovjek trideset godina pa je, kako bi pokazao svoju želju da bude uvijek s nama, želio učiniti najveće od svih čudesa, ustanovio je Euharistiju. Djelo otkupljenja je već bilo učinjeno, ljudi su se bili izmirili s Bogom, čemu je služilo Isusu ostati na zemlji u Presvetom Sakramentu? Ah, on je ostao jer se ne može rastaviti od ljudi jer s nama pronalazi svoje radosti. Ta ljubav je toliko prožela njegovo Srce da ga je navela postati hranom naših duša kako bi se s nama sjedinio i učinio naša srca jednim s njegovim Srcem. O koje li divote! O preobilje ljubavi Božje. Jedan sluga Božji je govorio: “Kad bi nešto moglo uzdrmati moju vjeru u otajstvo Euharistije to ne bi bila sumnja kako kruh može postati tijelo i kako Isus može biti na više mjesta i cio sažet u tako malo prostora jer bih odgovorio da je Bogu sve moguće. Ali ako me se pita kako to da je Srce Isusovo toliko ljubilo čovjeka da je postalo njegovom hranom, ne bih znao što drugo odgovoriti osim reći da je to istina vjere koja nadilazi moj razum te kako se Isusova ljubav ne može razumjeti.” O ljubavi Srca Isusova daj da te ljudi upoznaju i uzljube!

Molitva: O ljubljeno Srce mog Isusa, Srce zaljubljeno u ljude, Srce stvoreno kako bi ljude ljubilo, kako je moguće da ti ljudi ne uzvraćaju ljubavlju te da te vrijeđaju? Ah, bijednog li mene i ja sam bio među tim nezahvalnicima koji te nisu znali ljubiti. Oprosti mi moj Isuse, ovaj veliki grijeh, da nisam ljubio tebe koji si me prvi toliko ljubio i koji nisi mogao ništa više učiniti kako bih te ja uzljubio. Uviđam da zbog vremena u kome sam se bio odrekao ljubavi prema tebi zaslužujem da budem osuđen i tako te više nikada ne bih mogao ljubiti. Ah ne, moj dragi Spasitelju, kazni me svakom drugom kaznom samo tom ne. Udijeli mi milost da te ljubim a zatim dopusti da trpim bilo kakvu patnju koju hoćeš. Kako bi se mogao bojati takve kazne kad mi ti daješ slatku i dragu zapovijed da ljubim tebe, moga Boga? *Ljubi Gospodina Boga svoga svim srcem svojim!*

Da moj Bože, ti želiš da te ljubim i ja te želim ljubiti, ne želim ljubiti ništa drugo do li tebe. O ljubavi Srca Isusova ti si moja ljubav. O ljubavlju zapaljeno Srce Isusovo ražari moje srce. Ne dopusti da ja ubuduće niti za jedan trenutak živim bez tvoje ljubavi, radije me prije ubij, uništi nego da pokažem svijetu tu užasnu nezahvalnost, da ja toliko ljubljen od tebe poslije tolikog svijetla koje sam primio ponovno prezrem tvoju ljubav. O ne, Srce Isusovo ne dopusti to. Isuse, ufam se u Krv koju si za mene prolio da ću te uvijek ljubiti i da ćeš me ti uvijek ljubiti. Ova ljubav između mene i tebe neće nikada prestati. Marijo, ti koja toliko želiš vidjeti da je Isus ljubljen, veži me, stisni me uz Srce Isusovo tako da se nikad više od njega ne odvojim. *Litanije Srca Isusova str.*

Treći dan: Srce Isusovo koje želiš biti ljubljeno

Isus nas ne treba. On je s našom ili bez naše ljubavi jednako blažen, bogat i moćan, kaže sv. Toma Akvinski. Srce Isusovo, jer nas toliko ljubi, želi našu ljubav kao da mu je čovjek potreban i kao da njegova sreća zavisi o čovjeku. Tome se čudio i Job kad je govorio: *Što je čovjek da ga ti toliko cijeniš, da je tvome Srcu toliko prirastao?* (Job 7,17). Kako, a jedan Bog želi i traži s toliko skrbi ljubav jednog crva! Velika bi stvar bila da je Bog samo dopustio da ga ljubimo. Da neki podanik kaže svome kralju: “Gospodine ljubim te!”, smatrali bi ga presmionim. A što bi se tek reklo kad bi kralj rekao podaniku: “Želiš li me ljubiti?” Tako se ne ponizuju ni zemaljski kraljevi, a Isus koji je kralj Neba, s toliko ustrajnosti traži našu ljubav: *Daj mi sine srce svoje i neka oči tvoje raduju moji putovi.* (Izr 23,26). A ako izgnaju Isusa iz koje duše, on ne odlazi, nego stoji na vratima srca te zove i kuca kako bi ušao: *Stojim na vratima i kućam* (Otk 3,20), i moli da mu se otvori nazivajući dušu sestrom i zaručnicom: *Otvori mi sestro moja, zaručnice moja* (Pj 5,20).

Srce Isusovo pronalazi svoje najveće slasti kad vidi da ga ljudi ljube i tješi se kad mu neka duša kaže i često ponavlja: “Bože moj, Bože moj, ljubim te”. Sve to je plod velike ljubavi kojom gori Srce Isusovo. Tko ljubi, nužno želi biti ljubljen. Srce traži srce, ljubav traži ljubav. “Koji o Bogu razmišljaju, ne bi li ga trebali i ljubiti” - kaže sv. Bernard. A i sam Bog je kazao: *Što traži tvoj Bog od tebe osim da ga se bojiš, da hodiš njegovim putovima i da ga ljubiš?* (Izl 10, 12). Poručuje da je

on dobar pastir koji, kada pronađe izgublenu ovcu, tješi se i sve zove: *Radujte se sa mnom jer sam našao izgublenu ovcu* (Lk 15,6). Poučava nas da je dobar otac koji, kad mu se izgubljeni sin vraća ne samo da mu oprašta nego ga i nježno grli. Kaže nam da tko ga ne ljubi osuđen je na smrt: *Tko ne ljubi ostaje u smrti* (1 Iv. 3,14). A kada susretne nekoga tko ga ljubi, zadržava ga uza se i sjedinjuje se s njime: *Tko ostaje u ljubavi u Bogu ostaje i Bog u njemu* (1 Iv 4,16). Pa nakon toliko prošnji, tolike skrbi, tolikih obećanja i prijatni hoćemo li ostati nepokretni i ne ljubiti Božansko Srce koje toliko želi da bude ljubljeno?

Molitva: Pređragi moj Otkupitelju, reći ću ti sa sv. Augustinom, ti mi zapovijedaš da te ljubim, a ako te ne ljubim prijetiš mi Paklom, a koja veća nesreća bi mi se mogla dogoditi od toga da budem lišen tvoje ljubavi? O Srce Isusovo, ako me želiš prestrašiti samo mi zaprijeti da ću živjeti bez da tebe ljubim. Ova prijatna me straši više od tisuću Pakala. O Bože moj, kad bi osuđenici usred Pakla tebe ljubili Pakao bi brzo postao Rajem, a kad te sveci u Nebu ne bi mogli više ljubiti, Raj bi brzo postao Pakao. Tako je govorio sv. Augustin.

Božansko Srce mog ljubljenog Gospodina, vidim da za svje grijehе zasluđujem biti ostavljenim od tvoje milosti i time osuđen da te više ne ljubim, ali shvaćam da ti želiš da te ljubim i u sebi osjećam veliku želju da te ljubim. Ta moja želja dar je tvoje milosti, ti si mi je udijelio, daj mi i jakosti da je ostvarim te da ti od danas uistinu svim srcem ponavljam: “Bože moj ljubim te, ljubim te, ljubim te... Ti želiš moju ljubav a ja želim tvoju ljubav. Zaboravi Isuse moje grijehе iz prošlosti, i zauvijek se ljubimo. Ti me nećeš ostaviti, a ja neću ostaviti tebe. Zauvijek ćeš me ljubiti i ja ću te zauvijek ljubiti. Tvoje zasluge Isuse su moje ufanje. Daj da te sve više ljubim, više od bilo kojeg grešnika koji te je najviše povrijedio. Bezgrešna Djevice, pomoz mi, moli Isusa za mene. *Litanije Srca Isusova str.*

Četvrti dan: Ožalošćeno Srce Isusovo

Nije moguće shvatiti koliko je Srce Isusovo nama za ljubav na zemlji bilo ožalošćeno i kao posljedicu toga ne suosjećati s njime. On sam nam kaže da je njegovo Srce bilo ožalošćeno tolikom mukom da je samo ona bila dovoljna da umre iz čiste boli, da ga božanstvo čudom nije spriječilo da ne umre. *Žalosna je duša moja do smrti* (Mk 14,34). Najveća bol Srca Isusova u Getsemaniju koja ga je toliko ožalostila nije bilo viđenje patnje, mučenja i uvreda koje su mu ljudi pripravljali, nego nezahvalnost i hladnoća prema njegovoj beskrajnoj ljubavi. Sve razlučujući on je vidio sve grijehе koje ćemo učiniti poslije njegove muke i tako gorke i sramotne smrti. Poglavitito je predviđao tolike užasne uvrede koje će ljudi učiniti njegovom ljubeznom Srcu koje nam je kao ostavštinu ostavio u Presvetom Oltarskom Sakramentu. O Bože moj kako sve nisu vrijeđali Isusa u ovom Sakramentu ljubavi prema ljudima!

Neki su ga pogazili, drugi bacili na smeće, treći se njime koristili kako bi đavlu iskazivali čast! Pa ipak, viđenje svih tih grozota nije spriječilo Isusa da nam ostavi ovaj veliki zalog i svjedočanstvo svoje ljubavi. On beskrajno mrzi grijeh, ali ljubav prema nama izgleda da je u njemu nadvladala tu odbojnost prema grijehu jer je radije dopustio da se počine tolika svetogrđa Presvetom Sakramentu nego da liši te božanske hrane duše koje ga ljube. Pa zar to nije dovoljno da ljubimo Srce Isusovo koje nas je toliko ljubilo? Možda Isus nije dovoljno učinio da zasluđi našu ljubav? Hoćemo li još biti nezahvalni i samoga ostaviti Isusa u Svetohraništu, kako to čini većina ljudi? Nećemo li se radije sjediniti s malim brojem pobožnih duša koja ga znaju prepoznati pa izgaraju iz ljubavi više negoli svijeće koje gore pred svetohraništem. Tu Srce Isusovo gori ljubavlju za nas, pa zar da mi u njegovoj prisutnosti ne izgaramo za njega?

Molitva: O klanjanja dostojni i dragi moj Isuse, evo do tvojih nogu onoga koji je toliko ožalostio tvoje najljupkije Srce. O Bože moj, kako sam mogao tako ogorčiti Srce koje me je toliko ljubilo i nije nimalo pazilo na sebe kako bih ga ja uzljubio! Ali utješi se, da tako kažem, dragi moj Spasitelju, i znaj da moje srce ranjeno tvojom milošću i tvojom ljubavlju sada kuša toliko kajanje za uvrede kojima sam te povrijedio da bi od muke htjelo umrijeti. Ah moj Gospodine, kad bi mi dao toliku bol kajanja za moje grijehе koju si ti imao za vrijeme svoga života.

Vječni Oče, prikazujem ti muku i žalost koju je tvoj Sin trpio za moje grijehе i po njima molim da mi udijeliš tako veliku bol za uvrede kojima sam te uvrijedio, tako da uvijek živim ožalošćen i

raskrajan na pomisao da sam prije povrijedio tvoje prijateljstvo. A ti moj Isuse, od danas mi udijeli takvu odbojnost prema grijehu da prezirem i najmanji grijeh misleći da vrijeđam tebe koji ne zaslužuješ uvrede ni male ni velike nego beskrajnu ljubav. Ljubljeni moj Gospodine, sada mrzim sve što te vrijeđa i ubuduće ne želim ljubiti ništa drugo nego ono što ti ljubiš. Pomozi mi. Isuse moj, daj mi snage, udijeli mi milost da te uvijek zazivam i ponavljam: “Isuse moj, udijeli mi svoju ljubav, daj mi svoju ljubav”. A ti Marijo, isprosi mi milost da uvijek molim: “Majko moja, daj da ljubim Isusa”. *Litanije Srca Isusova str.*

Peti dan: Milosrdno Srce Isusovo

Gdje bismo mogli pronaći nježnije i milosrdnije srce od Srca Isusova koje bi imalo više samilosti prema našim bijedama? Njegova samilost ga je potakla da siđe s Neba na zemlju, ona ga je potakla da kaže da je on dobri pastir koji je došao dati život kako bi spasio svoje ovce. Kako bi nama grešnicima zadobio oprostjenje: sebe nije poštedio, i htio se žrtvovati na Križu kako bi svojom mukom zadovoljio za naše kazne. To milosrđe i samilost nam poručuje: *Zašto da umrete dome Izraelov, obratite se i živite* (Ez 18, 31). Ljudi, jadna moja djeco zašto želite biti zauvijek osuđeni bježeći od mene? Ne vidite li da odvajajući se od mene idete u susret vječnoj smrti? Ja vas ne želim vidjeti osuđene, ne gubite povjerenje ako želite uvijek možete meni vratiti i ponovno zadobiti život. Obratite se i živite.

Njegovo milosrđe ga potiče da kaže da je on onaj milosrdni otac koji, iako vidi da ga je sin prezreo, ako se vrati raskrajan, ne goni ga nego ga nježno grli i zaboravlja sve njegove uvrede. Ljudi ne čine tako, oni i kad praštaju uvijek se sjećaju uvreda i osjećaju želju za osvetom, a ne osvećuju se jer se boje Boga. Ili uvijek osjećaju veliku odbojnost kad razgovaraju ili se zadržavaju s osobama koje su ih uvrijedile. Ah moj Isuse, ti opraštaš grešnicima i ne susprežeš se dati se čitav njima u svetoj pričesti u ovom životu, i cio u vječnosti u slavi a da ne osjećaš ni najmanju odbojnost ni na Nebu ni na zemlji kada grliš dušu koja te je uvrijedila. Pa gdje bi se moglo pronaći srce tako ljupko i milosrdno kao što je tvoje, dragi moj Spasitelju?

Molitva: Milosrdno Srce Isusovo, smiluj mi se. Slatko Srce Isusovo, smiluj mi se. Sada ti to kažem, a ti mi udijeli milost da to mogu uvijek ponavljati. Prije kad sam te vrijeđao dragi moj Otkupitelju, nisam zasluživao nijednu od milosti koje si mi davao. Ti si me stvorio, dao mi toliko svjetla, a sve bez mojih zasluga. Ali nakon što sam te uvrijedio nisam zaslužio tvoju milost nego sam zaslužio da me napustiš, pa i sam Pakao. Tvoja samilost te je potakla da me strpljivo iščekuješ i sačuvaš u ovom životu kad sam ja već bio u tvojoj nemilosti. Tvoje milosrđe me je prosvijetlilo i pozvalo na oprostjenje grijeha, udijelilo mi kajanje za moje grijeha i želju da te ljubim, a sada se nadam da sam u tvojoj milosti.

Ne prestani, moj Gospodine, iskazivati mi svoje milosrđe! Molim te za milost da mi nastaviš biti milosrdan. Molim te da više ne budem ne zahvalan. Ljubavi moja, želim te uvijek ljubiti, ne molim da mi ponovno iskažeš milosrđe ako ti okrenem leđa, to bi bila preuzetost svjesno se odvajajući od tebe, nego molim da se nikad više od tebe ne odvojim. To molim i tebe Marijo, Majko moja, ne dopusti da se odijelim od svoga Boga. *Litanije Srca Isusova str.*

Šesti dan: Velikodušno Srce Isusovo

Osobe dobroga srca žele svakome udovoljiti, a posebno onima koji su ožalošćeni i u potrebi. A gdje bismo mogli pronaći osobu koja ima bolje srce od Isusa? Budući da je on vrhunsko dobro, ima najveću želju da nas obdari svojim blagom. *Tako da ne oskudjevate ni u jednoj milosti dok čekate objavljenje Gospodina našega Isusa Krista* (1 Kor 1,7). Zbog toga je on postao siromahom da bi nas obogatio kako nam kaže apostol Pavao: *Kako je radi od bogataša vas postao siromahom da bi vi postanete bogataši njegovim siromaštvom* (2Kor 8,9). Zbog toga je i htio ostati s nama u Presvetom Oltarskom Sakramentu gdje je uvijek s rukama punim milosti koje želi udijeliti onome tko ga pohodi, kako je to u jednom viđenju vidio Baltazar Alvarez. S tim ciljem se cio daruje nama po Pričesti, dajući nam do znanja da nam neće uskratiti svoja dobra ako nam već daruje samoga sebe: *Kako nam neće dati sve ostalo s njime* (Rim 8, 32).

U Srcu Isusovu mi nalazimo svako dobro i svaku milost koju želimo i tražimo. Srce Isusovo je izvor svih milosti otkupljenja, poziva, prosvjetljenja, oproštenja, pomoći, odbijanja napasti, jakosti u protivštinama. Da, jer bez njegove pomoći ne bismo mogli učiniti nikakvo dobro: *Bez mene ne možete ništa učiniti* (Iv 15,5). A ako u prošlosti niste primili dovoljno milosti, nemojte se tužiti na mene, tužite se na vas koji ih niste tražili: *Do sada niste ništa u moje ime molili. Molite i primit ćete da vaša radost bude potpuna* (Iv16, 24). O kako je lijepo i velikodušno Srce Isusovo svakome tko se njemu utječe: *Tko u nj vjeruje neće se razočarati* (Rim 10,11). O koje velike milosti primaju duše koje ih brižno mole u Isusa Krista: *Jer ti si Gospodine dobar i rado praštaš svima koji te zazivaju* (Ps 86,5). Pođimo uvijek Srcu Isusovu, s povjerenjem molimo i sve ćemo zadobiti.

Molitva: O moj Isuse ti se nisi ustručavao dati mi svoje Tijelo i Krv, a ja se ustručavam da tebi predam moje bijedno srce? Ne, dragi moj Otkupitelju, sav se tebi predajem, predajem ti svoju volju, primi me i sa mnom raspolaži kako želiš. Ja sam nemoćan, ali imam ovo srce koje si mi ti darovao koje mi nitko ne može oduzeti. Mogu mi oduzeti stvari, život, krv, ali ne i srce. Svojim srcem te mogu i želim ljubiti. Bože moj nauči me da potpuno zaboravim na samoga sebe, što trebam činiti da stignem do čiste ljubavi prema tebi. Ti si mi u svojoj dobroti nadahnuo tu želju. Osjećam veliku želju da budem po tvojoj volji, a kako bih to uspio sve tražim od tebe i molim pomoć.

Na tebe ljubezno Srce Isusovo, spada da učiniš tvojim moje siromašno srce koje ti je u prošlosti bilo toliko puta nezahvalno i zbog svoga grijeha lišeno tvoje ljubavi. Srce Isusovo, učini da moje srce bude zapaljeno ljubavlju prema tebi, da moja volja bude sjedinjena s tvojom voljom, da tako želim samo ono što ti hoćeš, da tvoja volja za mene od danas bude pravilo u svim mojim djelima, mislima, činima i željama. Nadam se Gospodine da mi nećeš uskratiti milost da sve ovo provedem u djelo, a ja danas padam ničice do tvojih nogu i prihvaćam u miru sve što ti o meni odlučiš, bilo u mom životu bilo u smrti. Blažena ti, o Bezgrešna Majko Marijo, čije Srce se uvijek slagalo s voljom Srca Isusova. Isprosi mi, Majko moja, da ubuduće želim samo ono što želiš ti i tvoj Sin. *Litanije Srca Isusova str.*

Sedmi dan: Zahvalno Srce Isusovo

Srce Isusovo je tako zahvalno da on, čim vidi neko naše i najmanje djelo učinjeno njemu za ljubav, neku malu riječ izrečenu njemu na slavu ili svojevolsku dobru misao njemu po volji, odmah nam sve nadoknađuje. On je tako zahvalan da uzvraća stostruko. Zahvalni ljudi za učinjeno dobro djelo uzvraćaju jedanput, kako se to obično kaže i tako izraze svoj osjećaj zahvalnosti te više i ne misle na to. Isus Krist ne postupa tako s nama. On svako dobro djelo učinjeno njemu po volji stostruko nagrađuje već u ovom životu, a u drugom životu nagrađuje nas beskonačno puta svaki čas za cijelu vječnost. Pa tko bi bio tako nemaran da ne čini sve što može da udovolji tako zahvalnom Srcu?

Ah Bože moj, pa što čekaju ljudi da budu po volji Isusovoj? Kako možemo biti tako nezahvalni prema našem Spasitelju? Pa da je prolio samo jednu kapljicu svoje Krvi za nas, isplakao samo jednu suzu za naše spasenje, bili bismo mu beskrajni dužnici jer bi one imale beskrajnu vrijednost kod Boga za isprositi nam svaku milost. A Isus je htio za nas založiti sve časove svog života, dati za nas sve zasluge, muke, uvrede, krv i život, tako da smo ne jednom nego tisuće puta dužni zahvaljivati mu i ljubiti ga. Ajme, mi smo zahvalni i prema životinjama; ako nam neki domaći pas pokaže znak privrženosti izgleda kao da nas primorava da ga ljubimo, pa kako možemo biti tako nezahvalni prema Bogu? Božja dobročinstva prema ljudima izgleda kao da mijenjaju narav i postaju uvrede kada se umjesto zahvalnosti i ljubavi zbog njih, Bogu uzvraća uvredama i prezirima. Prosvijetli Gospodine te nezahvalnike da spoznaju ljubav kojom ih ljubiš.

Molitva: O ljubljeni moj Isuse, evo do tvojih nogu nezahvalnika. Bio sam tako zahvalan prema stvorenjima, samo prema tebi sam bio nezahvalan. Prema tebi koji si umro za mene i nisi mogao više učiniti za mene kako bi te uzljubio. Tješim se da je tvoje Srce dobrohotno i beskrajno milosrdno da će zaboraviti na sve uvrede koje sam ti nanio, a sada te ljubim više od svega, više od samog sebe. Kaži mi što hoćeš od mene i s tvojom milošću ja sam spreman to i učiniti.

Vjerujem da si me ti stvorio, da si dao svoj život i Krv za mene, vjerujem da si zbog mene ostao u Presvetom Oltarskom Sakramentu i zbog toga ti zahvaljujem, ljubavi moja. Ne dopusti da nakon

tolikih tvojih dobročinstava i svjedočanstava ljubavi budem ubuduće nezahvalan prema tebi. Privuci me k sebi, zagrlj me i ne dopusti da u životu koji mi preostaje budem nezahvalan i da te ogorčujem. Dosta moj Isuse, previše sam te vrijeđao, od sada te želim ljubiti. O kad bi se mogle vratiti izgubljene godine! Ali ne one se više ne vraćaju i ostalo mi je još malo vremena za živjeti. Bilo ga puno ili malo, želim živjeti samo zato da tebe ljubim, najviše dobro koje zaslužuješ beskrajnu i vječnu ljubav. Marijo Majko moja, ne dopusti da više budem nezahvalan prema tvome Sinu, moli Isusa za mene. *Litanije Srca Isusova str.*

Osmi dan: Prezreno Srce Isusovo

Nema veće muke jednom srcu koje ljubi nego li vidjeti da je prezrena njegova ljubav, i to toliko koliko su bili veći znakovi ljubavi kojom je ljubilo i veći preziri na koje je ljubav naišla. Kada bi se neki čovjek odrekao sveg svoga imanja i pošao živjeti u pustinju, hranio se biljem, spavao na zemlji, trpio se pokorom, i na kraju da ga ubiju zbog Isusa Krista, kako bi uzvratilo za muke, Krv i život koje je ovaj veliki Sin Božji dao njemu za ljubav? Kada bi se žrtvovali svaki čas sve do smrti, sigurno ne bismo nadoknadili ni u najmanjoj mjeri ljubav koju nam je Isus iskazao dajući nam se u Presvetom Oltarskom Sakramentu. Jedan Bog da se skriva pod prilikama kruha i vina kako bi postao hrana stvorenjima! O Bože moj, kako ljudi uzvraćaju i zahvaljuju Isusu Kristu? Prezirući njegove zakone i nauk, tako ga pogrđuju kako ne bi postupali ni s neprijateljem ili robom ili najvećim bijednikom na zemlji.

Možemo li misliti na sve te uvrede i grozote koje su nanijeli Isusu i koje mu nanose svakodnevno, a da ne osjetimo silnu muku i ne nastojimo svojom ljubavlju nadoknaditi za njih beskrajnoj ljubavi njegova Srca koje je u Presvetom Sakramentu zapaljeno ljubavlju prema nama i željno da nam daruje svoja blaga i samoga sebe, spremno da nas prihvati u svoje Srce uvijek kad ga pohodimo? *Tko dođe k meni neće ga izbaciti vani (Iv 6,37)*. Mi smo se navikli slušati o stvaranju, utjelovljenju i otkupljenju: Isus rođen u štali, umro na Križu. O Bože moj kad bismo znali da je neki drugi čovjek toliko učinio za nas ne bi mogli ne ljubiti ga. Izgleda da samo Bog, da tako kažemo, ima takovu nesretnu sudbinu, koji je sve učinio kako bi ga ljudi uzljubili, a umjesto toga vidi da je vrijeđan i preziran. Sve se to događa jer ljudi zaborave ljubav kojom ih Bog ljubi.

Molitva: O Srce mog Isusa, ponore milosrđa i ljubavi, kako da ne umirem od žalosti promatrajući tvoju dobrotu prema meni i moju nezahvalnost. Ti moj Spasitelju, nakon što si me stvorio dao si mi i svoju Krv i svoj život, predao si se na muku i smrt iz ljubavi prema meni. I kao da time nisi bio zadovoljan iznašao si način da se svakodnevno žrtvuješ za mene u Presvetoj Euharistiji. Ni uvrede koje si predviđao da će ti se nanijeti u Euharistiji nisu te priječile da se izložiš u ovom Sakramentu Ljubavi. O Bože moj, pa kako mogu biti tako nezahvalan a da ne umrem od srama?

Gospodine, dokini moju nezahvalnost, rani moje srce svojom ljubavlju i učini da budem sav tvoj. Sjeti se Krvi i suza koje si za mene prolio i oprost mi. Neka ne budu za mene uzaludne tolike tvoje Muke. Iako si me ti vidio tako nedostojnoga i nezahvalnoga prema tvojoj ljubavi, nisi prestao ljubiti me ni kad te ja nisam ljubio niti želio da me ti ljubiš. Koliko više se trebam ufati u tvoju ljubav sada kad ne želim drugo osim da te ljubim i da budem ljubljen od tebe. Ah, udovolji potpuno ovoj mojoj želji, ili bolje tvojoj želji jer si mi je ti udijelio. Učini da danas bude dan moga potpunoga obraćenja, tako da te počnem ljubiti i da nikad ne prestanem ljubiti te, najviše dobro. Daj da u svemu umrem samome sebi, da živim samo za tebe, da gorim tvojom ljubavlju. O Marijo tvoje, Srce je bilo blaženi oltar na kome je uvijek bio zapaljen plamen Božanske ljubavi. Draga moja Majko, daj da budem tebi sličan, moli za mene svoga Sina koji uživa počastiti te tako da ti ne odbije nijednu tvoju prošnju. *Litanije Srca Isusova str.*

Deveti dan: Vjerno Srce Isusovo

O koliko je vjerno lijepo Srce Isusovo prema onima koje zove na svoju ljubav. *Vjeran je onaj koji vas poziva: on će to i učiniti (1 Sol 5, 24)*. Božja vjernost nam dopušta da se svemu nadamo iako ništa ne zaslužujemo. Ako smo izagnali Boga iz našega srca, otvorimo mu vrata i on će prema svome obećanju odmah ući: *Evo na vratima stojim i kucam, poslušaj li tko moj glas i otvori mi*

vrata, unići ću k njenu i večerati s njime i on sa mnom (Otk 3,20). Ako želimo milost, tražimo je od Boga u ime Isusa Krista, a on nam je obećao da ćemo je zadobiti. *Što god zaištete Oca u moje ime dat će vam* (Iv 14,13). Ako smo napastovani, položimo svoju nadu u njegove zasluge, i on neće dopustiti da nas neprijatelji napastuju preko naših snaga. *Ta vjeran je Bog neće dopustiti da budete kušani preko svojih sila, nego će s kušnjom dati i dobar ishod da možete izdržati* (1 Kor 10, 13). O koliko je bolje osloniti se na Boga nego na ljude! Koliko puta ljudi obećaju a ne održe obećanje, ili jer lažu kad obećavaju, ili jer nakon obećanja mijenjaju odluku. Bog nije čovjek da bi slagao, nije sin Adama da bi se kajao (Br 23, 19). Bog ne može biti nevjeran svojim obećanjima, ne može lagati jer je sama istina; ne može promijeniti svoju volju jer sve što on želi je dobro i pravično. Obećao je da će primiti svakoga tko mu dođe, pomoći svakome tko traži pomoć, ljubiti svakoga tko njega ljubi, pa zar to da ne učini. Ah, kad bismo i mi bili vjerni Bogu kako je on vjeran nama! Koliko smo mu puta u prošlosti obećali da ćemo biti njegovi, da ćemo mu služiti i ljubiti ga, a zatim smo ga izdali, napustili njegovu službu te se predali i podložili đavlu. Molimo da nam da snage da ubuduće budemo vjerni. Ah, blago nama ako budemo skupa sa Srcem Isusovim vjerni u onim malim stvarima koje traži od nas. On će biti vjeran nagrađujući nas prevelikom nagradom, i reći će nam što je obećao svojim vjernim slugama: *Dođi slugo dobri i vjerni! U malom si bio vjeran, nad mnogim ću te postaviti! Uđi u radost gospodara svoga* (Mt 25, 21).

Molitva: Dragi moj Otkupitelju, ah da sam bio tebi vjeran kako si ti bio vjeran prema meni! Uvijek kad sam ti otvorio svoje srce ušao si i oprostio mi prihvatio me u svoju milost, uvijek kad sam te zvao priskočio si mi u pomoć. Srce Isusovo, ti si bilo meni vjerno a ja nisam bio vjeran tebi. Obećao sam toliko puta da ću ti služiti, zatim sam ti toliko puta okrenuo leđa, obećao sam ti svoju ljubav a zatim sam ti je toliko puta uskratilo, kao da si Ti, moj Bože, koji si me stvorio i otkupio, manje dostojan ljubavi negoli stvorenja i moje bijedne svojevolske zbog kojih sam te ostavio. Oprosti mi moj Isuse. Spoznajem svoju nezahvalnost i prezirem je. Priznajem da si ti beskrajna dobrota i zaslužuješ beskrajnu ljubav, pogotovu moju ljubav, jer nakon što sam te toliko puta uvrijedio ti si me i dalje ljubio. Jadan li sam ako zauvijek propadnem!

Milosti koje si mi udijelio i znakovi tvoje posebne ljubavi, o Bože moj, bili bi pakao moga pakla. Ali ne, ljubavi moja, smiluj mi se, ne dopusti da te više ostavim i tako propadnem, kako to zaslužujem, da ne padnem u pakao te uvredama i mržnjom uzvratim za ljubav koju si mi iskazao. Ah zaljubljeno i vjerno Srce Isusovo, upali moje bijedno srce da gori za tebe kao što tvoje Srce gori za mene. Isuse moj, čini mi se da te sada ljubim, ali premalo, učini da te puno ljubim i da budem vjeran do smrti. Tu milost od tebe tražim skupa s milošću da te uvijek slijedim i tražim. Daj da radije umrem nego da te ponovno izdam. O Marijo majko moja, pomози mi da budem vjeran tvome Sinu, amen. *Litanije Srca Isusova str.*

2. LITANIJE SRCA ISUSOVA

Gospodine, smiluj se!

Kriste, smiluj se!

Gospodine, smiluj se!

Kriste, čuj nas!

Kriste, usliši nas!

Oče nebeski Bože

(smiluj nam se!)

Sine, Otkupitelju svijeta Bože,

Duše Sveti, Bože,

Sveto Trojstvo, jedan Bože,

Srce Isusa, Sina Oca vječnoga, Srce Isusovo, u krilu Djevice Majke od Duha Svetoga sazdano,

Srce Isusovo, s Riječju Božjom bitno sjedinjeno,

Srce Isusovo, veličanstva beskrajnoga,

Srce Isusovo, hrame Božji sveti,

Srce Isusovo, šatore Višnjega,

Srce Isusovo, kuću Božja i vrata nebeska,

Srce Isusovo, žarko ognjište ljubavi,
Srce Isusovo, pravde i ljubavi posudo,
Srce Isusovo, dobrote i ljubavi puno,
Srce Isusovo, kreposti sviju bezdno,
Srce Isusovo, svake hvale predostojno,
Srce Isusovo, kralju i središte sviju srdaca,
Srce Isusovo, u kojem je sve blago mudrosti i znanja,
Srce Isusovo, u kojem prebiva sva punina božanstva,
Srce Isusovo, koje je Ocu vrlo omiljelo,
Srce Isusovo, od kojega punine svi mi primismo,
Srce Isusovo, željo bregova vječnih,
Srce Isusovo, strpljivo i mnogoga milosrđa
Srce Isusovo, bogato za sve koji zazivaju Tebe,
Srce Isusovo, izvore života i svetosti,
Srce Isusovo, pomirilište grijeha naših,
Srce Isusovo, nasićeno pogrđama,
Srce Isusovo, satrvono zbog opačina naših,
Srce Isusovo, do smrti poslušno,
Srce Isusovo, kopljem probodeno,
Srce Isusovo, izvore sve utjehe,
Srce Isusovo, živote i uskrsnuće naše,
Srce Isusovo, mire i pomirenje naše,
Srce Isusovo, žrtvo za grijeha,
Srce Isusovo, spasenje onima koji se u Te ufaju,
Srce Isusovo, ufanje onima koji u Tebi umiru,
Srce Isusovo, milino sviju svetih,

Jaganjče Božji, koji oduzimaš grijeha svijeta, oprosti nam, Gospodine!
Jaganjče Božji, koji oduzimaš grijeha svijeta, usliši nas, Gospodine!
Jaganjče Božji, koji oduzimaš grijeha svijeta, smiluj nam se!
Isuse, blaga i ponizna Srca, — Učini srce naše po Srcu svome!

Pomolimo se! Svemogući vječni Bože, pogledaj na Srce preljubljenoga Sina svojega i na hvale i zadovoljštine, koje u ime grešnika Tebi prikazuje, i njima, koji milosrđe Tvoje mole, Ti oproštenje udijeli umilostivljen, u ime istoga Sina svojega Isusa Krista, koji s Tobom živi i kraljuje u vijeke vjekova! Amen!

3. MOLITVE SVETACA I DUHOVNIH VELIKANA SRCU ISUSOVU

Posveta Srcu Isusovu

Sv. Marija Margareta Alakok

Ja N.N. darujem i posvećujem presvetom Srcu Gospodina našega Isusa Krista svoju osobu i svoj život, svoja djela, muke i patnje, da od sada jedino njega štujem, ljubim i slavim. To je moja čvrsta odluka: da budem sva njegova, da njemu za ljubav činim sve, odričući se svega što bi njemu moglo biti mrsko. Tebe dakle, o Presveto Srce, odabirem za jedini predmet svoje ljubavi, za zaštitnika svoga života, za sigurnost svoga spasenja, za lijek protiv svoje slabosti i nestalnosti, za nadoknadnika svih pogrešaka svoga života i za svoje sigurno utočište.

Budi Ti, o predobro Srce, moje opravdanje pred Ocem svojim, i odvрати od mene zaslužene udarce njegove srdžbe. O Srce puno ljubavi, u tebe postavljam sve svoje ufanje jer se bojim svega od svoje zloće i slabosti, svemu se nadam od tvoje dobrote. Uništi u meni sve što bi Ti moglo biti neugodno ili protivno. Neka se tvoja čista ljubav usadi u moje srce, da nikada na te ne zaboravim,

niti da se od tebe rastavim. Zaklinjem te tvojom neizmjernom dobrotom, da moje ime bude uvijek upisano u tebi. Sva moja sreća i slava neka bude u tome da živim u umrem kao tvoj rob.

Svesrdna prošnja Srcu Isusovu

Sv. Marija Margareta Alakok

Sva snižena u duši bacam se preda te, presveto božansko Srce Isusovo da Ti prikažem svoju hvalu, da Ti se poklonim, da te ljubim i slavim koliko god mogu. Tebi kao najmilijem prijatelju duše svoje, izručujem sve svoje potrebe i nužde, sve nevolje, siromaštvo zapuštenost, slabost, lijenost, mlakost, sve rane svoje duše i molim te usrdno, neka te to gane na sućut te mi pritječeš u pomoć po svom milosrđu. O Srce ljubavi, spasi me! Zaklinjem te sa svim što te može ganuti, da meni i svima koji su u jednakoj pogibelji za spasenje, udijeliš milost konačne ustrajnosti u milosti i ljubavi svojoj.

Ah Srce Božansko, ne daj da propadnem zbog svojih opačina. Učini sa mnom što god hoćeš, samo neka ostanem vazda u tvojoj ljubavi. Nemoj me odbaciti od sebe, jer sve ufanje stavljam u tebe. Molim te i zazivam te kao jedino spasenje od svakoga zla, a najviše od grijeha. Uništi ga u meni i oprosti mi sve zlo što ga počinih protiv tebe. Kajem se za sve čime te uvrijedih, i od srca te molim da mi oprostiš. O svake ljubavi predostojno Srce, daj da i svi koji se preporučise molitvi mojoj i za koje sam dužna moliti, osjete tvoju presvetu zaštitu. O srce milosrđa, omekšaj tvrda srca grešnika i okrijepi duše pokojnika u Čistilištu. Budi utočište umirućima, utjeha potištenima i nemoćnima, a napokon budi meni, o Srce ljubavi, sve u svemu. Osobito budi utočište duši mojoj na času smrti moje, te je onda primi u naručaj milosrđa svoga. Amen.

Srce koje goriš ljubavlju, klanjam Ti se

Sv. Marija Margareta Alakok

O preljubljeni Srce moje jedine ljubavi, Isusovo Srce! Budući da te ne mogu ljubiti, častiti i slaviti sukladno veličini želje koju mi Ti daruješ, pozivam Nebo i zemlju da to čine za mene i sjedinjujem se sa gorućim Serafinima kako bih te ljubila. O Srce koje goriš ljubavlju, koje raspaljuješ Nebo i zemlju najčišćim svojim plamenovima, kako bi sažgalo sve da bi sva stvorenja odisala tvoju ljubav, učini ili da umrem ili da trpim ili barem me preobrazi svu u srce kako bih te ljubila izgarajući u tvom živom plamenu. O božanska vatro, najčišći plamenu Isusa, moje jedine ljubavi, raspali me bez poštode, sažezime me, zašto me još uvijek štediš? Ne zaslužujem nego plamen i za vatru sam prikladna. O čiste ljubavi Neba i zemlje, dođite u moje srce i sažezite me tako da postanem sam pepeo.

O plamenu Božanstva koji raspaljuješ, dođi, dođi, izlij se u mene, zapali me, sažezime me u plamenu koji oživljuje one koji u njemu umiru. O užgano Srce koje živiš iz ljubavi, svetište Božanstva, hramu uzvišenog Veličanstva, žrtveniku božanske ljubavi, Srce koje goriš ljubavlju za Boga i za mene, klanjam Ti se, ljubim te, rastačem se iz ljubavi i poštovanja pred tobom. Sjedinjujem se sa tvojim svetim krepostima, želim gorjeti tvojom ljubavlju i živjeti tvojim životom. Koje li radosti znati da si sretan i zadovoljan! O koliko želim sudjelovati u tvojim milostima, patnjama, slavi i koliko bih željela radije umrijeti i trpjeti nego uvrijediti te. Neka moj život bude ostajati u tišini, poništena pred tobom kao svjetiljka koja gori i izgara pred Presvetim Sakramentom. Ljubiti, trpjeti i umrijeti. Amen.

Beskrajna blaga Srca Isusova

(sv. Ljudevit Montfortski)

Evo najvećeg čuda koje sam opjevao, slušajte predodređenici i sjedinite s mojom vaše melodije. Uzdižem se iznad samoga sebe, uspinjem se do blaženika i uzlazim do Najvišeg među kraljevima, uzvišenijem od svih nebesa. Što vidim? Cijelo se Nebo divi, cijelo Nebo je začuđeno, vidim ono što ne mogu izreći, dođi kontempliraj predodređeniče. Anđeli, molim vas kažite mi što je taj lijepi plamen koji odsjajva? To je Srce Marijina Sina i Jedinorođenoga Sina Božjega. Smrtniče, s anđelima se klanjaj Srcu kojemu se treba klanjati, navještaj i pjevaj slave Srcu koje je ljubav ranila.

Veliko otajstvo slave koje se ovdje na zemlji uopće ne shvaća! I treba puno vjere za vjerovati kada ga srce ne kuša.

To Srce, ako neka osoba k njemu dođe, slavi Boga svoga Stvoritelja, slavi njegovo milosrđe i iskazuje mu savršenu čast. O kojeg li čuda, Ono se svaki čas ponizuje pred svojim Ocem, slavi, klanja se i moćno za nas zagovara. O neizrecivo čudo! Srce puno Božanstva! Srce beskrajno dostojno klanjanja u Presvetom Trojstvu. O koje li plamenove prema svom Ocu u visine dan i noć uzdiže to Srce! O kako ljubi čovjeka svog brata čistom i gorućom ljubavlju! O veliko Srce, o goruća pećnice! O čudesni ognju koji obilno ižaravaš plamen da zapali. Nebo i zemlju! Budući da je Srce, neprestano nas ljubi svakog časa, ljubi nas kao samoga sebe, preobilno, beskrajno.

To je Srce uzvišenih srdaca, Srce istinskih predodređenika, veća žrtva od svih žrtava, koje oprašta njihove grijeha. Iz tog Srca najsvetije duše, najveći prijatelji Spasiteljevi crpili su najčišće plamene, neizrecivu gorljivu ljubav. Evo istinskoga blaga milosti Isusa Krista, čudesnog izvora svih darova Duha Svetoga. Tu je izvor života iz kojega su crpili svi sveci, lijepi plamen kojim su im srca bila zapaljena. U tom Srcu se nalazi sve oružje, najveće skladište, za pobijediti svako zlo prihvaćanjem svete čiste milosti. To je sveto utočište gdje se može pobjeći od svakog grijeha, gdje i najnesavršenije duše lagano postaju svete.

Evo utvrđena grada u kojem se nikada ne vrijeđa, istinske potopne korablje koja nikada nije potonula. To veliko otvoreno Srce dira i razoružava Boga osvetnika, rana Srca i božanska usta koja mole milost čine ga pobjednikom. Nikada u tom Srcu, Bog Otac nije udario siromašnog grešnika. Isusovo Srce smiruje njegovu srdžbu i zadobiva praštanje i milost. Tu su sveta vrata boravišta Zaručnika u kojem je čista duša opojena najslađim vinom ljubavi. U tom Srcu duša je ispunjena miomirisom najljepših parfema, zapaljena nesvakodnevnom vatrom. To Srce je živuća korablja koja sadrži sav zakon, tajne nevinih duša i otajstva vjere.

U svom Srcu naš Učitelj oblikuje sve tajne svoje ljubavi, prije nego li je objavi i jednog dana ostvari. Njegovo Srce je smislilo riječi prije nego li ih je izreklo, mislilo na čudesa prije nego što su učinjena. S tog izvora svjetla crpe ljubljani Isusa Krista najveća otajstva i najveće darove Duha Svetoga. Na tom izvoru nevinosti oblikovali su se svi sveci, u njemu su se rodili i ostvarili svi njihovi planovi. To Srce je otvor u stijeni gdje se nalazi slatki mir, ono je Raj na zemlji gdje borave savršeni ljudi. Na tom mjestu se odmaraju najveći Isusovi prijatelji, i u njegovu Srcu se pripremaju za najuzvišenije kreposti. O veliko Srce, o duboki ponore duboke poniznosti, o veliko Srce, o uzvišeno prijestolje savršene ljubavi.

O veliko Srce, čudo svijeta, koje sadržiš sve u istini, Nebo, zemlju, more i svu svetost Trojstva. Slaveći to divno Srce dostojno klanjanja, slavim i divno Srce njegove Majke koje je usko s njim sjedinjeno. Ne klanjam se samo slavnom Srcu moga Boga, nego u njemu častim Srce Kraljice Neba. Kršćani, po Marijinom Srcu ljubi se Srce Isusovo, jer je Isus zaživio po njenom Srcu i njenim krepostima. Od krvi iz njenog gorućeg Srca je oblikovano Srce Isusovo. Oni su samo jedno srce i jedna duša, jedno i drugo moraju biti ljubljani. Duše, nepodijeljene se izgubite u ta dva čudesa Srca, i jedno i drugo vas potiču da vidite njihova dva Srca kao jedno. Drage duše, uspinjite se skrovito, po tom nježnom Marijinom Srcu do Srca previšnjega. Brzo ćete postati savršene ljubeći to Srce kako dolikuje. BOG SAM.

Preobilna ljubav Srca Isusova

(sv. Ljudevit Montfortski)

Podimo do kraja svetišta, uđimo u to čuderno Srce da ljubimo po njegovu uzoru i motrimo njegovu preobilnu ljubav. Promatramo u Marijinom krilu malo Srce djeteta koje je sama vatra i koje puno Duha Svetoga viče: "Ljubav, ljubav, ljubav prema Bogu! Spremno je moje Srce, Bože Oče, vršiti volju tvoju. Već u krilu moje Majke podlažem se u istini. Klanjam ti se i ljubim te, evo me, raspoložim sa mnom. Stavljam usred samoga sebe tvoj križ i zakon. Već od sada vidim da trebam prigrliti Križ i na njemu umrijeti. Želim to, moj Bože, to izabirem. Moja ljubav više ne može trpjeti da ljudi propadaju. Želim umrijeti, umirem od želje da zaustavim njihovo gubljenje. Majko moja, ti si mi najdraža, ispunjam te svojim milostima, da bi bila majka i utočište grešnika."

To Srce u ljubavi koja ga potiče ide u susret Ivanu, svome Prethodniku, i ispunja njegovo srce radošću, milošću i slašću. U cijelom svom djetinjstvu po preobilnom trpljenju i velikom siromaštvu Isus nam pokazuje preobilje ljubavi. Iz svoje štale svima nam naviješta da mu je Srce prelupko, da je tako siromašan u jaslicama, da izgleda nevoljan. Budući da još ne može umrijeti, ljubav potiče njegovo Srce da bude obrezan kako bi trpio i dao nam svoju krv. Evo žrtve u hramu, on zadovoljava Božjoj srdžbi, iskazuje mu uzvišenu čast i potpuno se za nas prikazuje. Ako bježi u Egipat, pod tom slabošću prikriva želju za našim spasenjem, ljubav ga goni, traži nas, želi nas naći.

O ljubezno i slatko Srce koje s djecom razgovaraš, blago govoriš i svojom privlačnošću pobjeđuješ. Da bi za nas zadobio pobjedu podlaže se svojim roditeljima, kako bismo mi zasjali u slavi on se sakrio kroz trideset godina. Srce ide tamo gdje ga ljubav goni, želi nas pronaći. Slab je, zadihan, umoran od puta sjeo je na zdencu ali ne kako bi se odmorio nego zbog Samaritanke koju želi spasiti i zadobiti. Kojom li je mudrošću Srce puno milosrđa zadobilo tu grešnicu! To je čudo ljubavi. S najvećom ljupkošću svoga nježnog i slatkog Srca obratio je Magdalenu i branio je od svih. Divimo se ljubeznom načinu kako je bez strogosti spasio ženu preljubicu iz ruku onih koji su je optuživali.

Vidite li kako se ponizuje pored nogu nesretnog Jude. Njegovo Srce mu govori, viče mu: "Priatelju moj, ne osuđujem te". Plače i uzdiše, ali Juda nije time dirnut. O nježno Srce puno ljupkosti, uistinu nisi poznato! Ljubav mu oduzima život, čini da nadživi smrt. On ostaje u Euharistiji. O Srce Isusovo kako je jaka tvoja ljubav! U vrtu plače i viče, bori se za nas, u agoniji je shrvano od naših udaraca. Ne plače zbog samoga sebe iako njegova krv kapa u jarak. Budući da nas to sveto Srce ljubi, ne može podnijeti naše gubljenje. Njegovo Srce u toj užasnoj borbi s naporom sve nadvladava, zbog nas je osjetljivo, diže se i ide u susret smrti. Barbarski ga predaju kao nijemo janje mesaru, a on se ne tuži, ne prigovara. Uzimaju ga, vežu, tisuće puta udaraju, pribijaju čavlima, razapinju, a njegovo Srce je uvijek tako blago. Smatra ništavim sva trpljenja koja je pretrpio i zla koja su mu učinili. Njegovo Srce puno beskrajne ljubavi kaže: "Udarajte, udarajte još više, zadovoljan sam da me se dotuče, da se prolije sva moja krv samo da ljudima bude oprošteno samo da oni ne budu izgubljeni."

Motrimo kako Isus u svom Srcu skuplja malo snage i jakosti kako bi zadobio milost za svoje ubojice i grešnike. Njegovo Srce više nego usta kaže: "Oče moj oprosti im, koliko više zbog njihova zla trpim, to ti više umanjuješ moju bol". Na kraju je umrlo Srce ili, radije, nije izgubilo život. Još je puno želje da trpi i nakon prijelaza. Otac je uslišao njegove molitve, njegov bok je proboden i iz njega je potekla rijeka vode, krvi i ljubavi. Konačno se pećnica otvorila, veliko Srce je probodeno, konačno je otkriveno zašto je Isus toliko trpio. Motreći plamen kojim je izgaralo to Srce osjeća se olakšanje, jer koplje mu je otvorilo prolaz da uđe u srca grešnika. S tih krvavih usta već stoljećima su izrečene riječi jednim umirućim i živućim glasom koje jedva razumijem. BOG SAM.

Isusove riječi koje otkrivaju velika dobra pobožnosti njegovom Presvetom Srcu

(sv. Ljudevit Montfortski)

Grešnici, pođimo Srcu Isusa Krista, njega treba slušati kako bi nam udijelio raskajano Srce. «Srce je moje jako žedno.» On neprestano govori "Žedan sam". Kod tebe, draga pokornička dušo, on traži olakšanje.» Pomiješaj svoje suze s mojom krvlju jer oplakuješ svoje grijeh, ne boj se, odložio sam oružje jer je tvoje srce raskajano. Kako bi udvostručio svoju pokoru, pokorniče, uđi u moje Srce, da bi me ljubio beskrajnom ljubavlju, uđi u moje Srce koje te toliko ljubi. Kajući se kao što činiš ti si moja najslađa pobjeda, Nebo i moje Srce se raduju, nad tvojim pokajničkim suzama se naslađujem. Iako te ljubim i opraštam ti, ipak se u suzama kaj neprestano jer ja kraj krunim a ne početak.

Moje Srce su prsa, koja ti dajem da se hraniš kako bi postao jak i vjeran, kako bih te raskajao bez da te ostavim. Kamo bježiš, grešniče prepun grijeha? Zašto se udaljavaš od mene? Past ćeš u ponore, moje Srce te zove, približi se. Vrijeđaš me jer sam ja dobar, ali moje Srce odlaže osvetu kako bi ti udijelilo oprostjenje. Viči svom Bogu: "Milosrđe". Čuješ li me? Ja sam tvoj Spasitelj, po meni ga Bog daje i grešnik nalazi milost. U mom Srcu je oprostjenje, izvan njega nema

praštanja, u mom Srcu je nada, bez njega grešnik zauvijek propada. Ako moje Srce puno slatkog plamena ne može zadobiti tvoje, o okrutniče, ti mi paraš dušu i tvoje srce probada moje.

Ali tada moje Srce, protivno samom sebi, protiv tebe će bijedni stvore koji nisi htio moj mir zauvijek vikati: "Osveta." Zbog skrajnosti tvog nepokajanja i preobilja moje ljubavi za svu vječnost bit ću veliki osvjetnik. Tako grešnicima do konca svijeta otvaram svoje Srce puno ljubavi, ali kada treba na ljubav odgovoriti, prema njemu su samo hladni. Nogama se gaze sve moje muke, moja Krv, moje Srce i moja ljubav i usprkos Krvi iz mojih vena zlo me tišti. Dođi mom Srcu, vjerna dušo. Hoćeš li me i ti ostaviti? Dođi piti na vječnom izvoru koji otvrdla srca odbacuju. Dušo, trebaš li svjetla? Moje je Srce Božansko sunce gdje sve duše i najprostije postanu sjajne kao kerubini.

Moje Srce jača duše, moćno je svojom privlačnošću. Srce moje izmiruje, ono je središte mira. Dođite brzo u moje Srce, daleko od buke, ono je kuća savršenih u kojoj nema grijeha, nema uvreda. Svijet ne poznaje njegove tajne. Odmori se, draga dušo, odmori se na mom Srcu, ono je krevet od cvijeća. Budući da moje Srce sve sadrži, ne rastresaj se, ne idi drugdje. Je li ti duša mlaka i uspavana, je li tvoje srce lijeno? Moje Srce će je učiniti gorljivom, i od patuljka će učiniti diva. Tvoje srce je žalosno jer te napada zli duh? Moje Srce je puno radosti i iz srca izgoni tugu. Jesi li žedan? Dođi piti na Spasiteljevu izvoru, piće slave, plamena i gorljivosti. Želiš li božansku Mudrost koja čini mudrim po Bogu? Želiš li tu božansku opojenost? Moje Srce je prijestolje njenog plamena? Želiš li izgarati do mile volje? Brzo se baci u moje Srce, ono je plamen, ono je pećnica gdje brzo ljubav pobjeđuje.

Ako želiš ljubiti Mariju beskrajnom ljubavlju, molim te ljubi je po mom Srcu, jer je ono s njenim Srcem sjedinjeno. Naša su Srca bila samo jedna žrtva kad smo ovdje dolje živjeli, usko su sjedinjena i u Nebu i čine samo jednu ljubav. Pobožniku koji čisto ljubi i ljubezno potaknut klanja se mom Srcu, obećao sam i ponovno obećajem sva moja blaga. Ako vi kraljevi želite ljubiti moje pobjedničko Srce, bit ćete u obilju i pobijediti ćete u svim vašim borbama. U mom Srcu je svaka pobjeda nad vašim i mojim neprijateljima. U mom Srcu je sva moja slava, sva moja blaga i dobra. Čista dušo, otvori svoje srce ili radije uđi u moje Srce, ostavi stvorenja i u mom Srcu posjeduj sva dobra. Pretrpio sam tisuće i tisuće uvreda da bih sada bio tvoj. Čašćenjem nadoknadi za njih, moje Srce te to žarko moli.» BOG SAM.

Uvrede učinjene Srcu Isusovu

(sv.Ljudevit Montfortski)

Slušajte moj božanski plač, prijatelji Srca moga Spasitelja, otvaram svoje grudi kako bih olakšao svoje srce. Govori moje srce, vičite moje suze, uzdišite i plačite tisuću puta. Osjećam da živim kao uzbuđen, nemam ni glasa ni riječi. Pitat ćete me zašto je moje srce žalosno, zašto uzdišem i plačem. Ah, moj Isus je vrijeđan. Svi idolopoklonici zaboravljaju na njega, preziru Nebeskog kralja, Turci i Židovi ga niječu. Isus je od njih odbačen. Koliko gnusnih krivovjernih ga je oskvrnulo u Presvetom Sakramentu. Njihov đavolski bijes treba nas toliko začuditi. Nebo i zemlja skupa oplakuju ta svetogrđa. Moje srce plače i ruka drhti opisujući te okrutnosti.

Oni čine groznu uvredu njegovu Očinskom savezu govoreći da je Presveti Oltarski Sakrament samo slika a ne stvarnost. O koje li su uvrede te riječi koje negiraju stvarnost, one njegove istinite riječi smatraju ispraznima. Nemajući više vjeru za štit, vrijeđaju ga tisuće puta, srde se, bjesne. Ponovno ga stavljaju na Križ. Jedni žele posvećene hostije baciti bjesnim životinjama, drugi žele njihove dijelove baciti u blato. O čudnih li stvari, jedni džepnim nožićem probadaju to Srce puno ljubavi, drugi ga bacaju u vrelu vodu, treći u vatru. Ajme, kako se po đavolskoj umješnosti hostije predaju đavlu, gdje se po đavolskom umijeću od njih čini grozan otrov.

Promotrimo loše katolike koji bi svojom pobožnošću trebali braniti Isusa od heretika, a nadilaze ih u grozotama. Naše su Crkve napuštene, nitko se danima - ma što kažem - godinama ne klanja našem Bogu i njegovoj uzvišenosti. Mnogi dolaze u naše Crkve ali ne toliko zbog Isusa Krista nego zbog navike ili primjera drugih, a uopće nemaju Isusa u srcu. Često je naš Učitelj i Kralj slave napušten u našim Svetohraništima, nitko ga se ne sjeća, od svih je zaboravljen. Dok Srce Isusovo misli ispuniti nas svojim darovima, mi smo prema njemu indiferentni i hladni. Koliko zlobnika je protiv njegova Srca, koliko sramotnih čina, posvuda, koliko nečednosti i svetogrđa.

Pogledajte nesretnika koji je vjeroloman i onoga koji psuje njegovo sveto ime, nitko ne primjećuje te uvrede, smiju im se skupa sa đavolima.

Nikad se zemlja nije vidjela tako puna Božjih neprijatelja, posvuda grijesi s ratovima, a Isus već odavno to oplakuje. Nitko se ne čudi, najveći grijesi se smatraju kao ništa. Ne plače li Isus? Ajme nitko ne razumije, svatko misli samo na sebe. Niti u Crkvi, njegovoj kući, ne štede Gospodina, nitko se ne čudi da je tisuće puta pogažen. Pogledaj onog čovjeka svijeta, tog idola ispraznosti koji se svojim uznositim manirama s Bogom prepire. Pogledajte kako se ona postavlja pored neukrašenog oltara, pogledajte kako je uređena, a Isusa se ne uzima u obzir. Koliko sastanaka u Crkvi našeg Boga. Koliko ljudi i žena propadaju baš na tom svetom mjestu. Koliko ispraznog pričanja, koliko smijeha, razgovara se kao na tržnici, kojih li bezobraznih navika, a Bog trpi sve te grijehe. Čednost, poštovanje i pažnju muslimani prakticiraju u džamijama, a kod kršćana zbrka i metež.

Pogledajte Crkve, siromašne i zapuštene pored tih uzvišenih dvoraca u kojima su gospodin i gospođa u obilju. Ajme, koliko li je nesretnih svećenika, vukova u janjećoj koži, juda, nesretnih izdajica, okrutnijih od svih mučitelja. Tako, dakle, čovjek vrijeđa ljubezno Srce Spasitelja. To li je zahvalnost? Velike li uvrede koja srce para. Koje li bešćutnosti, bezumnik u crkvi iskaljuje sve svoje bjesove gdje je Isus prognan iz mnogih srdaca. Da li ćemo i mi imati kameno srce i ne sudjelovati u njegovim patnjama? Ah, trpimo skupa s njim na zemlji, s njegovom krvlju pomiješajmo svoje suze. Kaže nam kao i apostolima:

“Hoće li me ostaviti moji prijatelji, hoćete li me napustiti i sjediniti se s mojim neprijateljima? Ah, trpim uvrede mojih očitih neprijatelja, ali i oni koje beskrajno ljubim, moji prijatelji vrijeđaju me! Prijatelji, plačite! Moje Srce je u agoniji, napada me se u mojoj kući, izdaju me, nijeću me, mijenjaju moju Krv u otrov. Moje Srce s gorčinom više, pogođeno grijehom: hoćete li svi imati otvrdla srca, zar nitko neće biti dirnut? Ako me vi vjernici napustite, bit ću ostavljen od svih. Mogu li ići nevjernicima? Oni me manje od vas poznaju. Moje Srce vas ljubi i traži, zbog vas je probodeno. Uzdišem, otvorite mi svoja srca, ah hoću li biti napušten.” BOG SAM.

Vježbe pobožnosti Srcu Isusovu

(sv. Ljudevit Montfortski)

Grešnici, predajte se Srcu Isusovu kako biste izbjegli nevoljama. Vidim bičeve i gromove koji prijete grešnicima. Ljubimo njegovo Srce, jer ljubav traži uzvraćenu ljubav. Gorljivo i čisto ljubimo dan i noć. Nebo mu se klanja i nas poziva da mu se ovdje dolje klanjamo. Poklonimo mu se, dakle, jer veliko Božje Srce to zaslužuje. Zbog ljubavi i pravednosti trebamo mu se posvetiti. Učinimo, učinimo danas tu žrtvu prikazanja bez privrženosti. S anđeoskim korovima pjevajmo Božanskom srcu i njegovoj uzvišenosti. Govorimo o njemu, propovijedajmo bez straha o njegovim veličinama i čarima, uzdišimo i bez prestanka plačimo zbog onih koji ga ne poznaju.

Kao naknadu za hladnoću tolikih loših kršćana pohodimo ga često. To dobro Srce nas na to potiče, želi nas ispuniti svojim dobrima. S čistim i vjernim srcem punim pobožnosti kušajmo njegovu vječnu slast u svetoj Pričesti. Pođimo, gorućim napitkom ljubavi istopimo led naše duše u tom Srcu. Idimo crpsti sve milosti iz tog obilnog spremišta. Budimo puni zahvalnosti za njegova bezbrojna dobra. Imajmo uvijek njegovu prisutnost u našim srcima i domovima. Molim vas, sjedinimo se kako bismo skupa pobijedili đavla upisujući se u bratovštine koje je Crkva podigla njemu u čast. U našim mukama, patnjama i najvećim udarcima položimo u njega svoju nadu. Srce Isusovo je za nas, nama naklonjeno.

Da bi nada bila istinska, treba izbjegavati grijeh, boraviti u rani Srca Isusova usprkos svih osjećaja. On je uzor našeg života, imajmo njegove osjećaje, trudimo se da srcem slijedimo osjećaje njegova Srca, da idemo za njim, slijedimo ga. U siromaštvu ili obilju, u radosti i žalosti, u onome što činimo ili mislimo, bez prestanka se s njime sjedinjujmo, da bismo imali srce po Srcu Božjemu i postali gorljivi ljudi puni milosti. Najkorisnije i najslavnije za Boga, najbliže evanđelju je činiti nadoknadu njegovoj časti. Potrudite se da nadoknadite za uvrede koje se čine Srcu Isusovu, usprkos tijelu, svijetu i đavlu. Dok tisuće tjelesnih duša traže samo svoje dobro, vjerne duše tražite Isusa, zbog njegove časti ne štedimo se ni u čemu. BOG SAM.

Molitva nadoknade Srcu Isusovu

(sv. Ljudevit Montfortski)

Srcu Božje, o divno Srce, predmetu svih mojih ljubavi, beskrajno ljupko Srce koje me uvijek ljubiš. Iako sam krajnje siromašan i bijedan, iako sam najveći grešnik, Isuse želim tvome Srcu i njegovoj uzvišenosti prikazati molitvu časne nadoknade. Oprosti svim nevjernicima sve, što su usprkos tvojoj očinskoj dobroti tebe napadali i tako se zauvijek gube. Oprosti svim raskolnicima koji se odvajaju od jedinstva s tobom, oprosti svim krivovjernicima koji poriču tvoje istine. Ah, oprosti sve njihove surovosti, sve nedostojnosti, sve bjesove i okrutnosti. Oprosti Božansko Srce, zaboravlja se tvoje Srce u Presvetom Oltarskom Sakramentu, oprosti svim zlim kršćanima koji ga neprestano obeščašćuju.

Oprosti njihove drskosti, nedostojne susrete, oprosti tolika nepoštovanja kojim se kaljaju tvoji sveti oltari. Čak se i tvoje Srce probada, što se ne čini ni samom đavlu. Molim te oprosti im nevjere i psovke. Oprosti lošim svećenicima i tvojim prikrivenim neprijateljima. Oprosti za tisuće i tisuće udaraca onima koji te primaju u stanju grijeha. Usprkos tebi oduzimaju ti život u mnogim srcima, ajme u njima te razapinju. Plačite moje oči, tecite moje suze. Oprosti tolikim slabim dušama, koje drijemaju pored tvojih oltara, za njihova uprljana srca koja te potiču da ih izbaciš iz svojih usta.

Smiluj se i meni što sam pristupio tebi u krajnjoj mlakosti srcem punim grijeha. Oprosti moje lijenosti, moju nemarnu pripravu i moju groznu ravnodušnost prema svetoj Pričesti. Oprosti moje nezahvalnosti nakon tolikih primljenih dobročinstava, moju premalu brigu da te nasljedujem u tvojim krepostima. O moj Isuse, milosrđe za sve moje grijeha, ako mi se tvoje Srce ne smiluje zauvijek sam izgubljen. Srce moje, možeš li biti bezosjećajno prema svim uvredama Srca Isusova? Ne, ne to je nemoguće, ono se je zbog mene istrošilo. Pa da te i neki nevjernik, musliman, do te mjere ljubio, o buntovno srce ti bi ga ljubilo, a Srce Isusovo uopće ne ljubiš. Ljubezno Srce, grlim te, tebi se potpuno predajem, pravedno je da to učinim jer si me ti prvi ljubio.

Ah, kad bih isplakao toliko suza koliko je kapljica vode u moru zbog tolikih koje vidim da se bore s oružjem protiv Srca koje bi trebalo ljubiti. Ah, zašto ne mogu trčati svom zemljom i posvuda vikati: Grešnici ne borite se protiv tako ljubeznog Srca. O kad bih mogao učiniti tisuće nadoknada, pa sve da me vuku s konopcem oko vrata, samo da zadovoljim za te krvničke grozote, pa i kad bi me zbog toga proglasili luđakom. O Srce Isusovo, kad bih mogao usaditi te u sve duše i sva srca ljudi i tebi podložiti srca kraljeva i vladara.

Kad bi barem ove pisane riječi sve bile propovjednici i nadoknadile sve uvrede Božanskom Srcu i isprosile milost čitatelju. Posvuda idite, topite led, uništavajte grijeha, častite Boga, ne prikrivajte se. Pa zar ne bih morao reći ono što kušam i osjećam? Vičite, olakšajte moje mučeništvo. Progovori Ti, o Svemogućí. Svojom moći podigni nove propovjednike kako bi obznanili tvoju beskrajnu ljubav i razglasili tvoje veličine.

Po svetom Marijinom Srcu, slava i čast tebi moj Isuse, uslišaj to Srce koje te moli i najviše časti. O Presveto Srce, zbog njenih grudi i njenog krila u kome te nosila, oprosti nevjernicima njihove prevelike grijeha. Očaran tvojim božanskim plamenom kojeg je prepuno tvoje Srce, bez odlaganja otvaram ti svoje grudi, Božansko Srce uđi u moje krilo. Ako je moja prošnja presmiona, odstrani iz mog srca grijeh, tako da u ovom životu nemam drugog srca osim tvoga Srca.

Srcu Isusovu za grešnike

Sv. Veronika Julijani

Gospodine moj i Spasitelju, Isuse Kriste, ne molim milost tvoga presvetog Srca samo za sebe, već vapijem k tebi i za spasenje nevoljnih grešnika koje si otkupio svojim dragocjenom Krvlju. Daj da svi dođu k tvome Srcu, tom izvoru, tome moru neizmjerne ljubavi, da se u njemu očiste od svojih grijeha, i da od sada i do vijeka ljube jedino tebe, jedinog zaručnika svoje ljubavi. Udijeli svima, kao i meni, blaženi život u svome Srcu. Amen.

Isuse daj mi srce puno ljubavi prema Tebi

Sv. Toma Akvinski

Isuse koji me toliko ljubiš, molim te uslišaj me. Daj da tvoja volja bude moja želja, moja strast i moja ljubav, daj da ja ljubim sve što je tvoje a pogotovu Tebe samoga. Daj mi srce puno ljubavi za tebe da me ništa ne može udaljiti od tebe. Daj mi srce jako i vjerno, koje se ništa ne boji i nikada ne sustaje, srce pravedno koje ne poznaje krive putove zla, srce nepobjedivo uvijek spremno da se bori, srce hrabro koje se ne zaustavlja pred preprekama, srce blago i ponizno kao što je tvoje, Gospodine Isuse.

Svagdanja molitva presvetom Srcu Isusovu

(sv. Gertruda)

Pozdravljam Tebe, presveto Srce Isusovo, živo i neprekidno vrelo vječnoga života, neizmjereno blago Božanstva, goruća peći Božanske ljubavi. Ti si mjesto mojega pokoja i moje utočište. O moj ljubezni Spasitelju, raspali moje srce žarkom ljubavlju! Izlij u moju dušu velike milosti, kojih je Tvoje Srce vratak, te daj da moje srce uvijek bude s Tvojim Srcem tako združeno da Tvoja sveta volja bude ravnalo mojih želja i svih mojih djela! Amen!

Posveta Kristu kralju

(Na njegov blagdan, Pijo XI. 8. V, 1929)

Isuse preslatki, Otkupitelju ljudskoga roda, pogledaj na nas pred oltarom tvojim preponizno prostrte. Tvoji smo, tvoji hoćemo da budemo; a da možemo s tobom što čvršće bili sjedinjeni, evo se danas svaki od nas drage volje posvećuje Tvome Presvetomu Srcu. Tebe, istina, mnogi nisu nikada upoznali; tebe su prezrevši zapovijedi tvoje, mnogi odbacili. Smiluj se jednima i na drugima, predobrostivi Isuse, i sve ih privuci svetomu Srcu svojemu. Kralj budi, Gospodine, ne samo vjernima, koji se nisu ni u jedno vrijeme udaljili od tebe, nego i rasipnim sinovima, koji su te ostavili: učini da se ovi u kuću očinsku brzo povrate, da od bijede i gladi ne poginu. Kralj budi onima, koje ili kriva mišljenja zavaravaju ili nesloga rastavlja, i prizovi ih natrag u luku istine i jedinstvu vjere, da naskoro bude jedno stado i jedan pastir. Kralj budi napokon svim onima, koji se još u tami krivoboštva nalaze, i ne krati se privesti ih u svoje kraljevstvo. Svrni napokon svoj milosrdni pogled na potomke onoga naroda, koji je tako dugo bio narod izabrani; a krv, nekoć na njih izazvana, neka sada i na njih siđe kao otkupljenje vrelo života. Udijeli, Gospodine, Crkvi svojoj sigurnu i potpunu slobodu, udijeli svima narodima mir i red; učini, da s obadva stožera zemlje jedan odliježe glas: Budi hvala Božanskomu Srcu, po kojem nam je stečeno spasenje, njemu slava i čast u vijeke. Amen.

Pozdrav Srcu Isusovu

(sv. Faustina Kowalska)

Pozdravljam Te premilosrdno Srce Isusovo, živo vrelo svih milosti, jedino mjesto utočišta, što nas štitiš, ti nas želiš vodom osvježiti. Pozdravljan Te premilosrdno Božje Srce, neistraživi izvore ljubavi. Iz Tebe nama grešnicima izniče život, vrelo što nam sreću nudiš. Pozdravljam Te ranjeno Srce Isusovo, ti zračiš smilovanjem, otvoreno za nas, iz Tebe život crpimo, i uzdamo se u milosrđe Tvoje. Pozdravljam Te dobrotu Srca Gospodinova, nikad shvaćena, nikad istražena, kao majka si nam blizu, milosrdna — uvijek nas ljubavlju pronalaziš.

Usamljenost

(sv. Faustina Kowalska)

Usamljenosti, ti moj dragi času! Oko Tvog Srca, Gospodine, radosno obilazim. Sama, ali uvijek s Tobom povezana, na Tvom Srcu odmara se moja duša, Gospodine. Srce ispunjeno Tobom i Tvojom ljubavlju, duša izgara najčistijim žarom, svijetlim plamenom.

Usprkos praznini, nije ostala usamljena. U Tvom krilu ona počiva, zdrava i vesela. Usamljenosti, ti vrijeme najviše druženosti! Napuštena od stvorenja oko mene, uranjam u more Tvojeg božanstva, i Ti prislanjaš uho mojem srcu. Sada razumijem, Isuse, da me u mojoj ljubavi prema

Tebi ne može ništa zadržati, ni bol niti protivštine, ni vatra niti mač, čak ni smrt. Osjećam se jačom nego sve to. Ništa se ne može usporediti s ljubavlju. Vidim, da najmanje stvari koje za Boga učini duša koja ga iskreno ljubi, imaju neizmjernu vrijednost u očima Njegovih svetih.

Nikakva oluja ne može zakloniti tvoj pogled

(sv. Faustina Kowalska)

O moj Isuse, usred patnji i muka osjećam se Tvojim Srcem mažena. Daješ mi osjećati što je skriveno u posudama, i pritišćeš me, kao majka, na Svom krilu. Moj Isuse, usred praznine i užasa, zamjećuje moje srce Tvoje oko, božanski pogled. Nikakva oluja ne može mi ga skriti, ti mi poklanjaš sigurnost u ljubavi i sreći.

Moj Isuse, usred bijede ovog života, ti zračiš kao svjetlo, čuvaš nas od razbijanja. U svojoj tjeskobi ne nadam se uzaludno, pouzdajem se u silu Tvojeg milosrđa. Skroviti Gospodine, u borbi posljednjeg časa, izlij milosti na moju dušu, da napuštajući ovaj svijet odmah Tebe nađem, licem u lice gledam- vidim.

Moj Isuse, okružena mnogim opasnostima, idem radosno kličući kroz život jer o Tvoje Srce, puno ljubavi i žara, razbija se zla misao i bijes Neprijatelja.

Boraviti u tvom Srcu

(sv. Bernard)

Kada smo jednom došli preslatkomu Srcu tvojemu, Gospodine Isuse, i dobro nam je ovdje biti, ne ćemo dopustiti, da se otkinemo od njega, o kojem je pisano: Koji odstupaju od tebe, na zemlji će se napisati. A što s onima, koji pristupaju? Ti sam nas učiš. Ti si rekao onima, što tebi dolaze: Radujte se, jer su imena vaša napisana na nebesima. Pristupajmo dakle tebi, pa ćemo se radovati i veseliti s tobom spominjući se tvoga Srca. O kako li je dobro i kako ugodno stanovati u Srcu Isusovu! Radije ću sve dati, sve misli i osjećaje duše promijeniti, položiti sve svoje u Srce tvoje, Gospodine Isuse, i bez prijekare će me ono braniti.

U ovaj hram, u ovu svetinju nad svetinjama, k ovoj škrinji zavjetnoj dolaziti ću klanjati se, i hvaliti ću ime Gospodnje govoreći s Davidom: Našao sam, srce svoje, da se molim Bogu svojemu, i ja sam našao Srce kralja, brata i prijatelja dobrostiva, tvoje, Isuse. Pa zar se neću klanjati? Našavši dakle Srce tvoje i moje, preslatki Isuse, moliti ću se tebi, Bogu svojemu. Pripusti samo u svetišće duše svoje molitvu moju, pače mene cijeloga privuci u svoje Srce. O, od svih najljepši Isuse, oslobodi me od mojega bezakonja i od grijeha mojega očisti me, da očišćen od tebe tebi prečistomu mogu pristupiti i da dostojan budem boraviti u tvom Srcu sve dane života svojega i vršiti tvoju volju.

Jer zato je proboden tvoj bok, da se nama otvori ulazak. Srce tvoje je zato ranjeno, da u njemu i u tebi od izvanjskih smutnji zaštićeni možemo boraviti. Ali još je i zato ranjeno, da kroz ranu koju gledamo vidimo nevidljivu ljubav. Kako se može žar tvoje ljubavi bolje pokazati, nego tako da si dopustio da ne samo tvoje tijelo nego i samo Srce kopljem bude probodeno? Tjelesna rana pokazuje duhovnu ranu. Tko da ne ljubi Srce tako ranjeno? Daj nam dakle, Isuse dragi, da dok smo još u tijelu, koliko možemo, ljubimo, štujemo, grlimo tebe ranjenika našega, kojemu su bezbožni ljudi proboli ruke i noge, prsa i Srce; i dostoj se naše tvrdo i nepokorno srce ljubavlju svojom vezati i raniti. Amen.

O, Ljubavi tog Božanskog Srca, koja si toliko ljubila

(Bl. Marija od Isusa Delvil)

O, Ljubavi tog Božanskog Srca, koja si toliko ljubila sve do iscrpljenosti da zasnjeđiš svoju ljubav! Dopustite mi da dodam: O, božanske boli tog Srca koje je toliko patilo, koje je uronilo u agoniju da je učini nerazdvojnou družicom svakog od njegovih kucaja na zemlji, koje se dalo probosti i dalo se sve do posljednje kapi svoje krvi u samoj smrti i koje je ostalo otvoreno da bismo u njemu čitali u isti mah njegovu ljubav i njegovo mučeništvo!

Pogledajmo krajnosti i tajne dubine te ljubavi za nas, proniknimo u tu krvavu ranu i uronimo u taj ocean božanske gorčine. Tu suosjećajmo; ljubimo dijeleći bol, dajmo zadovoljštinu za ono što je nagomilalo te gorke valove; ljubimo ljubav koja se daje, koja se žrtvuje. On je toliko ljubio, ljubimo

ga. Toliko je patio, i još je žedan, žedan naših vlastitih patnja, za slavu Očevu i za spas duša, u svaki čas. On se žrtvuje na oltaru kao Euharistijska žrtva, i tamo On čeka žrtve ranjene, naše duše, da ih povede sa sobom, da ih prinese i žrtvuje u istoj žrtvi.

Molitva duboko ranjenom Srcu Kristovu

(Sv. Katarina Sijenska)

Neprocjenjiva, slatka ljubavi Srca Isusova! Rana na tvome tijelu, tvoj otvoreni bok pruža nam toplinu tvoje goruće ljubavi. Ti, vječni Bože, pokazao si nam se vidljivim i dao si nam vidljivu cijenu svoje krvi, tako da i malenkost našega uma nema nikakve isprike da se ne uzdigne iznad sebe. Ti si se, naime, tako snizio dok je u isto vrijeme ta tvoja niskoća združena s veličinom. Snagom ljubavi neka se uzdigne ljudski um i osjećaj, promatrajući niskoću tvog poniženja, da tako upozna veličinu i uzvišenost tvoje ljubavi, vječno Božanstvo. Ti si sam rekao, slatka i ljubazna Riječi: "Kad budem uzdignut sa zemlje, sve ću privući k sebi" (Iv 12,32). Kao da si time htio reći: "Ako sam se ja snizio, ponizivši se sve do sramotne smrti na križu, time sam privukao vaša srca do uzvišenosti božanstva i nestvorene ljubavi."

Zaista, tako privučeno ljudsko srce privlači sa sobom osjećaje i sve duševne moći sa svim svojim djelima duševnim kao i vremenitim. Sve je naime stvoreno da služi čovjeku. Zato kad je čovjek tako privučen, onda je sve povučeno s njime. Time si rekao svu istinu: "Kad budem uzdignut sa zemlje, sve ću privući k sebi". Neprocjenjiva, slatka ljubavi, nakon što si se predao na tolike muke, činilo ti se kao da još nisi dao sve za spas duša. Ljubav je uzrok svemu tome. Ne čudim se tome, jer je tvoja ljubav, Isuse, neizmjerena, dok je kazna ograničena. Zato je bio teži križ same želje negoli križ tjelesnih patnja i boli.

Isuse, preslatka ljubavi! Zaista si me ljubio, time si me poučio kako moram ljubiti samu sebe, kao i svoju braću, koje si toliko ljubio, iako nisi imao nikakve potrebe za nama kao što mi imamo potrebe za tobom. Zato je dolično da naše duše uživaju i gladažu za dušama naše braće. Nikakva druga hrana ne smije nas veseliti osim da im pomažemo i da se brinemo za njih. Da s veseljem primamo kazne i patnje da bismo ih što više ljubili. To je bila hrana našeg Spasitelja. Slatki Isuse! Isuse, ljubavi!

Zvat ćeš ga ljubavno Srce

(Sv. Veronika Giuliani)

Čini mi se da se prisjećam kako mi je Gospodin, prigodom pričesti, mnogo puta, dao na znanje, kako želi ukloniti ranjeno srce. Nekoga jutra mi je pokazao srce u plamenu, i govorio: «Ovo pripada tebi, njime ću nadomjestiti tvoje ranjeno srce u grudima. Zvat ćeš ga ljubavno srce, što će boraviti u tebi, sa svim što je ondje imalo ranjeno srce, jer s njim ne možeš živjeti, pošto je skroz na skroz probodeno, a i ponovno ću ga raniti još više. Kako bi se moglo oduprijeti ovim mojim ljubavnim šalama, postavljam istu ljubav za okrepu ljubavi».

Dok je ovako govorio, učinilo mi se da mi je iz prsiju izvadio srce i stavio u srce, što ga je držao u rukama. Učinilo mi se da vidim ono ranjeno srce sa više različitih rana. Ljubav drugoga srca uživala je svojim plamenom ranjeno srce, i izgledalo mi je da vidim spomenute rane kao da su sada izvedene. Ona ih je vatra ponovo obnavljala, i gledala sam kako krvare. Učinilo mi se da je Gospodin stavio spomenuta srca u svoje grudi, uz riječi: «Zaručnice moja, namjera mi je velika djela učiniti s tobom».

Rekavši to, povratio je oba srca u moje grudi. Jasno je kako ne mogu opisati ono što je u onom času osjećala moja duša. Čini mi se da se sjećam kako mi je Gospodin dao na znanje i na uživanje nešto od svoje ljubavi, i ostavio u meni veliki plamen, tako da nisam mogla živjeti. Činilo mi se da ću izgorjeti, žurila sam po vodu, i stavljala sam mokre rupce na stranu srca; ali bez ikakve pomoći. U trenutku svi su bili suhi. Kušala sam piti mnogo vode, ali sam ponovo osjećala da ću izgorjeti. Oh Bože! Koliku sam muku osjetila, da se svladam i ne učinim ništa izvana što bi svratilo pozornost na me. Boravila sam posve sama koliko sam mogla na nekom skrovitom mjestu. Koji put sam veoma jako vikala: «O ljubavi, o ljubavi, kad ćeš me doista spaliti?»

Svašta sam radila i govorila, ali se ne sjećam. Sve mi se to događalo više puta. O tome ću govoriti u spisima, što ću za budućnost pisati o svemu kako mi se događalo u ovom prikazu od dva srca. Čini mi se da je ovako dovoljno. Bogu hvala! [...] Čini mi se da se sjećam kako je, više puta, kroz nekoliko dana, Gospodin vadio ranjeno srce. Ostavljao je samo ljubavno srce. Kroz to vrijeme ostala sam bez onoga običnoga otkucaja srca, što smo ga navikli imati; osjećali su se izvana izvjesni udarci, ali jaki, pa ako je netko ondje poviše držao ruku, nije uspio. Radila sam sve što se odnosilo na moju službu, ali uz veoma veliku muku!..Mnogo puta mi je ponestalo daha, a zbog onih jakih udaraca podnijela sam smrtnu borbu. Sve su mi tjelesne moći klonule, ali u jednom trenutku, osjetila sam kako mi se povraća, a iz čežnje za trpljenjem počela sam govoriti:

«Još više križeva! Još više muka!»! Snagu mi je povraćalo trpljenje. To sam se uvjerala više puta. Kroz to vrijeme, što sam ga tada tako provodila, noću se nimalo nisam mogla odmoriti. Redoviti noćni počinak bio je sveden na tri sata; ali, poslije mnogo vremena, što je slijedilo, počela sam sa samo dva sata. Sad mi je dovoljan jedan sat, a koji put ništa. Pravom počinku dala sam ime - trpljenje.

Ove noći, presveta Bogorodica, pri vađenju ranjenog srca, dala mi je na znanje kako ona i njezin božanski Sin žele obnoviti moju dušu raznim milostima. U istom trenutku, došlo je u me ljubavno srce, i pala sam u zanos, pri čemu mi se duša posve izmijenila; i tu je bila također, odmah, ona milost, što se sastoji skupa od tri milosti. Božanska je ljubav jako djelovala, da sam izgledala izbezumljena; molila sam trpljenje i boli; međutim, trpljenje me je još više učinilo bezumnom, jer je vlastito ljubavi rasti u trpljenju. Sve se to događalo u intimnosti duše, koja se nalazila u onom Božjem neizmjernom i beskrajnom moru. Boga se, naime, ne može shvatiti, a kao ni razumjeti njegovu veličinu i neizmjernost. Čuvajući u sebi njegovu prisutnost, duša mi se gubi ondje, tu pliva poput ribe u vodi, i ne nalazi drugog puta osim u Bogu, za Boga, s Bogom.

Ljubavno srce priopćuje tada duši samu svoju ljubav, lišava je svega, i hoće da on u njoj bude sam na djelu. O njegovoj se djelatnosti ne može riječima govoriti. On se nikada ne prepušta neradu; uvijek se više očituje na skroviti način; njega tjelesne oči ne vide, pa im to samo umnaža muku i patnju. Tijelo nije sposobno za božansku ljubav; topi se kao vosak na suncu; nije svjesno toga. Ono je na mučilištu; ne uviđa priopćenja. Ono isto što je imalo ranjeno srce, u Isusovim i Marijinim rukama, duša je dobivala putem ljubavi. Spomenuto je srce zatim dobilo mnoštvo milosti i bilo je znatno obnovljeno s odličnim i pojedinačnim činima. Sad ga je postavljao na svoje grudi; onda ga je Blažena Djevica stavljala u svoje srce, izranjeno sa sedam mačeva; i, tada, pozvaše k sebi one anđele, postavljala je spomenuto srce u one presvete kaleže, uzimala ga u ruku i pokazivala svima onim svecima kao znak pobjede svojih milosti. Govorim i nešto pričam, ali o tome ne mogu ništa više riječima prikazati.

Molitva nadoknade Euharistijskom Srcu Isusovu

(sv. Alfonz Marija Liguori)

O ljubezno Srce mog Isusa, stvoreno samo zato da ljubiš stvorenja, zapali svojom ljubavlju moje srce. Ne dopusti da ijedan trenutak živim bez tvoje ljubavi, radije mi oduzmi život, uništi me, ali ne dopusti toliku moju nezahvalnost da, nakon što si me toliko ljubio i dao mi bezbrojne milosti i darove, ja ponovno počnem prezirati tvoju ljubav.

Gospodine moj Isuse Kriste, koji iz ljubavi prema ljudima dan i noć boraviš u ovom Sakramentu, te pun milosrđa i ljubavi zoveš i primaš sve koji dolaze da te pohode: ja vjerujem da si prisutan u presvetom oltarskom Sakramentu. Smjerno ti se klanjam i hvalim te za tolike milosti koje si mi udijelio, osobito što si mi darovao svoju Majku Mariju za moju zaštitnicu i što si me pozvao, da te u ovoj crkvi pohodim.

Sada pozdravljam premilo Srce tvoje, a s tri razloga hoću da ga pozdravim: prvo, da ti zahvalim za tako veliki dar; drugo, da zadovoljim za sve uvrede, što ti ih u ovom Sakramentu nanose tvoji neprijatelji; treće, kanim ti se ovim pohodom pokloniti na svim mjestima na zemlji, na kojima te u presvetom Sakramentu najmanje štiju i najviše na te zaboravljaju.

Isuse moj, ljubim te od svega srca svoga. Kajem se što sam dosada toliko puta uvrijedio tvoju neizmjernu dobrotu. Odlučujem da te odsada uz tvoju milost neću više uvrijediti. A sada evo,

svega sebe, kako već jesam nevoljan, tebi posvećujem, i svu volju, osjećaje, želje i stvari darujem tebi i odričem ih se.

U buduće učini sa mnom i s mojim stvarima sve, što hoćeš. Samo te molim i želim, da mi dadeš da te ljubim, da u dobru ustrajem do smrti, da volju tvoju potpuno izvršim. Preporučam ti duše u Čistilištu, osobito one koje su štovale presveti oltarski Sakrament i blaženu Djevicu Mariju. Preporučam ti i sve nevoljne grješnike. Napokon, ljubazni moj Spasitelju, sjedinjujem sva čuvstva svoja sa čuvstvima premiloga Srca tvoga; i tako sjedinjena prikazujem ih vječnome Ocu tvomu, moleći ga u tvoje ime da ih tebi za ljubav primi i usliši. Amen.

Dao si nam Srce svoga Sina

(Sv. Ivan Eudes)

Gospodine Bože, Oče milosrđa, u svojoj beskrajnoj dobroti dao si nam ljubljeno Srce svoga predragoga Sina. Udijeli našim srcima da budu sjedinjena s njegovim Srcem, da bi naša ljubav bila savršena. O preljubezno Srce moga Spasitelja, budi ti srce moga srca, duša moje duše, duh moga duha, život mog života. O milosrdno Srce Isusovo, utisni u naša srca savršenu sliku tvog milosrđa, kako bismo ispunili tvoju zapovijed: «Budite milosrdni kao što je milosrdan Otac vaš nebeski».

Znati ljubiti

(Sv. Ivan Eudes)

O Presveto Srce Isusovo, ti si beskrajno dostojno svake ljubavi. Dosta mi je to znati da se moje srce ne može nikada nasititi ljubavi prema tebi, koji ne možeš nikada biti dovoljno ljubljen. O Ljubezno Srce, ako te ljubim, to sigurno nije zbog mene samoga. Ne tražim rajske radosti zbog njih samih, niti utjehe nebeske ljubavi, nego tražim Boga koji je njihov izvor.

O ljubljeni moj Spasitelju, nauči me što trebam činiti kako bih došao do čistoće tvoje ljubavi, udijeli mi tu ljubav i duboku poniznost bez koje se ne bih mogao tebi svidjeti, a ti izvrši na meni tvoju svetu volju.

O Srce Isusovo, beskrajno blago svake vrste dobra, budi ti moje jedino blago, utočište i obrana. Tebi se utječem u svim mojim potrebama. Kada bi me sva ljudska srca prevarila i napustila, vjerujem da me predobro i vjerno Srce Isusovo neće nikada napustiti. O presveto Srce Isusovo, budi ti nadoknada mojim grijesima, zaštita u mom životu, utočište u mojoj smrti. Tu istu milost molim za sve grešnike, umiruće, ožalošćene i za sve ljude, kako bi se vrijednost tvoje krvi na sve primijenila, uključujući duše u Čistilištu. Usuđujem se to te moliti, Presveto Srce, i neću prestati tražiti tu milost do zadnjeg moga daha. Amen.

O ljubezno Srce

(Sv. Bonaventura)

O ljubezno Srce mog Isusa, htjelo si biti probodeno kopljem kako bi mi pokazalo preobilje tvoje ljubavi i postalo boravište moje duše. Kada u tebe uđem, svečano ću navijestiti: «Ovo je moje vječno boravište, ovdje ću boraviti jer sam Srce Isusovo odabrao za svoj dom». Isuse moj, što prije uvedi moju dušu kroz ranu tvoga boka u tajnu tvog preljubeznog Srca, kako bi se očistila, ukrasila i zapalila tvojom ljubavlju te tako zaboravila na zemaljske brige i mislila samo kako tebe ljubiti, o moj raspeti Bože. Amen.

Srce Bogočovjeka Isusa Krista

(Sv. Brigita Švedska)

Majka Božja je rekla Brigiti: "Srce moga Sina nadasve je slatko poput meda i posve čisto poput najčišćeg izvora, jer iz Njega izlazi sve što je kreposno i dobro, kao iz izvora. To je najslade Sree! Što je za nekog mudrog čovjeka slade nego misliti na ljubav koju je pokazao Sin Božji kod stvaranja i otkupljenja, kod svojih muka i poslova, kod svojih propovijedi i pouka, u svojoj prijaznosti i strpljivosti prema ljudima?

Njegova ljubav ne teče poput vode, već je ona stalna i ostaje, i sve obuhvaća; ona se nudi čovjeku do posljednjeg trenutka njegova života. Kada bi čovjek kao jadni grešnik stajao već na

vratima vječne propasti, ali od tamo još zazvao za pomoć, s voljom da se popravi, bio bi još ugrabljen od vječne propasti." (Objave, knjiga IV., pogl. 101)

Milost ključa iz Isusova Srca po Mariji

(sv. Maksimilijan Kolbe)

Blagoslovljena Djevice, dostoj se primiti moju molbu. Bezgrešno začće, Kraljice neba i zemlje, Utočište grešnika, Majko preljubezna, kojoj je Bog povjerio sve milosrđe - evo me pred tobom, evo siromašnog grešnika. Molim te, primi me kao svoje vlasništvo. Djeluj u meni po svojoj volji, u mojoj duši, u mom srcu, u mom životu, na času smrti, u vječnosti. Raspolazi sa mnom kako ti želiš, samo da se ostvari ono što je o tebi rečeno: "Žena će satrti glavu zmiji", ti ćeš uništiti hereze u cijelom svijetu! Da u tvojim bezgrešnim rukama, bogatim milosrđem, postanemo sredstvo tvoje ljubavi, sredstvo koje će moći oživjeti i razveseliti mnoge nemarne ili zavedene duše. Tako će se bez kraja širiti kraljevstvo božanskog Srca Isusova. Zaista, samo tvoja prisutnost privlači milost, koja preobražava i posvećuje duše. Jer milost ključa iz Isusova božanskog Srca na nas preko tvojih majčinskih ruku!

4. RAZMATRANJA SVETACA O SRCU ISUSOVU

Srce Isusovo traži zadovoljštinu i posvetu

(Sv. Margareta Marija Alacoque)

Sv. Margareta Marija Alacoque određeno piše (Autobiografija, str. 365.): »Sveto Srce traži duše zadovoljštine, koje će mu uzvratiti ljubav i koje će s dubokom poniznošću prositi od Boga oprostjenje za sve nepravde koje mu se čine«. Svetica pripovjeda: »Jedanput, u vrijeme poklada, ukaza mi se poslije pričesti naš Spasitelj u liku «*Evo čovjeka*» s križem, sav u ranama i modricama. Njegova je božanska krv tekla sa svih strana, i govorio mi je veoma tužnim glasom: Zar nema nikoga, tko bi imao samilosti prema meni i tko bi htio uzeti udjela u mojoj boli, u ovom sažalnom stanju, u koje me stavljaju grijesi, osobito ovih dana ?

Pala sam, veli odabranica Isusova Srca, k njegovim presvetim nogama u suzama i jecajima. On mi stavi na leđa svoj teški križ, pun bodljika. Osjećajući se zgnječena pod tolikim teretom, počela sam bolje shvaćati težinu i zloću grijeha... Tisuću puta bih se voljela baciti u Pakao, nego hotimično učiniti samo jedan grijeh... Govorila sam: Prokleti grijeh! Kako si vrijedan prezira, zbog nepravde koju činiš mome dobrom Gospodaru! I Isus mi reče: Nije dovoljno nositi taj križ, nego moraš visjeti sa mnom, da mi učiniš vjerno društvo, sudjelujući u mojim bolima, u preziru, u sramoti i drugim nedostojnostima, kaje trpim. Gorčinama, koje ću učiniti da okušaš, moći ćeš u stanovitoj mjeri ublažiti one gorčine, koje grješnici svojim grješnim zabavama ulijevaju u moje sveto Srce. Ti moraš bez oklijevanja sa mnom jecati, da postigneš od moga Oca, zbog ljubavi, koju ima prema mome Srcu, milosrđe u korist grješnika«.

Sv. Margareta ostavila nam je i ovo zapisano: »Nema sigurnijeg sredstva spasenja, nego se posvetiti Božanskom Srcu našega Gospodina. On neće pustiti, da propadne bilo tko od onih, koji su mu posvećeni. Oni će u njegovu presvetomu Srcu naći utočište u svim okolnostima života, a poglavito na času smrti. Ja ne mogu vjerovati, da bi mogla propasti duša koja je posvećena svetom Srcu«. Utješne riječi, zar ne? Što onda oklijevamo, kad imamo zavidnu priliku da se vječno osiguramo!? Božansko Srce očekuje od nas i tu odanu gestu, jer iskrena posveta izražava puninu naše odanosti, ljubavi i potpunog sinovskog širokogrudnog predanja.

Sv. Margareta nam je ostavila napisanu i ovu pouku: »Isus Krist hoće da mu prijatelji njegova Srca dadu sve. Ili sve ili ništa !... On zahtijeva potpunu žrtvu čitavoga našeg duhovnog i tjelesnog bića, naše slobode, naše vlastite volje, našega srca, našega vremena i svake naše aktivnosti, svake misli i svake riječi. Moramo mu posvetiti svoje tijelo, svoju dušu, svoje srce i svaku svoju duševnu moć, pa se time služiti samo za njegovu ljubav i njegovu slavu. Moramo ujediniti svoju dušu s njegovom, i tako je sačuvati od grijeha, ujediniti svoje srce s njegovim, da on u njemu uništi sve ono što se njemu ne dopada...Sveto će Srce Isusovo biti veoma veselo, ako mi često obnavljamo takav čin posvete«.

Posveta Srcu Isusovu

(Papa Pijo X)

Veliki teolog i promicatelj pobožnosti Srcu Isusovu, značajni papa Pijo XI. u enciklici od 8. V. 1928. piše: »Sigurno je, da među različitim pobožnostima, kojima se časti presveto Srce, treba na prvo mjesto staviti i spomenuti posvetu, kojom sebe i sve svoje prinosimo Srcu Isusovu, priznajući da smo sve to dobili od vječne Božje ljubavi. Naš je Spasitelj objavio nevinoj učenici svoga Srca sv. Margareti Mariji koliko želi da ga ljudi časte tom pobožnošću. Nije to stoga želio da mu se dade što ga po pravu ide, nego ga je na to potakla neizmjerena ljubav prema nama. Prva je od svih izvršila tu pobožnost sama Svetica, sa svojim duhovnim ocem Klaudijem de la Colombiere. Nasljedovali su ih s vremenom pojedini ljudi, potom privatne obitelji i zajednice, napokon sami vladari, gradovi i kraljevstva ... U prošlom stoljeću, a i u našem, dovele su spletke nevjernika dotle, te je zavlдалo mišljenje da Krist Gospodin nema vrhovnoga gospodstva. Crkvi navijestiše rat odlukama, protivnim Božjem i naravnom pravu. Dapače se vikalo: *Nećemo da ovaj vlada nad nama!* (Lk 19, 14) I gle, upravo po spomenutoj posveti zaorio je jednodušno posve protivan glas štovatelja presvetoga Srca, koji je tražio njegovu slavu i branio njegova prava: *Treba da Krist vlada* (1. Kor. 15,25) — *Dodi kraljevstvo tvoje*. To napokon urodi sretnim događajem: Na početku ovoga stoljeća, uz klicanje svega kršćanstva posvetio je naš predšasnik Leon XIII. presvetomu Srcu sav ljudski rod, koji po prirođenom pravu pripada Kristu, u kojem su opet ujedinjene sve stvari (Ef. 1, 10)».

Iz Kristova Srca rodila se Crkva

(sv. Bonaventura)

Promisli i ti, otkupljeni čovječe, tko je, kako velik i kakav ovaj koji za te visi na križu, čija smrt oživljuje mrtve, čije preminuće žali i nebo i zemlja, a tvrdo stijenje puca.

S druge pak strane, da bi se iz boka Krista usnuloga na križu stvorila Crkva, i ispunilo Pismo koje kaže:» Gledat će onoga koga su proboli,» božanskim određenjem je dopušteno da jedan od vojnika kopljem probode i

otvori onaj sveti bok, sve dok se s krvlju i vodom ne izli cijena našeg spasenja; ono je iz izvora, to jest iz skrovišta Srca, izašlo, snagu dalo otajstvima Crkve da podjeljuje milosni život, te da onima koji već u Kristu žive bude napitak izvora živog koji struji u život vječni.

Ustani dakle, prijateljice Kristova, i budi poput golubice u spiljama kamenim, u skrovištima vrletnim; ondje poput vrapca koji nalazi sebi kuću bdij bez prestanka; ondje usta svoja primakni da s radošću crpiš vodu iz izvora Spasenja. On je naime izvor. On je rijeka što je izviralala u Edenu i odatle se granala u četiri kraka te, izljevajući se u pobožna srca, oploduje i navodnjava svu zemlju.

Živom željom trči k tom izvoru života i svjetlosti, ti Bogu odana dušo, pa iz dna svoga srca njemu zavapi: »O neizrecivi uresu velikoga Boga i najčišći sjaju vječnoga svjetla, živote što svaki život oživljuješ, svjetlosti što svako svjetlo svjetlošću napajaš te činiš da mnogobrojna svjetla trajno blistaju pred prijestoljem tvoga božanstva sve od prvog praskozorja! O vječno i nepristupno, sjajno i slatko vrelo izvorno koje je skriveno od očiju svih smrtnika, ti si bez dna, dubina ti je beskrajna, širina neobuhvatna, čistoća ne-pokvarljiva.

Odatle istječe rijeka koja razveseljuje grad Božji da uz radosno klicanje i hvalopojke otpjevamo tebi hvalospjeve i iskustvom posvjedočimo kako je u tebi izvor životni i tvojom svjetlošću svjetlost vidimo.

Dobro je boraviti u Srcu Isusovu

(sv. Bonaventura)

Kličimo i radujmo se sjećajući se Božanskog Srca. Dobro je i ugodno boraviti u tom Srcu. tvoje Srce, o Dobri Isuse, bogato je blagom, dragocjeni biser koji smo otkrili u tajni tvog probodenog tijela. Bio ti je proboden bok da bismo mi po vidljivoj rani vidjeli nevidljivu ranu, jer tko gori ljubavlju ranjen je od ljubavi. Pa tko da ne ljubi tako ranjeno Srce? Tko da ne odgovori onome tko je toliko zaljubljen? Tko da se ne privije u naručje tako čistom zaručniku? Mi koji još živimo u tijelu trudimo se koliko nam je to moguće, ostanimo u Srcu koje nas ljubi. Molimo Isusa

da uzme naše srce još uvijek otvrdlo i neraskajano, sjedini nas vezom svoje jake ljubavi, i udostoji se raniti nas strijelom ljubavi svoga Srca.

Srce koje daje s radošću

(Sv. Albert Veliki)

Srce Isusovo je bilo ranjeno kopljem, koje je probolo njegov bok, da bismo mi naučili uvijek ostati u njemu i nikada se ne udaljiti od tog Srca punog ljubavi. Isus je kušao žalost i muku, budući da je bio potpuno čovjek uistinu je doživljavao naše osjećaje i trpio muke u svom srcu, tako da je nutarnja muka prethodila vanjskoj. Ovaj veliki Kralj i Svećenik, dajući nam svoje darove, učinio je to s velikom radošću. Sigurno se obradovao u svom Srcu videći da se njegova velika ljubav razdala po svetoj pričesti, u kojoj se događa savršeno sjedinjenje njega i njegovih udova.

Isusovo Srce, milosrđe Božje

(Papa Ivan Pavao II.)

«Tko vidi mene, vidi i Oca» (Iv 14,9). Crkva priznaje milosrđe Božje, Crkva živi od Njega, od ogromnog iskustva vjere i poučavanja, ukoliko stalno promatra Krista. I usmjeravajući se na Njega napunja se, usmjerena na Njegov život i evanđelje, na Njegov križ i uskrsnuće, na sveobuhvatnu tajnu. Sve što je „vizija” Kristova u živoj vjeri Crkve i u učenju približava nas „viziji” Očevoj u svetosti Njegovog milosrđa. Crkva, čini se, na sasvim poseban način i priznaje i štuje milosrđe Božje ako se obrati Srcu Isusovu.

Približavanje Kristu u tajni Njegova Srca omogućuje nam da u izvjesnoj mjeri dođemo do jedne središnje točke koja je istovremeno najlakše pristupačna i na razini čovjeka. Ta točka je objava milosrdne ljubavi Očeve i središnji sadržaj mesijanskog poslanstva Sina Čovječjega.

Srce Isusovo su proboli iz kojega je potekla voda i krv. Otkupiteljeva Ljubav je početak izbavljenja, izvor našega spasenja i radi našega spasenja je ustanovljena naša Crkva. Živi Krist i sada i danas nas ljubi i dariva nam svoje Srce kao izvor otkupljenja. Jer «uvijek živi da posreduje za nas.» (Heb 7,25) Ljubav ovoga Srca u svakom trenutku grli nas i cijeli svijet. A ipak, kako malo uzvraćaju ljubav ovom Srcu koje je tako ljubilo svijet.

U Euharistiji slavimo stvarnu i obnavljajuću prisutnost žrtve na križu, u kojoj je otkupljenje vječno prisutan događaj koji je neodvojivo povezan uz posredovanje samoga Otkupitelja. U presvetoj Euharistiji sjedinjujemo se s Kristom samim, s jedinim svećenikom i s jedinom žrtvom koja nas uključuje u pokret njegovog predanja i klanjanja, s Njim, koji je izvor svih milosti. U presvetoj Euharistiji, to je također smisao vječnog slavljenja, stupamo u struju ljubavi iz koje potječe svaki unutrašnji napredak i apostolska uspješnost: „A ja, kad budem podignut sa zemlje, sve ću ljude privući k sebi.” (Iv 12,32)

Otkriveno je otajstvo ljubavi

(Sv. Bernard)

Očito krivo govori tko kaže: «Previše je velik moj grijeh da bi se mogao oprostiti» (Izl 4,13). Kada meni nešto nedostaje, s povjerenjem to dobivam iz Srca Isusova jer je ono puno milosrđa i postoje putovi kojima dijeli svoje milosti. Probili su njegove ruke i noge, otvorili su mu bok kopljem i po ovim ranama ja mogu «crpsti meda iz pećine i ulja iz tvrde stijene» (usp. Pnz 32,13), to jest kušati i vidjeti kako je dobar Gospodin. On je gajio misli mira a ja to nisam znao. Uistinu tko je upoznao misao Gospodnju i tko mu je bio savjetnik? (usp. Rim11, 13).

Čavli koji su mu proboli ruke i noge za mene su postali ključ koji otvara, kako bih ja mogao kušati kako je sladak Gospodin? Što vidim po tim ranama? Rane kao da imaju svoj glas i viču da je u Kristu Bog sa sobom pomirio svijet. Koplje je probolo njegov bok te je otvoren pristup njegovu Srcu i ono nam se približilo, te zato zna biti samilosno s mojim slabostima. Po ranama njegova tijela pokazuje nam se iskonska ljubav Isusova Srca, otkriveno je otajstvo njegove ljubavi, objavljeno krilo milosrđa našeg Boga. Uistinu, na koji drugi način bi se moglo pokazati da si blag i milosrdan i kako bi mogla bolje zasjati tvoja ljubav, ako ne po rani tvoga Srca? Nitko ne može pokazati veću ljubav od toga da dadne svoj život za onoga tko je osuđen na smrt?

Isusovo Srce, utočište naše

(Sv. Antun Padovanski)

»Tko će mi dati golubinja krila, da odletim, otpočinem i nastanim se u pećini te da budem sličan golubici, koja gradi sebi gnijezdo u pukotinama pećine, na visokim mjestima?« (Ps 55, 7—9 prema Vulgati).

»Pećina je naš Gospodin Isus Krist. A pukotina pećine je rana u njegovu svetom boku. Rana u boku vodi k Spasiteljevu Srcu. I tamo, k toj luci spasenja, poziva On duše. Tu on želi biti Zaručnikom. Kad se golubica krije u pukotinama, hoće ne samo da se spasi od grabežljivaca, nego tamo sebi gradi i stan, u kojemu bi mogla mirno stanovati. Slično čini i revna duša, koja, čim nađe Srce Isusovo, ne samo da u njemu sagradi svoj stan protiv svih napasti, nego u njemu nalazi i sigurno mjesto slatkoga počinka.

Ne može se zadovoljiti samo time, da ostane na ulazu u pukotinu, mora prodrijeti u dubinu. Kod otvora Isusova boka već će se naći krv, koja se prolila za naše otkupljenje. Ali mora ići do samoga vrela, iz koga je potekla krv, do samoga Srca Isusova. Tamo će uživati svjetlo, utjehu i siguran mir. Golubica gradi gnijezdo od slame. Od čega mi gradimo svoje gnijezdo? Onaj koji nam je dao mjesto za stan, dao nam je također i slamu, to jest primjer svoje poniznosti i krotkosti. Svijet prezire ove kreposti kao što prezire i slamu. Ali ti njima sagradi stan u dubokoj pukotini pećine u Srcu Isusovu!«

Srce puno žara

(Sv. Bernardin Sijenski)

»O ljubavi, koja sve rastapaš, u kakvo si stanje zbog našeg otkupljenja dovela našeg Prijatelja? Da potop ljubavi sve poplavi, veliki su bezdani polomili svoje brane, to jest dubine Srca Isusova. Okrutno je koplje prodrlo do dna ne poštedivši ničega. Otvor na boku upoznaje nas s ljubavlju Srca Isusova sve do njegove smrti i poziva nas da pođemo k toj neiskazanoj ljubavi, koja je potakla njega da dođe k nama. Hajdemo, dakle, k njegovu Srcu, k srcu dubokomu, srcu tajnomu, srcu koje misli na sve, srcu koje sve zna, srcu koje ljubi ili, radije, koje gori od ljubavi. Vrata su otvorena. Po tome shvatimo žestinu njegove ljubavi. I srcem, sličnim njegovu, uđimo u ovu tajnu, koja je sve dotle bila sakrita. A otkrivena je, da tako rečemo, kod njegove smrti otvaranjem boka. S čime bolje usporediti Srce Isusovo zbog njegove goruće ljubavi, negoli s kadionicom, punom žarke žeravice?«

Otkucaji Srca Isusova

(Sv. Gertruda)

Jednoga dana videći kako sestre idu slušati propovijed požalila sam se Isusu: «Ti znaš, moj Gospodine, kako bih rado išla slušati propovijed da me ova bolest ne zadržava». A Isus mi je odgovorio: «Hoćeš li da ti ja održim propovijed?» - «Vrlo rado» – ona odgovori. Tada ju je Gospodin privukao sebi i prislonio je njeno srce na svoje Božansko Srce. Poslije nekoliko trenutaka odmora Gertruda je osjetila kako Isusovo Srce kuca dvostrukim divnim i slatkim otkucajima.

Gospodin joj je tada kazao: «Svaki od ova dva otkucaja čini djelo spasenja ljudi na tri načina. S prvim otkucajem, koji spašava grešnike, neprestano zazivam Boga Oca, ublažujem ga i zazivam milosrđe. Zatim govorim svim mojim svetima, predočim im slučajevne grešnika i potičem da mole za njih. Na kraju se obraćam samom grešniku i milosrdno ga pozivam na obraćenje čekajući strpljivo s neizrecivom željom njegovo obraćenje».

«S drugim otkucajem, koji čini djelo spasenja pravednika – iznad svega pozivam mog Oca da se sa mnom raduje zbog učinkovitog prolijevanja moje krvi za spasenje pravednika, u čijim dušama se sada naslađujem. Zatim pozivam svu nebesku vojsku da slavi divni život pravednika i da mi zahvale za sve darove koje sam im udijelio i koje ću im još udijeliti. Na kraju se obraćam samim pravednicima utvrđujući ih u mojoj ljubavi i potičem ih da napreduju svaki dan iz kreposti u krepost. I kao što se otkucaji ljudskog srca nikada ne prekidaju, bilo što da čovjek radi, tako ni djelo moje Providnosti, koja upravlja zemljom i Nebom, ne može ni za trenutak zaustaviti ovaj dvostruki otkucaj moga Božanskog Srca».

Isusovo Božansko Srce želi nadoknaditi naše ljudske manjkavosti

(Sv. Gertruda)

Jedne večeri Gertruda je pokušavala svu svoju pažnju usmjeriti na riječi Službe čitanja, ali budući da je svaki trenutak padala u rastresenost zbog slabosti svoje ljudske naravi, sa žalošću je kazala: «Koji plod mogu zadobiti od napora koji tako rijetko postiže svoj učinak?». Tada Gospodin, koji nije mogao podnijeti njenu klonulost, uze u vlastite ruke svoje Božansko Srce kao neku svjetiljku i reče joj:

«Evo ti predstavljam moje Božansko Srce, slatki ud divnog Trojstva, kako bi ti od njega mogla s povjerenjem moliti da nadoknadi za sve tvoje slabosti. Tada će sva tvoja djela biti savršena u mojim očima. Kao što je vjerni sluga uvijek spreman izvršiti volju svoga Gospodara, tako će ti od sada i moje Srce uvijek biti blizu i nadoknaditi u svakom trenutku tvoje slabosti».

Ova nečuvvena samilost napuni Gertrudu istovremeno divljenjem i strahom. Činilo joj se nečuvveno i neprikladno Božjem dostojanstvu da Srce Gospodara svemira, predostojni hram Presvetoga Trojstva, izvor svakog dobra i milosti, bude kraj nje kao neki sluga koji stoji pored gospodara spreman nadoknaditi slabosti. A Gospodin se smilovao njenoj nelagodi i ohrabrio ju je ovom usporedbom:

«Da imaš lijepi glas i jako ti se sviđa pjevati, a pored tebe je neka druga osoba koja nema sluha ni glasa pa ipak dubokim glasom pjeva, tako da ti ne dopušta da li otpjevati po koji kratki otpjev, bila bi uznemirena zašto ta osoba ne dopušta dugo pjevati tebi koja bi to ugodno i s lakoćom učinila. Na isti način moje Božansko Srce, koje poznaje krhkost, nepostojanost i slabost ljudske naravi, čeka s najvećom željom da ga ti molitvom pozoveš, ili samo svojom željom, da nadoknadi za tvoje manjkavosti, kako bi učinilo što ti ne uspijevaš».

Uzvišenost sjedinjenja sa Srcima Isusa i Marije

(Bl. Leon Dehon)

Biti usko sjedinjeni po milosti i ljubavi sa Presvetim Srcem Isusovim i prečistim Srcem Marijinim ovdje na zemlji najveća je moguća stvar koju čovjek može zadobiti. Mi živimo da bismo nastavili sveti život koji je na zemlji živio Isusu Krist. Na krštenju smo se obavezali da ćemo pripadati Kristu i njega obući, to jest oblikovati u nama. Mi trebamo usvojiti Isusove kreposti, osjećaje, duh, sklonosti. Isusov život i njegovo kraljevanje u našim srcima nas pobožanstvenjuje. Naš Gospodin – kaže sv. Ivan Eudes – silazi u naše duše i u njima stanuje po milosti da bi nas preobrazio u sebe samoga. On nas drži snagom Duha Svetoga, kao neku malu hostiju koju želi posvetiti da bi je sjedinjenu sa sobom prikazao na slavu Oca Nebeskoga: divna žrtva, posvećenje koje nas pobožanstvenjuje, dragocjeno i neizrecivo uzdignuće koje od nas čini nebeska bića, od nas siromašnih i nedostojnih grešnika čini kršćane, svece, sinove i kćeri Božje.

Srce Isusovo, koje živi i kraljuje u nama, izvor je svakog bogatstva, ono je najdragocjenije od svega blaga. Naša je duša – kaže sv. Ambrozije – istinski raj Presvetoga Srca. Usred zemaljskoga raja bio je izvor vode koji je sve oživljavao i činio plodnim. A u duhovnom životu to je Srce Isusovo, izvor vječnog života koji vrije usred kršćanskih duša kako bi u njih ulio svako obilje nebeskih blagoslova i učinio ih plodnima u krepostima i zaslugama. Učiniti da u nama vlada Srce Isusovo naš je jedini i najvažniji posao.

1. To je sredstvo za postići naš cilj. Mi smo stvoreni za sjedinjenj sa Srcem Isusovim po Srcu Marijinu, i s Božjim srcem po Srcu Isusovu.
2. To je jedino sredstvo da Bogu ugodimo. Na taj način ispunjamo želju Nebeskog Oca da u nama vidi svoga Sina kako kraljuje skupa sa svojom Majkom.
3. To je jedino sredstvo koje imamo na raspolaganju po kome možemo na dostojan način proslaviti Boga. Treba da Srce Isusovo u nama i po nama slavi Oca Nebeskoga.
4. To je jedino sredstvo za ispuniti želju samoga Isusa i za dobiti od njega bezbrojne milosti. Nije li On došao na ovu zemlju kako bi živio i kraljevao u nama. To nam kaže i sam Gospodin po sv. Ivanu Eudesu: «Čineći da Ja skupa sa svojom Majkom živim i kraljujem u vama, postat ćete istinska djeca moga Srca. Moje Srce i moje oči biti će uvijek uperene u vaše potrebe.

5. Na kraju po životu Srca Isusova i Srca Marijina mi postajemo dionici njihovih zasluga i sjedinjujemo svoja djela s njihovim djelima, i beskrajno se obogaćujemo.

Mi smo stvoreni za to sjedinjenje i samo u njemu možemo naći mir i spokoj. Ostanite u meni i ja u vama – govorio nam je naš Učitelj – to sam vam govorio da bi moja radost bila u vama i da bi vaša radost bila potpuna (usp. Iv 15,4). Ta radost je sudjelovanje u radosti Utjelovljene Riječi, i neizrecivom blaženstvu Sina Božjega koji nas sjedinjuje s Ocem. U Srcu Isusovu, kaže nam sv. Lovro Justinijanski nalazi se nutarnji mir, nepomućeni spokoj, blaga sreća, živa radost, vedro pouzdanje, zajedništvo ljubavi, očaranje kontemplacije i blagost Duha Svetoga. Srce Isusovo jesu vrata nebeska.

Sjedinjenje sa Srcem Isusovim i Srcem Marijinim je naš živući raj, a taj je – kaže sv. Bernard – daleko uzvišeniji slađi, bogatiji i blaži od prvog zemaljskog raja. Uskliknimo sa sv. Ivanom Eudesom: «Živjeli Isus i Marija u našim srcima! U svim srcima živjela Srca Isusa i Marije! O ljupko Srce Isusovo budi ti srce moga srca, duša moje duše, jedini temelj svih mojih misli, riječi i djela, duše i tijela, svega mog bića. Amen.

Vježbe sjedinjenja sa Presvetim Srcem Isusovim i Bezgrešnim Srcem Marijinim

(Bl. Leon Dehon)

Prvi uvjet za naše sjedinjenje sa Srcem Isusovim i Marijinim je da ostanemo u Božjoj milosti i ne navezujemo se na stvorenja. Na krštenju počinje naše sjedinjenje sa Srcem Isusovim i Marijinim. Od dobi kad dođemo do upotrebe razuma moramo sve činiti kako bismo sačuvali i razvili to nebesko sjedinjenje i kraljevanje Isusova Srca u našim srcima. Prvi uvjet je da ostanemo u Božjoj milosti jer kad smo u milosti tada smo u Isusu i Isus u nama, njegovo Srce je sjedinjeno sa srcem siromašnog stvorenja. A da bi Srce Isusovo i Srce Marijino potpuno u nama živjelo i kraljevalo, treba dodati i ostale stvari. Trebamo gledati svijet i čuvati se od duha svijeta, nenavezivati se na stvorenja. Koliko budem više slobodni i ne vezani na nas same i na stvorenja toliko ćemo više osjetiti učinkovitost i prisutnost Srca Isusova i Srca Marijina.

Drugi uvjet je živjeti od vjere i ostati u ljubavi. Sv. Pavao nas uči da Isus stanuje u našim srcima po vjeri. Po vjeri se događa razvoj milosti u duši. Ona – kaže sv. Ambrozije – otvara vrata srca našem Gospodinu i on dolazi nastaniti se u našim dušama. Kako bismo rasli u živoj vjeri navikavajmo se gledati Srce Isusovo i Srce Marijino u svemu što činimo. To neka nam bude najvažnija vježba naše pobožnosti. Trudimo se da nasljedujemo Srce Isusovo, njegove kreposti, njegova otajstva, usvajajmo njegove božanske nakane. Ali to nije sve, trebamo se često vježbati u njegovoj ljubavi.

Vjera zasadi – kaže sv. Grgur veliki – u nama život Isusa Krista, ali samo ljubav i vjernost njegovoj ljubavi čini da to stablo raste u nama i donosi obilne plodove za Nebo. Isus tako malo po malo u nama ozdravlja sve izranjeno i uzdiže sve propadljivo, ispunja dušu nebeskim milostima i samim sobom sve što duša marljivo radeći njemu predaje, sve svoje pobožnosti, mrtvljenja i djela, s ciljem da se u njoj oblikuje Isus sam.

Treće. Pričest i duhovna pričest u nama jača sjedinjenje sa Srcem Isusovim i Srcem Marijinim. Po tom sakramentu – kaže sv. Toma - milost se povećava u nama, duhovni život se usavršuje, jer se savršenstvo sastoji u sjedinjenju s Bogom. Euharistija je ustanovljena da bi dopunila u nama učinkovitost ostalih sakramenata po kojima nam Gospodin daruje svoju milost i svoj život. Oni koji se dobro hrane - kaže sv. Franjo Saleški - osjećaju kako im se cijelo tijelo jača. Isto tako oni koji se dobro pričešćuju osjećaju da Isus Krist, koji je njihova hrana, otvara svoje Srce i daruje se svim dijelovima njihove duše i tijela. On sve čisti, sve oživljava. On ljubi u njihovu srcu, shvaća u njihovom razumu, diše u njihovim grudima, gleda njihovim očima, govori njihovim jezikom i tako dalje. On čini sve u svima. Tada ne živimo više mi, nego Isusu živi u nama. O kada će to biti? Pa ipak učim vas što treba tražiti, što željeti, iako se to ostvaruje malo po malo. Ponizno težimo i s pouzdanjem se pričešćujemo.

Srce Isusovo je uzor i pravilo našeg života

(Sv. Ivan Eudes)

Nikada nećemo moći dovoljno razmatrati milost da nam je Isus htio dati svoje božansko Srce. Zamislite čovjeka kojeg njegov kralj toliko ljubi da može uistinu reći: «Kraljevo srce je moje, dobio sam u posjed srce kralja». Koje li sreće za njega, koje radosti! A to je naša stvarnost. To je nepobitna istina. Kralj kraljeva nas tako žarko ljubi da svatko od nas može uistinu reći: «Srce Isusovo je moje, dobio sam u posjed Srce moga Spasitelja».

Srce Spasiteljevo je moje i to iz više razloga. Prvo jer mi ga je dao Otac nebeski. Zatim je moje jer mi ga je dala Presveta Djevica. Moje je jer mi ga je dao Duh Sveti. Na kraju moje je jer mi ga je tisuću i tisuću puta sam Isus darovao. On mi ga je darovao ne samo da bude moje utočište, sklonište u svim potrebama, moje blago, nego da bude i moj uzor i pravilo mog života i mojih djela. To pravilo želim stalno proučavati kako bih ga vjerno slijedio.

Brižno želim promatrati što Srce mog Isusa mrzi a što ljubi kako bih i ja mrzio što ono mrzi i ljubio što ono ljubi. Vidim da je Isus mrzio i da mrzi samo jednu jedinu stvar; grijeh. On nema nikakvu mržnju prema našoj slabosti i bijedi. Židove koji su ga toliko progonili, rimsku vlast koja ga je tako okrutno mučila, je li Srce Isusovo mrzilo? Ne, naprotiv, ono ih ispričava kod Oca nebeskoga u najokrutnijem mučenju i smrti na križu i moli da im oprostí. To je pravilo koje ja želim slijediti iz ljubavi prema mome Spasitelju. Samo ću grijeh mrziti a ljubiti ću sve što on ljubi, a svima koji me budu mrzili koliko god mognem, pomoću Božje milosti, čini ću dobro.

Čujem kako mi moje pravilo kaže: *Težite u vašim srcima za čim treba da težite u Isusu Kristu*. Imajte u vašim srcima osjećaje Isusa Krista. Koje osjećaje nalazim u njegovu životu? Ja ih pronalazim šest.

1. Osjećaji ljubavi koje Isus ima prema svom nebeskom Ocu i za njegovu svetu volju. On je toliko ljubio svoga nebeskog Oca da se žrtvovao za njega, a spreman je još milione puta žrtvovati se za njegovu slavu. On toliko ljubi njegovu očinsku volju da za vrijeme svoga zemaljskog života nije nikada činio svoju volju, nego je u vršenju volje Očeve nalazio svoje zadovoljstvo. *Moje je jelo vršiti volju onoga tko me poslao (Iv 4, 34)*.

2. Osjećaji odbojnosti i gnušanja prema grijehu, kojeg je toliko mrzio i prezirao da se predao na milost i nemilost svojim neprijateljima i prihvatio patnju križa kako bi uništio grijeh, to pakleno čudovište.

3. Osjećaje poštovanja i ljubavi prema križu i trpljenju, koje je nježno ljubio do te mjere da u Duhu Svetom dan trpljenja naziva svojim časom.

4. Osjećaje ljubavi koje ima prema svojoj predragoj Majci, koju je ljubio više nego sve svece i anđele skupa.

5. Osjećaje ljubavi prema nama ljudima, koje je strastveno ljubio tako da izgleda – kaže sv. Bonaventura - da je sebe do krajnjih granica dao njima za ljubav.

6. Osjećaje odbojnosti i prezira prema duhu svijeta, kojeg je smatrao odbačenim i za koji nije ni molio: *Ne molim za ovaj svijet (Iv 17,9)*.

Evo božanskih pravila koja želim iz ljubavi prema tebi opsluživati, o moj Spasitelju. Želim ljubiti svim srcem, svom dušom i svom snagom svoga Boga i potpuno se založiti kako bih vršio njegovu svetu volju. Želim mrziti svaki grijeh i svaku nepravdu da bih radije umro nego li na njih pristao. O Srce mog Isusa daj da te uistinu ljubim.

Isus nam je dao svoje Srce da bi bilo naše srce

(Sv. Ivan Eudes)

Isus nam nije dao svoje srce samo za uzor i pravilo života nego i da bi postalo naše srce, kako bismo mi po njegovu Božanskom Srcu mogli iskazati dostojnu čast Bogu. Mi smo Bogu dužni pet velikih stvari: 1. klanjati se njegovu veličanstvu; 2. zahvaljivati Bogu na nebrojenim dobročinstvima kojima nas je obdario i koja nam trajno daruje; 3. zadovoljiti Božanskoj pravdi za nebrojene grijehe i propuste koje smo učinili; 4. slaviti ga; 5. moliti kako bi dobili sve potrebno za dušu i tijelo.

Koje sredstvo možemo koristiti kako bismo ispunili sve te dužnosti na način dostojan Boga? To je nama nemoguće. Jer kada bismo imali sve duhove i srca svih ljudi i anđela i njima sa svom gorljivošću pokušali dostojno Boga ljubiti i potpuno zadovoljiti njegovoj pravdi to ne bi bilo ništa u

odnosu na dužnosti koje imamo prema Bogu. Ali evo imamo našeg dobrog Spasitelja. On nam je dao sredstvo za potpuno ispuniti pred Bogom naše obaveze, a to je njegovo Božansko Srce koje nam je dao da ga koristimo kao naše vlastito srce za klanjati se Bogu, ljubiti ga koliko Bog to zaslužuje i za ispuniti sve naše dužnosti pred njegovim uzvišenim Veličanstvom. Vječna ti hvala i slava moj predobri Isuse za taj beskrajno dragocjeni dar. Neka te zbog toga svi anđeli i sva tvoja stvorenja beskrajno blagoslivljaju.

O koje li sreće i dobročinstva za nas imati na dar tvoje Božansko Srce. O Kako smo bogati! Koje li blago posjedujemo! Koliko li smo ti dužni zahvaljivati moj, Božanski Spasitelju! Ti moliš Oca da budemo jedno s njime i s tobom, kao što si Ti u njemu i on u tebi, te stoga želiš da imamo jedno srce s Ocem i s tobom. Ti si nas učinio djecom Oca čiji si ti Jedinorođeni Sin i zato nam daruješ svoje Srce kako bismo s tobom ljubili tvoga Oca jednim, tvojim Srcem. Ti nas uvjeravaš da nas Otac ljubi istom ljubavlju kojim je tebe ljubio, *da si njih ljubio kao što si mene ljubio*, (Iv 17,23) i da te ljubimo istim Srcem kojim te je ljubio Otac, *kao što je Otac mene ljubio tako sam i ja vas ljubio* (Iv 15,9). Zato nam i daruješ svoje Srce da bismo mi ljubili njega Srcem kojim On ljubi nas.

Što mi možemo učiniti kako bismo se poslužili tim darovanim nam Srcem i iskazali Bogu dostojnu čast i slavu? Kao prvo, trebamo se odreći nas samih, našeg srca koje je uvijek ranjeno grijehom i sebljubljem, a zatim se trebamo predati i posvetiti Srcu Isusovu, s njim se sjediniti u svemu što radimo s njegovom poniznošću, ljubavlju i svim drugim krepostima, kako bismo ljubili, slavili i častili Boga s Božanskim Srcem.

O moj Spasitelju, iskoristi snagu svojih svemoćnih ruku da me oslobodiš od mene samoga i sa sobom sjediniš, da izvadiš moje bijedno srce i umjesto njega dadneš mi svoje Božansko Srce. Tada ću te ljubiti svim srcem, to jest Isuse ljubiti ću tebe tvojim velikim Srcem koje će biti moje.

Duboka poniznost Srca Isusova

(Sv. Ivan Eudes)

Imati nisku misao o sebi samome i prezirati sebe, ne cijeniti i mrziti slavu i čast svijeta, ljubiti skrovitost i poniženje - 3 su učinka istinske poniznosti. To je krepost koja ima bezbroj stupnjeva jer imamo puno razloga za poniziti se, među kojima su tri glavna. Prvi je naše ništavilo, ponor samozataje i poniženja. Drugi je beskrajno veličanstvo Božje, jer svaka veličina pred Bogom je ništavnost. Treći je grijeh, jer nas Bog može s razlogom baciti u ništavilo zbog naših grijeha.

Srce Isusovo, iako je bilo bez grijeha, više se od drugih ponizivalo. On je vidio da je njegova ljudska narav, stvorena, proizišla iz ništavila, a s druge strane poznavao je Božju uzvišenost, te ga je to u njegovoj ljudskoj naravi držalo u neshvatljivoj poniznosti.

Da bismo shvatili drugi učinak poniznosti u Srcu našeg Otkupitelja promotrimo kolikim prezirom je odbacivao čast i slavu u svijetu. On premda je jedino rođeni Sin Božji jednak Ocu, kralj slave, a htio je pokazati samo nešto od svoje moći i veličine, skrivajući gotovo sve, i u svom životu, nakon uskrsnuća i u Presvetom Sakramentu gdje je sada slavan i besmrtn. Kad su ga Židovi htjeli učiniti kraljem pobjegao je pred njima govoreći da njegovo kraljevstvo nije od ovoga svijeta.

Promotrite zatim sva poniženja i samozataje koje je doživio za svoga života, kod rođenja, bijega u Egipat, u javnom djelovanju i Muci i znajte da je sve to božanska ljubav za njega unaprijed priredila i da ih je on svim srcem prihvatio.

Srce Isusovo je Marijino srce

(Sv. Ivan Eudes)

Kao što Marijino djevičansko Srce ljubi svoga Sina više nego svi anđeli i sveci skupa tako i Isusovo Božansko Srce više ljubi Srce Marijino nego sva druga stvorenja. Prikažimo Srcu Isusovu i ljubav njegove blagoslovljene Majke kao nadoknadu za sve naše propuste u ljubavi i služenju i prikažimo predostojnoj Isusovoj i našoj Majci Srce njenog Sina kao nadoknadu za sve naše nezahvalnosti i nevjernosti u njenoj službi.

Presveta Djevica je, nakon Boga, prvi predmet ljubavi Srca Isusova, ali je Srce Isusovo i Marijino Srce zbog više razloga. 1. Jer joj ga je darovao vječni Otac. 2. Jer joj ga je darovao njen

Sin. 3. Jer joj ga je darovao Duh Sveti. Slava tebi, Presveto Trojstvo, zbog tog dragocjenog dara koji si dalo našoj i Božjoj Majci. Prikazujem ti Presveto Trojstvo Božansko Srce Isusovo i bezgrešno Srce Marijino za mene. Sjedinjujem s njihovim srcima moje siromašno srce i srca svih ljudi i molim da u njima uzmeš trajnu vlast.

Marija i Presveto Srce Isusovo

(Monsignor Andrien Garnier)

Štovanje Srca Isusova toliko je staro kao i Crkva. Već je sv. Ivan apostol kod posljednje večere počivao na Gospodnjim grudima. Još prije nego sv. Mariji Margareti, Spasitelj je pokazao svoje Srce rimskom vojniku, koji mu ga je otvorio kopljem. U novija vremena, na poticaj sv. Ivana Eudesa koji je na početku XVII. vijeka mnogo propovijedao i pisao o Srcu Isusovu, i na poticaj samog Spasitelja koji se ukazao svetoj Margareti Alacoque, ova se pobožnost brzo proširila po čitavom katoličkom svijetu kao znak vremena,

«Štovanje Srca Isusova - tako se izražava kardinal Pie - novi je oblik onog štovanja, što ga je Crkva naučavala i vršila u sva vremena". Ovo se štovanje odnosi u prvom redu na tjelesno Spasiteljevo Srce kao na prvi i neposredni svoj predmet; na ono srce koje je kucalo u grudima Boga Čovjeka, te je vrijedno štovanja kao i sva ljudska Kristova narav, radi njezina sjedinjenja s drugom Božanskom Osobom. U drugom redu, ova se pobožnost, prelazeći -preko srca, odnosi na ljubav, koja prema običnom shvaćanju ljudi izvire iz srca i čiji je ono simbol».

A ljubav Srca Isusova nije ništa drugo nego neizmjerena Božja ljubav prema ljudima; ljubav onoga Boga koji se, da spasi ljudski rod, zaodjenuo našom ljudskom naravi, na križu umro, a sada na našim oltarima u Euharistiji da bude hranom naših duša i pruži nam neprekidni dokaz svoje neizmjerne ljubavi. Uzevši dakle stvar strogo onako kakva jest, blagdan Srca Isusova može se zvati blagdan ljubavi. Zaziv Presveto Srce Isusovo, smiluj nam se, uzet iz litanija. Srca Isusova, mogao bi glasiti ovako: Isuse, utjelovljeni Bože, radi tvoga Srca koje je simbol tvoje ljubavi, smiluj nam se.

Proučavajući povijesni razvoj ove pobožnosti vjerojatno se ne varamo, ako ustvrdimo da je Bog htio da se ova pobožnost, živo rasplamsa i proširi baš u onom vijeku u kome je ljubav ljudskih srdaca prema Bogu bila jako ohladila, pa su bili potrebni novi motivi i poticaji, da se probudi. Ovu misao naglašava papa Lav XIII. god. 1899. enciklici u kojoj poziva ljudski rod da se posveti Srcu Isusovu.

Kad je Crkva, kaže spomenuti papa, još na samom početku svoga postojanja jecala i uzdisala pod jarmom careva, pokazao se na nebu jednom mladom caru Konstantinu znak križa. To je bio predznak skore i sjajne pobjede. Danas se pojavio pred našim očima jedan drugi nebeski znak, vrlo sretan predznak pobjede što dolazi. To je Presveto Srce Isusovo, koje se popelo na križ i svijetli blještavim sjajem među ljudima. Mi moramo staviti u njega svu svoju nadu. Njemu se moramo moliti, da spasi čovječanstvo. Samo od njega trebamo očekivati spasenje".

Papa Pio XI se jednako izražava u enciklici u kojoj govori o dužnosti davanja zadovoljštine Presvetom Srcu Isusovu. Kaže: "Kao što je Bog nekada htio da se pred očima ljudskog roda, koji se spasio u lađi, pokaže sjajna duga kao simbol pomirenja, isto tako se u mutnim vremenima prošlog stoljeća raširio jansenizam, ta najgora hereza i neprijateljica ljubavi, predstavljajući nam Boga ne kao Oca, nego kao neumoljiva i nemilosrdna suca, isto tako htjede da se pred nama pokaže Presveto Srce Isusovo kao simbol mira i ljubavi i kao znak pobjede. Nastojmo dakle shvatiti misao i duh Crkve u naša vremena te se oduševimo za divnu pobožnost prema Srcu Isusovu.

Ima mnogo važnih razloga koji nas ovlašćuju, da Majku Božju zovemo Gospom Srca Isusova, pa da spomenemo njezino ime svaki put kad govorimo o ovoj pobožnosti. Prije svega, nije li Marija bila ona žena, koja je dala tjelesno Srce, kad je na riječ arkandela Gabrijela pristala? A kad se tajna i ostvarila, tko je bio prvi štovalac toga Srca prvi poklonik čovjeka nego Marija? Tko ga je ljubio u Betlehemu, u Nazaretu i svagdje drugdje, i to ljubavlju koja daleko nadvisuje ljubav sviju svetaca i svetica, nego opet Marija?

Marija se zove Gospom Srca Isusova i zato, jer vrši osobiti utjecaj i vlast nad ovim božanskim Srcem. To je vlast koju ona ima nad Isusom i njegovim Srcem po samom Božjem određenju, i kojoj vlasti Isus, da tako kažem, ne može odoljeti. To je mislio i slavni Bossuet, kad je

rekao, da sinovska ljubav ide ispred majčinske i da sin mora više ljubiti majku nego majka sina. Srce Isusovo postaje Mariji skloni još prije nego mu ona prikaže svoje molbe.

Neki se pobožni pisac (Mgr. de la Bouillierie) ovako izražava o tome: «Jednoj majci nije ništa draže nego srce njezina sina, a srce dobrog sina ne ljubi nikoga tako kao svoju majku». Srce je Isusovo na neki način vlasništvo i djelo Marijina Srca, jer je sam božanski Spasitelj htio, da njegovo Srce bude apsolutno pristupačno i poslušno svakoj Marijinoj želji i prošnji. Obični puk to dobro shvaća. Da izrazi snagu i vlast koju Marija ima nad Srcem svoga Sina, naziva Majku Božju "nadom onih koji su izgubili svaku nadu". Što nitko drugi ne bi dobio od Boga, pa ni svi ljudi skupa, to može Blažena Djeвица Marija.

Tko može naslutiti dokle seže Marijina vlast i ovaj slatki pritisak, koji ona izvodi na božansko Srce našega Spasitelja? Kardinal Pie primjenjuje na Mariju riječi, što ih je izraelski narod na usta Mardokaja upravo kraljici Esteri: "Govori ti mjesto nas". Nema sumnje, da je Srce Isusovo otvoreno svima, velikima i malima, siromašnima i bogatima, grješnicima i pravednima. Ali nema sumnje ni u to, da nitko tako ne pozna sve prilaze koji vode u ovo presveto Srce kao Marija, koja je tako dugo slušala i bilježila njegove otkucaje. Dapače, možemo tvrditi još više. Budući da je Marija Majka Isusova, ona dobro pozna sve misli i nježnosti Isusova Srca, pa budući da je ona i naša Majka, njoj su isto tako dobro poznate sve slabosti, nevolje i potrebe našeg srca.

Koliko velikih milosti možemo i trebali bismo moliti od božanskog Srca Isusova! Milost pobožnosti, hrabrosti, ustrajnosti. Milost, da se hrabro odupremo kukavičluku, u koji nas baca ljudski obzir. Milost da se pobjedonosno odupremo niskim napastima. Milostda božansko Srce doskoči manjkavostima naših svakidašnjih molitava itd.

Ime koje dajemo Mariji, kad je zovemo Gospodaricom Srca Isusova, novi je dragulj u kruni njezine slave. Čovjeku je drago, kad zna, da vuče lozu od plemenita roda. A gdje treba tražiti izvor neusporedive veličine i plemenitosti Blažene Djevice, ako ne u neizmjernom milosrđu i bogatstvu Srca Isusova? Tu ključa izvor sve njezine plemenitosti. Kardinal Pie s pravom je pisao: "Naslov Gospodarica Presvetog Srca Isusova koji dajemo Mariji jedan je od najljepših klasova, u snopu časti, koje naš vijek iskazuje Presvetoj Majci Božjoj".

Ovim zazivom iskazuje se također čast i samom Srcu Isusovu. Mi zapravo svaki put, kad se divimo ljepoti prirode slavimo samoga Boga, koji je izvor svake stvorene ljepote. Mi se tada divimo i zahvaljujemo Njemu. Neće li dakle svaki Marijin štovalac, pošto se nadivio ljepoti i dobroti Majke Božje, biti automatski potaknut, upravo prisiljen, da se divi i pjeva pjesme hvale samoj nestvorenoj ljepoti i dobroti, Bogu samome?

Pogledaj u moje blago Srce: Peku me zrake milosrđa

(Sv. Faustina Kowalska)

Obnova zavjeta. Odmah ujutro, nakon buđenja, uronio je savršeno moj duh u Boga - u ocean ljubavi. Za vrijeme Sv. mise dospjela je moja ljubav prema Njemu do vrhunca. Nakon obnove zavjeta i Sv. pričesti iznenada ugledah Isusa koji mi ljubazno reče: "Kćeri moja, pogledaj u moje blago Srce". Kad sam pogledala u Presveto Srce, iziđoše jednake zrake iz njega, kao na slici - kao krv i voda, a ja shvatih kako je veliko Gospodnje milosrđe. Opet mi blago reče Isus: "Kćeri moja, kazuj svećenicima o Mom nepojmljivom milosrđu. Peku me zrake milosrđa. Na duše ih želim izliti. Duše ne žele pokloniti nimalo vjere Mojoj dobroti". Iznenada nesta Isus. Preko cijelog dana ostade moj duh u osjetnoj Božjoj blizini, usprkos buke i razgovora koji su uobičajeni nakon duhovnih vježbi. Sve to me nije smetalo. Moj duh bio je u Bogu, iako sam izvanjski sudjelovala u razgovorima i čak posjetila Derdy.

Bolila me nezahvalnost prema Bogu

(Sv. Faustina Kowalska)

Kad sam ostala na klanjanju od 9 do 10 sati, bile su nazočne još četiri sestre. Približavala sam se oltaru i započela razmatrati muku Isusovu. U tom trenutku zahvatila je užasna bol moju dušu zbog nezahvalnosti brojnih duša, koje žive u svijetu. Posebno me bolila nezahvalnost od Boga izabranih duša. Manjkava je svaka predodžba i svaka usporedba. S obzirom na ovu užasnu

nezahvalnost osjećala sam kao da mi puca srce. Napuštale su me moje tjelesne snage, pala sam na lice i nisam mogla suzbiti svoje glasno plakanje. Kad god bih mislila na veliko Božje milosrđe i na nezahvalnost duša, moje srce bilo je prožeto boli i mogla sam shvatiti kako to jako vrijeđa Preslatko Srce Isusovo. Gorućim srcem obnovila sam svoj čin žrtvovanja za grešnike.

Radosno i spremno poljubila sam kalež gorčine, kojeg svednevice primam u Sv. Misi. To je mali dio kojeg mi je Isus odredio zauvijek i kojeg nikom neću predati. Neprestano ću tješiti preslatko Euharistijsko Srce. Svirat ću zahvalne pjesme na strunama moga srca a patnja će biti njihov zvučan ton. Marljivo ću istraživati čime mogu obradovati danas Tvoje Srce. Dani života nisu jednolični. Kad crni oblaci prekriju sunce, pokušat ću kao orao probiti oblake, da bih drugima pokazala kako se sunce nije ugasilo.

Doimlje me se da mi Bog dopušta prozračiti malo zavjesu da zemlja ne sumnja u Njegovu dobrotu. Bog ne podliježe potamnjenu ili promjeni. On je vječno Jedan i Isti. Njegovoj volji ne može se ništa usprotiviti. U sebi osjećam neku veću snagu od ljudske. Osjećam hrabrost i snagu po milosti koja je u meni. Razumijem ove duše koje trpe i protiv svake nade, jer sam tu vatru iskusila na samoj sebi. Ali Bog ne daje ništa što bi nadilazilo snage. Često sam živjela u nadi protiv svake nade i svoje sam pouzdanje uzdigla sve do potpunog povjerenja u Boga. Neka se sa mnom događa ono što je on oduvijek odlučio.

5. POVIJEST POBOŽNOSTI SRCU ISUSOVU OD POČETAKA DO POSVETE SVIJETA I USPOSTAVE SVETKOVINE

1. Redovnici srednjega vijeka - začetnici štovanja Srca Isusova

S pravom francuski teološki pisac Tanquerey veli: «Za prvih 10 stoljeća pripremljao se put pobožnosti Srcu Isusovu promatrajući i štjući Kristove rane, osobitu ranu boka Isusova, kao simbol njegove ljubavi, bogoljubno sklonište u kome pobožne duše traže milost, zaštitu i mir». Duga i daleka priprava imala je utrti put izrazitom štovanju tjelesnog Srca Isusova, simbola Božje ljubavi.

Prve tragove štovanja Srca Isusova susrećemo u XII. st. Uz ranu svetog boka počinje se isticati Srce, kao znak ljubavi Isusa Krista. Time se otvara prva faza istinskoga štovanja ovoga svetoga Srca, čija su vrata ljubavi otvorena svim ljudima.

Sigurne dokaze o štovanju Srca Isusova imamo u 13 st. U knjizi »Tajanstvena loza«, koju je napisao **sv. Bernard**, čitamo među ostalim i ovo: »Proboli su kopljem bijesne mržnje na Boga Presveto Srce, koje je već prije bilo probodeno kopljem ljubavi . . . Kad smo došli do preslatkoga Srca Isusova i pošto je dobro tu ostati, ne udaljujmo se lako od njega... Pristupit ćemo, dakle, k tebi i radovat ćemo se imajući na pameti tvoje Srce. O kako je dobro i kako je slatko stanovati u ovom Srcu! Pravo je blago, odabrani biser tvoje Srce, dobri Isuse» !

Kad je govor o počecima štovanja svetoga Srca, onda na prvom mjestu moramo spomenuti dvije rođene sestre odličnoga roda, koje su bile vrlo izobražene u svjetovnoj književnosti i teologiji, obje benediktinke samostana Helfta u Saskoj, naime sv. Metildu (+ 1298) i sv. Gertrudu (+ 1303).

U »**Objavama sv. Metilde**« čitamo i ovo: «Gospodin joj pokaza ranu svoga preslatkog Srca i reče: Uđi ovamo, da počivaš. I ona uđe s radošću u Božje Srce.« Pa opet: »Reče Gospodin: .Dajem ti svoje Srce kao zalag..., dajem ti svoje Srce kao kuću utočišta». Jednom iza sv. Pričesti uze joj Isus srce duše i privine ga uz svoje, od dva srca učini jedno. Gotovo za svakog ukazanja primila bi po kakav poklon od Isusova Srca.

Njezina sestra **sv. Gertruda**, se rodila 1256., ušla je u samostan Helfta kao djevojčica od pet godina. U prvim godinama školovanja strastveno je čitala klasike. U 25-oj godini temeljito se preobrazi, ostavi klasike, a sasvim se dade Gospodinu. U »Glasniku božanske ljubavi« piše: »K ovomu si još dodao svoje predragocjeno prijateljstvo, onaj plemeniti kovčeg Božanstva, to jest Božansko svoje Srce, da bude vrhunac mojih radosti.« Na svetkovinu sv. Ivana Evanđeliste ukaza joj se ovaj svetac, povede je Gospodinu, te su oboje počivali u Isusovu naručju, da mogu odatle lakše crpsti slatkoću i utjehu božanskoga Srca.

Franjevački Red, jedan od najvećih redova srednjega vijeka, dao je izrazitih i velikih štovatelja ranjenoga Srca Božjega Sina. Isus je jednom u viđenju rekao sv. Margareti, da je **sv. Franjo Asiški** »jedan od najvećih miljenika njegova presvetoga Srca.« I upravo njega joj je dao za duhovni uzor. Ta činjenica mnogo govori.

Među velikim franjevačkim svetačkim likovima na prvom mjestu moramo istaknuti **sv. Antuna Padovanskoga** i jednu zgodu iz njegova života. 1226. g. govorio je Božji ugodnik u opatiji sv. Martina u Limogesu (u Francuskoj) o uzvišenosti redovničkoga života. Tom prilikom upustio se znameniti govornik u propovijed o boravku duše u Srcu Isusovu.

Klarisa s. Baptista Varani (1458—1527) bila je obdarena izvanrednim viđenjima. U svojoj biografiji veli na jednom mjestu: »Nikakvo čudo, preslatki Isuse, što želim ući u tvoje Srce. Ta ti si mi već pokazao u njemu moje ime, napisano zlatnim slovima.. «

Dominikanci su već od prvih dana ustanovljenja svetkovali u petak po tijelovskoj osmini sv. Rane Isusova boka. U oficiju za taj dan pobožno su pjevali: «Slatko koplje, bok te Božji posve krvlju oblio, slatki oštrac Srcem Božjim u krv je zaronio. Tako Božji tajni dar spas je grješnima donio». **Ivan Tauler** (+ 1361) u propovijedi o pet Isusovih rana veli: »Bježite sa svom svojom ljubavi u božansko, otvoreno, ljubazno Srce, da vas Isus ondje sa sobom sjedini.«

Bl. Henrik Suzo opisuje u autobiografiji, kako je jednom bio oklevetan i zbog toga još i od prijatelja ražalošćen. Na to je u svetačkoj strpljivosti uskliknuo: »Tužim se zbog toga izmučenom Srcu Isusa Krista!« A zatim u ime Krista sam odgovara: »Treba ući u moj otvoreni bok, u moje Srce ranjeno ljubavlju i ondje se zatvoriti, ondje se nastaniti i prebivati.«

Sv. Katarina Sijenska (+ 1380) pita Isusa zašto mu je bok i Srce probodeno. On odgovara: »Da ga vidite otvoreno, kako biste razumjeli da vas je ono ljubilo mnogo više, nego sam vam mogao dokazati ograničenom boli.«

Sv. Katarini možemo pridružiti i s. Margaretu Ebner (+1351), s. Adelhajdu Longmann i ostale dominikanke. Kartuzijance predstavlja Ludolf Saksonski, Lanspergije i drugi. I ostali redovi srednjega vijeka imali su istaknute članove, koji su Srce Isusovo častili žarkom i pravilnom pobožnošću. Zaključak je stvaran i jasan kad tvrdimo da su redovnici srednjega vijeka začetnici i pokretači istinske pobožnosti Srcu Isusovu.

2. Družba Isusova i redovnice Pohoda — preteče sv. Margarete

Družba Isusova, koju je Božja Providnost poklonila Kristovoj Crkvi u osvit novoga vijeka, imala je pred sobom dalekosežne ciljeve, koji su smjerali na duhovnu obnovu i opći prepород ljudskoga društva, rastočenog — prema kršćanskoj konstataciji — poganskim nastojanjima pseudohumanista. Među brojnim oružjima, koje je isusovačka družba upotrijebila, da zaustavi dekristijanizaciju i opći rasap čovječanstva, poglavito mjesto zauzima pobožnost i štovanje ranjenoga Srca Sina Božjega, koje ostaje najizrazitiji simbol žrtvovane ljubavi i samoprijegora. U krilu Družbe Isusove nikli su brojni duhovni velikani, koji su poput velikog Ignacija neumorno prakticirali pobožnost Isusovu Srcu i tako pripremali stazu Božjoj odabranici sv. Margareti.

Za **sv. Kanizija** znamo da je još od mladih dana štovao Srce Isusovo. Ta je pobožnost bila svagdanje sunce njegovoga duhovnog života. On se u svojim pobožnim očitovanjima služio molitvama iz djela svete benediktinke Metilde.

O. Jakov Alvarez de Paz (1560—1620) napisao je djelo »Traženje mira ili nauka molitve«. u kojem doslovno piše: »Gledajući Učiteljevo Srce vidjet ćeš dvanaest vrsta čistoće. Ono je bilo čisto: 1. od svake ljubavi prema vremenitim dobrima; 2. od svake krive nakane; 3. od svake zemaljske sklonosti; 4. od svake želje da se sviđa ljudima; 5. od svake nekorisne misli; 6. od svake suviše skrbi; 7. od svake škodljive žalosti; 8. od svakog taštog zadovoljstva sa samim sobom; 9. od svakog traženja ljudske utjehe; 10. od svakog skrupula ili nemirnog stanja; 11. od svake nestrpljivosti; 12. od svake ljage svojeglavosti. Hvali svoga Gospodina Isusa zbog te čistoće njegova Srca, želi takvu čistoću za sebe, moli je za se svim žarom, radi sa zanosom da je postigneš, i tako ćeš obnoviti svoje srce».

O. Gašpar Družbicki (1562—1662) napisao je na latinskom jeziku djelo: »Srce Isusovo cilj srdaca«. To je zapravo prvi potpuni molitvenik Srca Isusova. U uvodu piše: »Pobožne vježbe u čast Srcu Gospodina Isusa, što ih imaš u rukama, smjeraju posebno na tjelesno Srce Isusovo«. Ovim izrazom pobožni pisac približio se pojmu kulta Srca Isusova, kako je iskristaliziran prilikom ukazanja poniznoj Božjoj redovnici sv. Margareti, privilegiranoj kćerci ranjenoga Srca.

Mogli bismo i dalje nizati istaknute pobožnike Božjemu Srcu, koji su nikli u plodnom perivoju sv. Ignacija. Ali i ovaj kratki pregled kroz XVI. i XVII. st. nesumnjivo nam svjedoči, da je Družba Isusova neposredno krčila put sv. Margareti.

Tu istu zadaću imale su i redovnice od Pohodjenja. **Sv. Franjo Saleški**, ponizni biskup i strpljivi duhovni vođa odabranih duša, nigdje posebno ne raspravlja o Srcu Isusovu, ali ga veoma štuje. On piše sv. Ivani Chantal: »Smislio sam, draga majko, da uzmemo za grb kuće Pohodjenja, ako je Vama po volji, jedno jedincato srce, probodeno s dvije strijele, ovijeno vijencem od trnja u komu će biti usađen križ. K tomu će u to srce biti urezana imena Isus i Marija . . . Umirući Spasitelj dao nam je život kroz ranu svoga svetog Srca«. Možda ne će biti na odmet spomenuti da je papa Pijo IX. proglašujući naučiteljem Katoličke Crkve sv. Franju Saleškoga posebno istakao njegovu ulogu u razvoju pobožnosti Isusovu Srcu.

Sv. Ivana Chantal nasljedovala je u pobožnosti Srcu Isusovu svoga duhovnog oca sv. Franju Saleškog. Svojim duhovnim kćerima, redovnicama od Pohodjenja, piše: »Budite istinski ponizne, blage i jednostavne, da tako vaše srce ... bude pravo Isusovo srce... Bog nam je dao milost da budemo u njegovu svetom Srcu i žive i mrtve«.

3. Sv. Ivan Eudes

Sv. Ivan Eudes rodio se 14. XI. 1601. u okolici Argentana (Francuska). Roditelji su mu bili veoma pobožni. Po zavjetu Gospi isprosili su ga od Boga. Kao dijete resila ga je posebna ljubav prema Presvetomu Sakramentu, vanredna velikodušnost u opraštanju uvreda i velika čistoća. U četrnaestoj godini učinio je zavjet vječne čistoće. U Caenu je polazio školu kod otaca isusovaca i sve završio s odličnim uspjehom. Htio je ući u Oratorij O. Petra de Berulle, ali je morao dugo lomiti protivljenje roditelja koji su ga htjeli oženiti.

U dvadesetoj godini primio ga je u Oratorij sam osnivač. Nasljedovao je o. de Berullea u krepostima i u pobožnosti prema utjelovljenoj Riječi. Pravilno je mislio da je Euharistija -ekstenzija utjelovljenja kroz vjekove. Smatrao se nedostojnim naslijediti Mariju u rađanju Sakramenta. Nakon solidne priprave slavio je prvu Misu na Božić 1625. Poznata je njegova riječ, da bi za dostojno prikazivanje sv. Mise trebale tri vječnosti: jedna za pripravu, druga za slavljenje, a treća za zahvalu. — Originalno i sasvim opravdano!

Eudes je smatrao da može biti pravi svećenik samo onda, kad postane žrtva. Činio je veliku pokoru. Oko 1827. pojavi se kuga u njegovu rodnom mjestu. O. de Berulle mu dozvoli, da bude žrtva za svoj narod. Neumorno je pomagao zaraženima. Nagovorio je svoje sugrađane da se zavjetuju Mariji. Kad je kod njih jenjala kuga vratio se u Pariz. Zatim odlazi u Caen. I tamo se došuljala kuga. Teško je obolio. Nakon bolesti posvetio se misionarenju. Održao je 110 pučkih misija.

Potrebno je napomenuti da su te misije trajale po šest tjedana, a katkada i po koji mjesec. Imao je dvadeset i pet pomoćnih misionara. Bio je veliki govornik, posjedovao je krasan izgled, ugodan glas, čist jezik, veliku učenost i zamjernu svetost. Na njegove propovijedi hrlilo je brojno slušateljstvo, kadšto i do 40 tisuća. Drugi sv. Vinko Fererski. Bio je lav na propovjedaonici, a jaganjac u ispovjedaonici. U tridesetpetoj godini učinio je zavjet s Kristom: Ništa protiv Božje volje! Zavjet je potpisao vlastitom krvlju.

1643. napušta Oratorij zbog neshvaćanja novog upravitelja i osniva Kongregaciju Isusa i Marije s tri cilja: formiranje klera u sjemeništima, pučke misije i širenje štovanja Srca Isusova i Marijina. Utemeljio je i jednu žensku kongregaciju.

Papa Leon XIII. nazvao je sv. Ivana Eudesa začetnikom, autorom liturgijskog štovanja Srca Isusova i Srca Marijina. Sv. Pijo X. ga u dekretu beatifikacije naziva ocem, učiteljem i apostolom

ove pobožnosti. Sastavio je Misu Srca Isusova, časoslov Srca Isusova i Marijina. Pisao je mnogo o Srcu Isusovu i Marijinu. Napadali su ga jansenisti i kolege svećenici. Nazivali su ga nezalicom, tvrđoglavcem i heretikom. Po čitavoj Francuskoj širio se spis, u kojem mu se spočitavaju trideset i tri zablude. Sve je mirno podnio, uživajući neizmjereno što je vidio u mnogim biskupijama već ostvarenu svetkovinu božanskoga Srca Isusova.

Svetac tvrdi da je po Marijinom Srcu došao do Srca Isusova: «O ljubavi, plamen tvoga Srca Marijo mi je dopustio da uđem u tako dobro Srce moga Isusa. O Srce prepuno milosrđa i ljubavi, daj da umrem iz ljubavi, tebi za ljubav. O Srce moga Isusa uroni moje siromašno srce u svoje Srce, pozovi me na tvoju nebesku gozbu koja daje život dušama, iako nisam dostojan, daj da pijem vino tvojih utjeha. Neka tvoja Božanska ljubav ispuni praznine koje su u meni. Neka preobilje tvoga Srca nadoknadi moju mlakost i nedostojnost».

Posljednjih dana života teško je obolio i silno je trpio. Pred smrt je zanosno govorio prisutnim duhovnim sinovima o Raju i o vječnosti, kao da sve to već posjeduje. Umro je 19. VIII. 1680. u isti sat kad i Krist na križu, kako je uvijek želio. Pijo XI. proglasio ga je svecem 31. V. 1925. Veliki promicatelji pobožnosti Srcu Božjega Sina neka nam budu trajnim uzorima!

4. Srce Isusovo i sv. Margareta Marija Alacoque

Sv. Ivan Eudes, kako smo naglasili u prethodnom poglavlju bio je začetnik liturgijskog štovanja Srca Isusova i Marijina. Spomenuli smo, da ga je papa sv. Pijo X. u dekretu beatifikacije od 11. IV. 1909. nazvao: 1. ocem javnoga štovanja Srca Isusova, jer se »pobrinuo da se među njegovim sinovima, još od ustanovljenja Kongregacije svećenika, slavi svetkovina Srdaca Isusa i Marije»; 2. učiteljem kulta i pobožnosti svetih Srdaca, jer je »sastavio vlastiti oficij i Misu u njihovu čast«; 3. apostolom štovanja i čašćenja Kristova i Marijina Srca, jer se trudio »svim srcem, da se njihovo spasonosno štovanje raširi po svim krajevima«.

U osobi ovog poduzetnog i aktivnog sveca kao da je završena duga povorka velikih pojedinaca, koji su posebnim štovanjem ranjenoga Srca Božjega Sina izvršili sve pripreme za veliku pobjedu žrtvovane božanske ljubavi. Bila je potrebna duga priprema kroz stoljeća od sv. Bernarda pa sve do sv. Ivana Eudesa, kako bi Božje nakane mogle u cijelosti biti izvršene, i to savršeno i općenito.

I sama ta činjenica uvlači nas neodoljivo i snažno u tajnovite i dalekosežne tajne beskrajne Božje Providnosti, koja je uzvišena u svim svojim očitovanjima, nastojanjima i uspjesima. Razmatranje Božjih putova učvršćuje u našim katoličkim dušama odano uvjerenje i svesrdno predanje u ruke Vječnoga Oca, koji sve vodi sigurnom cilju pravoga života i slave. Očita je istina, da se Bog za ostvarenje svojih namjera služi ljudima koje je stvorio i koje uzdržava na ovom svijetu. To ne znači da on ne bi mogao na drugi način izvršiti svoje želje i nakane.

Životni put sv. Margarete. Isus je odabrao za apostola svoga božanskog Srca u novom vijeku sv. Margaretu-Mariju Alacoque. Mi se sasvim opravdano, kao ljudi, pitamo zašto? Ovo se pitanje ne pojavljuje na našim usnama jedino onda kad je govor o Mariji, Božjoj Majci, jer intuitivno shvaćamo da je ona opravdano odabrana za Majku Vječne Riječi. Što je, dakle, preporučilo sv. Margaretu, da je na nju palo Božje oko, kad je vječna Providnost odlučila na poseban način rasplamsati stečeno blago Utjelovljenja i kalvarijske Žrtve u novim vremenima?

Zar je ona jedina mogla pružiti toliki duhovni oslonac, o koji bi jedino mogla zapeti poluga Božje moći? Zar je samo ona mogla darovati zalag zadovoljštine? Ovdje nam dolazi u sjećanje i jedna njezina značajna izjava: »Čini mi se, da bih htjela imati tisuću tjelesa da mogu trpjeti, i milion srdaca da mogu ljubiti!« Što? Da li smo time sve riješili? Možda je najbolje reći: Božanska volja nesumnjivo je imala veliko opravdanje, kad je u providnosni plan učlanila sv. Margaretu, skrivenu i nepoznatu redovnicu poslušne duše i širokogrudna srca.

Ali ne zaboravimo uzeti u razmatranje Isusove riječi, koje je on upravio sv. Margareti za prvoga velikoga ukazanja svoga presvetoga Srca: »Da se izvedu ove velike namjere, odabrao sam upravo tebe, koja si nedostojna i potpuna nezalica, da tako zapravo sve sam učinim!« U istom

duhu izrazio se Krist u četvrtom velikom ukazanju, kad joj je kazao: »O bezazlena bijednice, zar ne znaš, da se ja služim najslabijim bićima, kako bih postidio jake!« Mi smo duboko zahvalni svetom Srcu što je među nama odabralo sv. Margaretu i preko nje nam objavilo visove svoje ljubavi.

Margareta je dijete XVII. stoljeća. Rodila se 22. srpnja 1647. u selu Lautecour, pokrajine Charolois u Francuskoj. Njezin otac Klaudije Alacoque pripadao je intelektualnoj eliti francuskog društva, bio je sudac. Majka joj se zvala Filiberta Lamyu. Prvi svjesni čin male Margarete očitovao se u izvanrednoj odbojnosti prema bilo kojem grijehu. »I najmanja ljaga bila mi je nesnosnom mukom« - piše u autobiografiji. Kao djevojčica od četiri godine boravila je neko vrijeme kod svoje kume, koja je imala dvije služavke. Jedna od njih joj je bila veoma ljubazna, a druga jako oštra. Zanimljivo je da je mala Margareta više voljela ovu drugu, jer je bila u posvetnoj milosti, a ne onu ljubaznu, koja je nosila grijeh na svojoj duši. Nevina duša osjećala je spontano bijedu grijeha i mrzila ga od svega srca.

Ljiljanska djevojčica osjećala je u prvim trenucima životnog buđenja nebeski zanos za čistoćom. Otajstveni glas, koji je neodoljivo odzvanjao u dubini mladoga srca, nukao ju je na prostodušno prikazanje: »Moj Bože, tebi posvećujem svoju nevinost, tebi zavjetujem vječnu čistoću.« To je jednom iskreno rekla Kristu, zaručniku nevinih duša, za vrijeme podizanja na sv. Misi. Mala Margareta, dragi Božji biser, u prvom osvit mladoga bića zaneseno je zavoljela molitvu. Druga se djeca nestašno igraju, a ona se skriva u šumicu i moli. Krunicu moli na koljenima.

U osmoj godini izgubila, je dragoga oca. Njezin je mladi život bio prepolovljen. Majka ju je predala u zavod sestara Klarisa u Charolles, koje su imale dužnost da njezinu životnu stazu usmjere pravim Božjim putem, obogate njezin mladi um potrebnim spoznanjem, a dušu uljepšaju kreposnom izgradnjom. U devetoj godini primila je prvu Pričest. Njezin intimni poljubac Kristu u času neizrecivog jedinstva imao je nedogledno značenje za razvoj njena mladog života. Od tada Margareta manje teži za zabavama.

Plemenite su i idealne naravne duhovne sklonosti, koje se očituju u mladim nadobudnim dušama. Ali dobre težnje ne znače prokušanu krepost. Izgradnja napreduje polako, a krepost se postiže ustrajnim vježbanjem. Najbolje je sredstvo napretka bol. Margareta je болоvala u ranoj mladosti četiri godine. Zavjetovala se Gospi i odmah je čudesno ozdravila. Time joj je Gospodin iskazao neobičnu sklonost, pažnju i ljubav.

Nakon bolesti kod Margarete se zapažala nestašna želja za zabavama i ispraznim uljepšavanjem, a motiv je bio dopadnost. Ova pojava očitovala je mladoj djevojčici, da sve Evine kćerke boluju od neuglednih sitnica, koje treba otkloniti, ako želimo ostvariti pravu svetost. I dragi Bog je započeo čistiti ovu mladu dušu. Kućnu Kalvariju sačinjavale su njezina baka, teta po ocu i služavka. U Božjoj školi trpljenja brusio se ovaj mali biser. Kušnje su bile uspješne. Margareta je uzljubila trpljenje.

Usporedo s čežnjom za trpljenjem Margareta je osjetila da je razmatranje veoma veseli. To je važna točka duhovnog života. Nama je poznato, iz Margaretina života, da ju je sam Krist poučavao pravom razmatranju. Ako još k tome dodamo njezinu žarku želju za sv. Pričešću, koja se počela zapažati u isto vrijeme i ako ne propustimo iz vida činjenicu, da je počela zaneseno ljubiti Presveti Sakrament i da pred njim nije nikada osjećala umora, onda možemo sa sigurnošću ustvrditi, da je njezin duhovni život doživio preobrazbu i uputio se stazom koja će je uza sve eventualnosti sigurno dovesti do Božjeg Srca.

Prva očitovanja duhovnoga poleta bila su izražena u mladenačkoj ljubavi prema siromasima. Margareta ih je materijalno pomagala, dvorila cjelivala njihove rane. Još veću ljubav pokazala je prema siromašnoj djeci, koju je okupljala i učila ih katekizam.

Sasvim je očito, da je Margaretina duša počela čežnuti za pravom svetošću. Isus joj je saopćio, da će to najlakše postići, ako zavjetuje evanđeoske zavjete: čistoću, posluš i siromaštvo. Margareta je na prvi mah razumjela Kristov savjet i htjela ga objeručke prihvatiti. No, majka se usprotivila njezinoj plemenitoj želji da postane redovnica i htjela ju je udati, jer je uglednih prosaca bilo i na pretek. Tada su za Margaretu nastali dugi dani kušnje i žrtve. Isus joj se ukazuje u ranama i

kori je zbog neodlučnosti, a duh svijeta u ljubavnoj obrazini zlonamjerno se približio i lažno šaputao...

Konačno je ipak nadjačala ljubav. Majka joj je dopustila da može poći u samostan. Ali u koji? U uršulinke? Ne! Ona želi u samostan Marijinih Kćeri od Pohoda. U to vrijeme opet joj je oboljela majka. Nemojmo obscijeniti ni ovaj križ, niti ga shvatiti kao slučajni događaj u Margaretinu životu. Ova prigoda je uvjetovala da je njezina davna želja za križem dražesno procvala. Tada se izbrusio onaj njezin značajni poklik: »O moj dragi Spasitelju, kako bih bila sretna, kad bi ti odrazio u meni svoju patničku sliku!«

U životnom razdoblju dok još nije prešla prag samostana, Margareta nije imala sreće često se pričesćivati, iako je za Kristom živo čeznula. Rijetke dane duhovnog blaženstva ovako opisuje: »Dan uoči sv. Pričesti bila bih tako zaronjena u šutnju, da sam samo s velikom mukom mogla govoriti. A kad bih se pričestila, ne bih htjela ni jesti, ni piti, ni gledati, ni govoriti, od veličine utjehe i mira, što sam osjećala. I sakrivala sam se, koliko sam mogla, da se naučim ljubiti svoje najviše Dobro, što me je toliko nukalo da mu uzvratim ljubav za ljubav...« Sretna nevina Margareta!

U školi božanske ljubavi iskristaliziralo se geslo Margaretina života: »Ili umrijeti ili pobijediti!« Kad je Margaretina majka pristala, da joj kćerka stupi upravo u željeni red Pohoda, i kad su mladoj sretnici spomenuli samostan u Paray-le-Monialu, ona je osjetila u srcu tajnoviti glas, koji joj je šaptao: »Da! Tu hoću da budeš!«

U dvadesetreećoj godini života ušla je u samostan. Razumljivo da je njezina majka veoma plakala, da je rodbina bila tužna. Značajno je istaknuti da ona nije ni suze prolila! U duši su joj odzvanjale Kristove riječi: »Pusti neka mrtvi ukopavaju svoje mrtve, a ti pođi te »osvajaj« kraljevstvo Božje.« (Lk. 9,60)

U duhovnom perivoju samostana od Pohoda u Paray-le-Monialu mlada se kandidatkinja i nehotice isticala među svojim kolegicama većom duhovnom izgrađenošću. Pita svoju učiteljicu, da je pouči kako će što bolje razmatrati. Dala joj je prekrasan savjet: »Postavi se pred Gospodina kao platno pred slikara!« Taj je savjet Margareta oživotvorila. U samostanu je mogla ostvariti želju da dugo moli. Molila je uistinu veoma dugo, sate i sate, i to ne samo po danu, nego i po noći u svojoj postelji. Kadšto je to znalo doseći sedam, osam pa i dvanaest sati.

6. XI. 1672. Margareta je položila redovničke zavjete. Tada se osjetila sretnom zaručnicom, koja samo Kristu pripada. Ona je osjećala nazočnost božanskoga Zaručnika, koji je ujedinio svoje srce s njezinim. »Gledala sam ga, osjećala sam ga uza se i slušala sam ga mnogo bolje, nego li se to može tjelesnim osjećajima...« — izjavila je sretna Margareta. Krist je tješi i priopćuje joj za duhovnih vježbi 1678.: »Jedi i pij sa stola mojih slatkih užitaka, da se okrijepiš i srčano stupaš, jer ti valja prijeći dug i hrapav put...« Margareta je spremno koračala na stazi božanske izgradnje, koja ju je vodila ususret ranjenom Srcu.

Ne zaboravimo nikada, pobožni štovatelji Isusova Srca, da je božanska pedagogija spoj Tabora i Kalvarije! Margareta je i u samostanu pobolijevala od različitih bolesti. Jednom joj je ručica od kotača na bunaru izbila nekoliko zubi i istrгла komadić mesa s lica. Duševne patnje su još teže. Njih je sotona Margareti naprtio u obilnoj mjeri. U samostanima žive ljudi, koji uvijek u sebi nose klicu ljudske nesavršenosti i prirodne sklonosti na zlo.

Sama je sv. Terezija Avilska u dugoj praksi ustanovila da su redovničke osobe često puta velika zapreka jedna drugoj na duhovnom putu. To je iskusila i Margareta. Nesavršenije sestre su je napadale, njezina su viđenja pripisivale sotonu, proglašavale su je opsjednutom, škropile blagoslovljenom vodom, i slično. Poglavarstvo reda bilo joj je odgodilo zavjetovanje, jer je navodno izvanredna i ne odgovara samostanskoj zajednici. Uza sve to, Krist je od Margarete tražio posluš. Kad se saznalo za to, odobrili su joj zavjetovanje.

Sve ove komponente Margaretina redovničkog života izgradile su kod nje proživljenu čežnju za križem. Krist joj je jednom pokazao križ posut cvijećem. Poučio ju je, da će cvijeće otpasti, a trnje ostati! To je neminovna logika pravog duhovnog života.

Zanimljivo je promatrati brušenje svetosti kod odabranih duša. Margareta je za vrijeme kandidature osjećala posebnu sklonost prema jednoj kolegici. Krist je opominje, jer on neće podvojenosti. On hoće savršenu posrednicu svoga ranjenog Srca. Rekao joj je otvoreno: »Prevelika

me moja ljubav navela, da ti budem učiteljem, da te učim i odgajam na svoj način i prema mojim nakanama«. U Kristovoj školi Margareta se očistila od stvorova, laganog samoljublja, sitnih taština. U tim je trenucima Isusova nazočnost bila za nju bolna, ali i spasonosna.

Margareta je znala da će je razmatranje Kristovih patnja dovesti do odluke o naknadi i zadovoljštini. Ona je stavila ljubav pod žrvanj žrtve, da je usavrši do neizmjernosti. U ovoj perspektivi ne iznenađuje nas opis viđenja Presvetoga Trojstva: »Činilo mi se, da mi vječni Otac daje vrlo veliki križ, pun trnja i okićen svim drugim oruđima Muke, i veli mi: Evo, kćeri, dajem ti isti dar kao i svojem Sinu! — A ja ću te, reče mi gospodin Isus Krist, pribiti na nj, kao što sam i sam bio pribit, i bit ću ti vjeran drug. — Treća mi od tih presvetih Osoba reče, da je Ona sama ljubav i da će ona sve dovršiti čisteći me...«

Izgrađenu Margaretu odabralo je Srce Isusovo za svog novovjekog apostola i posrednika, kada je u našim danima htjelo duhovno obnoviti svijet. Margareta je umrla 17. XI. 1690. Liječnik je izjavio: »Ljubav je bila jedini uzrok njezinih boli i njezine smrti!« Papa Benedikt XV. proglasio ju je svetom 16. V. 1920.

5. Četiri velika ukazanja Srca Isusova sv. Margareti Alacoque

Nakon sažetog presjeka životnog duhovnog puta sv. Margarete, privilegirane odabranice žrtvovanog Isusova Srca, opravdano nas zanimaju velika ukazanja, kojima je Krist odlikovao svoju dragu sveticu. Zanimaju nas ona četiri ukazanja Srca Isusova, jer je u njima izražena velika ljubav Neba prema kršćanima novoga vijeka.

Prvo veliko ukazanje Srca Isusova vjerojatno je bilo 1673. Sv. Margareta je za vrijeme odmora, koji je bio predviđen samostanskim dnevnim rasporedom, iskoristila priliku da se pobožno pokloni presvetom Oltarskom Sakramentu. Evo, što ona piše u autobiografiji:

»Osjetih se tako snažno prožeta Božjom nazočnošću, da zaboravih i sebe i mjesto na kojemu sam se nalazila, pa se predadoh tomu božanskomu Duhu izručujući svoje srce sili njegove ljubavi. On me ostavi da dugo počivam na njegovim božanskim grudima, gdje mi otkri divote svoje ljubavi i neiskazane tajne svoga presvetoga Srca, koje mi je do tada sakrivaao. Otkri mi ih po prvi put, ali tako zbiljski i osjetljivo, da nisam mogla sumnjati ... — Reče mi: Moje Božansko Srce toliko ljubi ljude, da ne može više u sebi zadržati plamen žarke ljubavi, pa treba da ga širi tvojom pomoći. Treba se očitovati ljudima, kako bi ih obogatilo svojim dragocjenim blagom, što ga otkrivam tebi, a koje sadrži sve posvećujuće i spasonosne misli, koje su potrebne da se oni izvuku iz bezdana propasti ...«

Nakon ovih spasonosnih priopćenja Isus je uzeo Margaretino srce, stavio ga u svoje ražareno u božanskoj ljubavi, opet vratio u njezine djevičanske grudi. Margareta je u tom nezaboravnom trenutku plovila beskrajnim morem nebeskog zanosa i miline. Božanski znak u prvom velikom ukazanju bila je — zatvorena sveta rana Isusova boka. A otvorena pouka, koja rezultira iz svega jest: Srce Isusovo ljubi ljude i hoće, iz ljubavi, da ih sve spasi!

Drugo veliko ukazanje Srca Isusova zbilo se 1673. ili 1674. Margareta je vidjela sveto Srce Isusovo izvan Kristova tijela. Motrila ga je na ognjenom prijestolju, bilo je prozirno kao kristal, sjajnije od sunca, označeno predivnim zrakama. Na njemu je jasno vidjela ranu, motrila ga je ovijena trnovom krunom, a u nj je bio usađen križ. Sve je to Margareta promatrala svojim očima. Krist je tumačio Margareti da sve njegove muke izviru iz ljubavi prema ljudima. Od utjelovljenja On je u svom Srcu nosio krvavi križ bola i muke.

»Isus me pouči, veli sv. Margareta, kako je od žive želje da ga ljudi ljube i da ih povuče s puta propasti, u koju ih hrpimice ruši sotona, naumio objaviti ljudima svoje Srce i dati im u ovim posljednjim stoljećima ovaj zadnji napor svoje ljubavi, predmet i pomagalo tako prikladno da ih uputi na pravu ljubav prema njemu...«

Za drugog velikog ukazanja Isus traži otvoreno, da bude čašćen u liku tjelesnoga Srca. Štovateljima je obećao mnogovrsne blagoslove. Time je Krist jasno i nedvojbeno izrazio svoje božanske i dalekovidne želje.

Treće je veliko ukazanje Srca Isusova sasvim vjerojatno bilo 1674. Evo što o tom piše sv. Margareta :

»Jednom, kad je bio izložen presveti Sakrament..., ukaza mi se Isus Krist. . . , sav blistajući u slavi, sa svojih pet rana, sjajnih kao pet sunaca. Iz toga su svetoga čovječstva izlazili plamenovi sa svih strana, naročito iz njegovih božanskih grudi, koje su naličile na žarki oganj, i otvorivši se grudi, otkrivale mi ljubazno Srce koje ljubi i koje je bilo živim vrelom tih plamenova.«

Isus se za trećega ukazanja tužio Margareti na nezahvalnost ljudi. Zahtijeva da se na tu nakanu pričešćuje, posebno u prve petke svih mjeseci. Traži da obavlja getsemansku uru, u noći od četvrtka na petak od 23 do 24 sata i obećava joj dati poklon, dio svoje smrtne žalosti iz Maslinskog vrta. Jasno su izražena tri važna momenta za ovog ukazanja: Ljubav prezrena - ljubav žrtvovana - ljubav pomirbena.

Četvrto veliko ukazanje Srca Isusova zbilo se u osmini Tijelova 1675., vjerojatno 16. lipnja. Margareta je bila pred Presvetim Sakramentom. Isus joj se ukazao u tjelesnom liku, sa Srcem na grudima. Taj prizor je ovjekovječen na nebrojenim slikama svetoga Srca. Tom prilikom Isus je rekao:

«Gle ovo Srce, koje je toliko ljubilo ljude, te se posve iscrpilo i uništilo da im dokaže svoju ljubav, a za uzvrat od većine primam samo nezahvalnost, koju mi iskazuju u ovom Sakramentu ljubavi svojim nepoštovanjem i svetogrđima, hladnoćom i prezirom. A najviše me boli što tako rade srca, koja su mi posvećena. Stoga tražim od tebe, da prvi petak iza osmine presvetoga Sakramenta bude određen za posebnu svetkovinu, kojom će se častiti moje Srce tako, da se na taj dan prima sv. Pričest, da mu se javnim priznanjem nadoknađuje za ružne uvrede što ga snalaze dok je izložen na oltaru. Također ti obećavam, da će se moje srce raširiti i izliti u obilju darova svoje božanske ljubavi na one koji mu dadu tu čast i koji porade da mu se ona daje.«

Treba li objašnjenje ovim Kristovim riječima ili uopće ukazanjima njegova božanskog Srca sv. Margareti? - Ne! Kristove su nakane jasne! Margareta je odabrana za novovjekovnog evanđelistu ranjenoga Srca Božjega Sina. Blažen čovjek koji odgovori željama Srca Isusova!

Sv. Margareta Marija Alacoque i Kludije de la Colombiere. »Daj mi pomagalo - reče sv. Margareta Isusu za četvrtog velikog ukazanja - kojim ću izvesti, što zapovijedaš - Potraži moga slugu, veli Isus, i reci mu, kako ja hoću, da učini što god može za uvođenje ove pobožnosti i da razveseli time moje Božansko Srce. Neka ne klone zbog poteškoća na koje će naići. Bit će ih. Neka zna, da je svemoćan onaj, koji se ne uzda u se, nego sve svoje pouzdanje stavlja u me!«

Tko je taj čovjek o kojemu govori Isus Margareti? Početkom 1675. dođe isusovac Kludije de la Colombiere u Paray za upravitelja isusovačke rezidencije. Kad je prvi put održao govor redovnicima od Pohoda, u Margaretinoj duši progovorio je Krist: To je onaj kojega ti šaljem!

O. Kludije rodio se 2. II. 1641. u Delfinatu u Francuskoj. Mladost je proveo kreposno. Stupio je u Družbu Isusovu i ubrzo se proćuo u Lionu i drugdje kao vrstan profesor a naročito kao govornik. Prije ređenja bio je učitelj dvojici sinova poznatog ministra Colberta.

Srce Isusovo dovelo je o. Kludija u Paray da postane pomoćnik sv. Margareti u velikom djelu apostolata ranjene Ljubavi. Margaretu su bili neki proglasili žrtvom iluzije sotonskih prijevara, pa su nad njom molili i egzorcizam. Njezina poglavarica povjeri o. Kludiju da ispita Margaretin slučaj. Nakon dugih istraživanja, razmišljanja i molitava o. Kludije donese zaključak o ispravnosti Margaretinih objava. Za to uvjerenje podnio je mnogo kritike. Ali on se na to nije uopće osvrtao. Na prvi petak iza osmine Tijelova, 21. VI. 1675., posvetio se Srcu Isusovu. Istoga dana obavila je također posvetu Srcu Isusovu i sv. Margareta.

Tako se ispunilo njezino viđenje, koje je imala, dok je jednom otac Kludije misio u njihovoj crkvi. Ukazalo joj se, naime, Srce Isusovo kao goruća peć. Vidjela je uz Srce Isusovo još dva srca, koja su ušla u Kristovo Srce, da se s njime sjedine.

O. Kludije bio je premješten u Englesku za propovjednika na dvor vojvotkinje Marije od Este koja je bila udata za vojvodu od Yorka, potonjega kralja Jakova II. U Londonu je otac Kludije uspješno širio pobožnost Srcu Isusovu. Zle duše to nisu mogle podnositi. U dva sata poslije ponoći 24. XI. 1678. bio je uhapšen i bačen u tamnicu, navodno zbog veleizdaje države. Pred sudom se za to divno obranio. Ali nije se mogao obraniti od optužbe da je mnoge anglikance obratio Srcu

Isusovu. Zato ostade u tamnici gdje je prisustvovao smrti mnoge svoje duhovne braće isusovaca. Na intervenciju francuskoga kralja Ljudevita XIV. pušten je na slobodu, ali je morao otići iz Engleske.

Zbog bolesti, koja je bila posljedica zatvora, napustio je zemlju progonstva tek 1679. Posjetio je Paray, kad je Margareta bila u velikim napastima. Otišao je na službu u Lion. Zbog promjene zraka opet dođe u Paray. Zdravlje mu je bilo sve slabije. Liječnici mu svjetovaše da pođe u rodni kraj. Margareta mu saopći da Isus traži u Parayu žrtvu njegova života. Htio je udovoljiti redovničkoj poslušnosti, ali bolest ga spriječi. Naskoro je umro u Parayu. Nad njim se savršeno ispunila riječ sv. Margarete: »O kako je slatko umrijeti onomu, koji je vjerno služio Srcu Isusovu!«

6. Od ukazanja sv. Margareti do uspostave svetkovine Srca Isusova i posvete svijeta Božanskom Srcu Isusovu

Put do uspostave svetkovine Srca Isusova. Naša je nakana, da donesemo što jasniji pregled povijesnog razvitka uzvišene pobožnosti Srcu Isusovu. Uvjeren sam, da kršćanski vjernici dijele sa mnom mišljenje o opravdanosti ovog izlaganja, i da će povijesne činjenice pozitivno utjecati na buđenje naše osobne pobožnosti prema ranjenome Srcu našega Spasitelja.

Uvjeren sam da nas sasvim opravdano zanima i razvoj pobožnosti objavljenoga Srca od smrti sv. Margarete do danas, jer ćemo samo na taj način steći zaokruženu i potpunu sliku o čitavom pitanju. Toj temi posvećujemo ovo izlaganje.

Vidjeli smo da se u godinama 1672. do 1675. Srce Isusovo javno objavilo nama ljudima preko ponizne redovnice sv. Margarete-Marije Alacoque. U tim ukazanjima Krist je jasno i otvoreno izrazio svoje božanske želje, koje bismo mogli sažeti u četiri točke: *1. Srce Isusovo bezuvjetno hoće da bude štovano u tjelesnom liku, simbolu njegove neizmjerne božanske ljubavi prema svim ljudima. 2. Kristovo objavljeno Srce apsolutno zahtijeva da bude čašćeno javnim štovanjem. 3. Srce Božjega Sina traži za se posebnu svetkovinu, i to u prvi petak po tijelovskoj osmini. 4. Ranjeno Isusovo Srce traži opću nadoknadu za nebrojene uvrede koje mu ljudi svaki dan obilno nanose. U tu svrhu posebno traži naknadnu sv. Pričest koja je moćno sredstvo zadovoljštine i lako pristupačno svakom vjerniku. Naknadnu pričest Srce Isusovo naročito želi u prve petke u mjesecu.*

Iz dosadašnjeg izlaganja vidljivo je da je u drugoj polovini XVII. st. umro sv. Ivan Eudes, začetnik, promicatelj i ostvarivač liturgijskog štovanja Srca Isusova. Za njim je poletio u krilo proslavljenoga Srca i sv. Klauđije de la Colombiere.

Možda nam se na prvi mah i to nehotice, nakon svih ovih nabranja i izlaganja, pojavi pred očima svijesti neočekivano, ali ne baš isprazno pitanje: Zar će njihovom smrću zastati ovo veliko djelo? O, ne! Tek sada i počinje veliko osvajačko djelo božanskoga Obnovitelja, koji je u danima novoga vijeka i otvorio svoje Srce da ljudi naših dana kroz otvorenu ranu upoznaju veliku ljubav i velikodušno joj odgovore. Vrijeme iza objavljenja Srca Isusova jest vrijeme njegovih pobjeda i trijumfa.

Godinu dana prije smrti sv. Margarete isusovac o. Croiset napisao je djelo o Srcu Isusovu (1689). Godinu dana po njezinoj smrti izdao je novo izdanje s dodatkom životopisa Božje odabranice. Red Pohođenja i Družba Isusova neumorno su i živo širili pobožnost Božanskomu Srcu. Prijem kod tadanjih vjernika bio je izvanredan, ali ne zbog novosti pobožnosti, nego zbog uzvišenosti samog predmeta i spasonosnih učinaka. Međutim, ova novost u Kristovoj Crkvi uzбудila je jaku i veliku opoziciju.

Nemojmo zaključiti naprečac, da su protivnici nove pobožnosti bili isključivo iz redova jansenista. Istina, jansenisti su predvodili tu borbu, jer njihovo hladno srce nije moglo izdržati blagotvorni žar topline i ljubavi Isusova Srca. Ali i među samim katolicima bilo je protivnika započetoj pobjedi svetoga Srca. Neki su od njih dobronamjerno smatrali ovu novost sektom, koja bi mogla uznemiriti čitavu Crkvu i nanijeti joj brojne neugodnosti. Samo ime ove pobožnosti postalo je nedrago, odbojno, na sam njen spomen toliki su se vrijeđali. I u samom Redu od Pohođenja i u Družbi Isusovoj službeni predstavnici bili su sasvim oprezni, što je samo po sebi razumljivo i preporučljivo, ali nipošto nisu bili protivni novoj pobožnosti, kao takvoj. Između ova dva nakovnja brusila su se mišljenja, taložila uvjerenja, klesao ispravan pojam.

Istovremeno dok je bilo u jeku prvi otpor prema pobožnosti Srcu Isusovu, množe se bratovštine u čast svetoga Srca, podižu se kapele, posvećuju oltari, održavaju brojne propovijedi. Cijela Francuska već zna za ovu pobožnost. Doprla je brzo i do Kanade, zatim sve do krajnjega Istoka. Među tadašnje revne promicatelje nove pobožnosti ubrajamo Boudona, Simuna Gourdana i druge. Brojne redovničke zajednice, rasijane po čitavom katoličkom svijetu, otvaraju širom vrata pobožnosti Srcu Isusovu, što je po sebi i shvatljivo ako poznamo bar bitne obrise nutarnje redovničke konstitucije. Možda je najzgodnije odmah nadovezati i naglasiti da su samostani najaktivniji i najbolji promicatelji pravih pobožnosti. To se obistinilo i u ovom slučaju. I još nešto. Božje je djelo nemoguće zaustaviti u pobjedničkom naletu. Što više protivnika, to sigurnija pobjeda!

Poslije obilnih uspjeha koje je postigla pobožnost Srcu Isusovu u prvim godinama nakon svećanih ukazanja Krista sv. Margareti, nešto osobnom izgradnjom pojedinaca, a još više značajnom duhovnom obnovom unutar Katoličke Crkve sazeo je zahtjev da se od Pape zatraži odobrenje svetkovine Presvetom Srcu Isusovu. Prvi pokušaj u tom pravcu učinili su Isusovci i redovnice od Pohodjenja. Sv. Stolica prema svojoj ustaljenoj praksi oprezno je motrila sve te pojave, pokrete i nastojanja i u zreloj šutnji čekala razvoj čitave stvari, a još više plodove, koji će najrječitije progovoriti za ili protiv. Time je i katoličkim teolozima pružena mogućnost svestranog i slobodnog promatranja čitavoga pitanja u svoj svojoj složenosti i dalekosežnom značenju.

Ipak je Vatikan još od prvih primljenih molbi savjetovao redovnicama da se za različita odobrenja u vezi sa svetkovinom i pobožnošću prema Srcu Isusovu obraćaju svojim biskupima, koji su u tom nadležni i mjerodavni. I doista, tim putem došlo je do proslave blagdana Srca Isusova u Besanconu (1694), Longresu, Digioneu itd. Stvar je, može se reći, dobro prohodala.

Već 1693.g. Rim je odobrio bratovštine Srca Isusova i podijelio im oprost. To je obradovalo brojne pobožnike ranjenoga Srca, ali oni su ciljali još i dalje. Oni su svakako htjeli odobrenje blagdana.

Konačno je Klement XIII. na molbu poljskih biskupa, uzeo u svestrano razmatranje pitanje svetkovine i pobožnosti Srcu Isusovu. Predlagači su mu podastrli temeljitu i sveobuhvatnu dokumentaciju. Nakon zrelog uvida u stvar, Sv. Zbor Obreda izrazio se u prilog odobrenja svetkovine božanskoga Srca. Papa je potvrdio odluku Kongregacije. Obrazac Mise u čast Isusova Srca za Poljsku i za nadbratovštine svetoga Srca odobren je 11. V. 1765. Red od Pohodjenja postigao je 10. srpnja iste godine odobrenje svetkovine za svoju redovničku zajednicu. Iste godine francuski je episkopat gotovo službeno usvojio svetkovinu Srca Isusova i uveo je skoro u sve svoje biskupije.

Njihov primjer slijedile su i druge katoličke biskupije, redovničke zajednice itd. Svi su se žurili, da budu dionici ponuđenog privilegija. U dokumentu Sv. Zbora Obreda iz 1856. kaže se, da gotovo nema crkve na svijetu koja nije dobila ovu povlasticu. Istina, sve je to bilo samo privilegij, samo je bilo dozvoljeno svetkovanje blagdana Srca Isusova, a još nije bilo naređeno. Međutim, sve ove činjenice daju nam nesumnjivo naslutiti da je pobjeda na pomolu. Na molbu francuskih biskupa uveo je Pijo IX. 1856. obaveznu svetkovinu Srca Isusova za čitavu Katoličku Crkvu.

Put do posvete cijeloga svijeta Srcu Isusovu. Dosada iznesene povijesne činjenice svjedoče nam otvoreno i jasno o živom vrenju pobožnosti prema preslatkom Srcu Božjega, Sina, koje je započelo od časa svećanoga ukazivanja sv. Margareti i povećavalo se iz dana u dan sve jače i istaknutije. Nas, posebne prijatelje ranjenoga Srca, ova pojava nimalo ne iznenađuje. Mi se uvijek i u svakoj sličnoj zgodi, a pogotovo kad se radi o božanskom Srcu ljubavi, sjećamo Kristovih riječi: »*Dođoh da oganj bacim na zemlju, pa što hoću, nego da se zapali?*« (Lk12,49) s druge strane, uvijek moramo imati u vidu da je katolička duša stvorena za širokogrudne izljeve odanosti i ljubavi. Dosljedno, božanska žrtvovana dobrotu jedina je bila u mogućnosti tu ucijepljenu duhovnu sklonost razviti do zamjernih visina zanosu. Kao potkrepu naše tvrdnje možemo navesti već spomenutu peticiju poljskih biskupa na Klementa XIII. iz g. 1765., u kojoj se navodi, da u samoj Poljskoj do toga vremena postoji najmanje 1090 bratovština Srca Isusova. Ovo ubrzano osnivanje bratovština rječito govori o općem gibanju i zanosu za pobožnost presvetomu Srcu.

Razumljivo je samo po sebi da su pojedinačne posvete Srcu ljubavi, dobrote i žrtve bile veoma brojne. Njihov broj poznaje samo dobro Kristovo Srce koje posebnim plamom gori prema svakomu svomu pobožniku i napunja ga blagoslovom.

Usporedo s pojedinačnim posvetama, osnivanjem bratovština i slično, sazrijeva i saznanje o obvezi ljubavi za naknadom ranjenomu Srcu Otkupitelja svijeta. Odvažne duše žrtve predstavljaju za Crkvu idealni dio Kristova duhovnoga stada.

Kad je službena crkvena vlast odobrila i uvela blagdan Srca Isusova, oduševljenje i zanos među katolicima raste sve više i jače. To je sasvim razumljivo, jer su tim činom raspršene kojekakve eventualne sumnje, a čitava stvar oslonjena je na temelje vječnog i nepogrješivog božanskog autoriteta.

Odmah su se požurili mnogi biskupi da božanskom Srcu posvete svoje biskupije. Redovnički poglavari nasljedovali su njihov primjer i obavili posvetu svojih duhovnih zajednica. Stopu u stopu slijedila su ih različita društva unutar naše Crkve. Vanjski trijumf Srca Isusova u novom vijeku obilježavaju svečane posvete mnogih država, dok konačno nije došlo i do same posvete čitavoga svijeta božanskom Srcu ljubavi i milosti.

Južnoamerička republika Ekvador obavila je prva — 15. VI. 1873. — posvetu ranjenomu Srcu Boga-Čovjeka, duhovnoga kralja čitavoga svijeta. Ovu svečanu i značajnu posvetu obavio je sam predsjednik republike neumrli mučenik Garcia Moreno uz sudjelovanje uglednih senatora i narodnih zastupnika, vojske i mornarice i brojnih građana. Posveta ove katoličke zemlje izvršena je u katedrali prijestolnice Quito pred kipom Srca Isusova, koji prikazuje Krista kako otvara svoje preslatko Srce i svoje premilostive ruke širi u zagrljaj ljubavi. — Naglasio sam, da je posvetu učinio predsjednik Moreno. Dvije godine poslije obavljene posvete Garcia Moreno umire mučenički od 11 uboda, koje mu je zadao nožem razbojnik potplaćen od masonerije. U času razbojstva ubojica mu je doviknuo u uho: »Umri, bijedni zatorniče slobode!« Moreno mu je odgovorio mirno i svetački, dostojno viteza Srca Isusova: »Bog ne umire!!«

U isto vrijeme stižu brojne molbe Piju IX., da posveti čitav svijet Srcu Isusovu (1870—1871). Takvu molbu uputio je tuluški nadbiskup Desprez. Zatim isto moli i tadašnji direktor Apostolata Molitve o. Ramiere (u travnju 1875), ali ne samo u svoje ime, nego u ime čitavoga članstva. Njegovu molbu potpisalo je i 525 biskupa. Papa je kao odgovor na te molbe dao odobrenje posvetnoj formuli Srcu Isusovu koju je preporučio za privatnu i javnu upotrebu. To je odobrenje učinjeno na dvjestogodišnjicu ukazanja Srca Isusova sv. Margareti. Taj datum — 16. VI. 1875. — smatraju povjesničari pobožnosti i štovanja Srca Isusova veoma značajnim.

Veliki i dalekovidni papa Leon XIII. imao je zavidnu i jedinstvenu sreću, da je mogao obaviti posvetu čitavoga svijeta božanskom Srcu Krista -Kralja. On je 25. V. 1889. izdao glasovitu encikliku o posveti ljudi Presvetomu Srcu Isusovu (»Annum Sacrum« — Sveta Godina), kojom naređuje da se 11. lipnja spomenute godine ima posvetiti Srcu Isusovu sav katolički svijet i čitav ljudski rod. Sam papa obavio je u svojoj kapeli posvetu svijeta ranjenomu Srcu Spasitelja svijeta, u noći koja je spajala XIX sa XX st. U isto vrijeme obavio je istu posvetu u ime Kristova namjesnika u središnjoj bazilici kršćanstva, u crkvi apostolskog prvaka sv. Petra u Rimu, glasoviti i vrijedni kardinal Rampolla. Toj javnoj i svečanoj posveti prisustvovali su brojni vjernici kao predstavnici čitavoga svijeta.

Ovaj nezaboravni čin Leona XIII. predstavlja i jest najveći vanjski novovjeki trijumf Srca Isusova, ispunjenje njegovih božanskih želja, izraženih za svečanih ukazanja sv. Margareti. Božansko Srce želi kraljevati i ispuniti ljubavlju sve stožere zemlje. I čitav svijet je malen njegovim božanskim željama, koje su neizmjerne, vječne i savršene. Nakon posvete svijeta Srcu Isusovu zaredale su još češće i istaknutije brojne posvete gotovo svih katoličkih država, biskupija i svetišta. Biskupi Crkve u Hrvata su 1923. prigodom Euharistijskog kongresa u Zagrebu posvetili hrvatski narod Srcu Isusovu.

7. Pobožnost Srcu Isusovu dar Neba za moderna vremena

Nema sumnje da su vjernici objeručke prihvatili pobožnost i štovanje Srca Isusova, netom što se to štovanje preko sv. Margarete objavilo novovjekim ljudima pa tako i kod nas u Hrvatskoj. Na žalost povijesne činjenice o tome nisu sakupljene ni obrađene. No poznato je da je kratko vrijeme nakon ukazanja presvetoga Srca sv. Margareti izašla na hrvatskom jeziku knjižica-molitvenik: »Novena na szlavu Prisvetoga Sarza Jasusova«, koja je odmah bila razgrabljena, iako se kod nas vrlo malo čitalo. Nešto kasnije tiskano je u Zagrebu »Sercze Jezuszovo«, koje je doživjelo nekoliko izdanja. Ovo je očit znak o dobrom prijemu uzvišene pobožnosti kod naših davnih preda. Sve nas to neobično veseli.

Kroz posljednjih sto i pedeset godina kod nas je o Srcu Isusovu tiskano dosta knjiga, molitvenika, propovijedi i pjesama. Tu je pobožnost propagirao dugo i obilno »Glasnik Srca Isusova«, nekad najčitaniji vjerski glasnik u Hrvatskoj. Brojne bratovštine, društva, crkve, kapele, oltari, kipovi i slike svjedoče o bujnom procvatu ove pobožnosti i u prošlosti i u sadašnjosti.

Međutim mnoge su stvari našim vjernicima poznate i u živom sjećanju, pa ćemo radije prijeći na novu temu: Srce Isusovo i naše doba. Već smo citirali riječi **sv. Margarete**, kojima opisuje drugo veliko ukazanje

Srca Isusova: *»On me pouči, kako je od žive želje da ga ljudi ljube i da ih odvuče s puta propasti, u koju ih hrpimice ruši sotona, zamislio objaviti ljudima svoje Srce i dati im u ovim posljednjim stoljećima ovaj posljednji napor svoje ljubavi, predmet i pomagalo tako prikladno, da ih skloni na pravu ljubav prema njemu, skupa sa svim blagom ljubavi, milosrđa, milosti i spasenja, što je u njemu...«*

Spomenuli smo viđenje **sv. Gertrude**, koje je imala na dan sv. Ivana Evandelistu. Ona je u tom sretnom času promatrala s apostolom ljubavi kroz ranu na boku Isusovo ranjeno Srce. Svetica je upitala apostola zašto nije opisao miline kucaja Kristova Srca, koje je osjetio, dok je bio naslonjen na svete grudi. Ivan joj je odgovorio: *»Izreči slatkoću tih kucaja, to je bilo sačuvano za sadašnja vremena, da zagrije ostarjeli i u ljubavi ohladnjeli svijet, kad čuje ove stvari«.*

Crkveni dostojanstvenik, čije nam ime nije poznato, izrazio se u istom duhu, kad je rekao: *»Čašćenje Srca Isusova sačuvano je za posljednja vremena kao znak Božje ljubavi, koja hoće da se tim obilnije izlijeva što se svijet više bliži koncu. To čašćenje štiti vjeru i pobuđuje pobožnost usred zabluda i nastranosti našega vremena.«*

Papa Pijo XI. dijeli također uvjerenje da je štovanje Srca, Isusova iz providnosnih razloga, rezervirao za naše dane, pa i piše u enciklici »Milosrdni Otkupitelj« (od 8. V. 1928.): *»Među drugim dokazima neizmjerne dobrote našega Otkupitelja najviše sja ovaj: Kad je ohladnjela ljubav Kristovih vjernika, stupi pred nas sama božanska ljubav, da je častimo posebnim štovanjem. Tad se širom otvori dragocjena crkvena riznica onom pobožnošću, kojom častimo Presveto Srce Isusovo, u kojem je sve blago mudrosti i znanja« (Kol. 2,3).*

Negda je Bog htio da ljudskom rodu, koji je izlazio iz Noine lađe, zasja u znak sklopljenog prijateljstva, »duga, koja se pokazala u oblacima« (Post 2,14). Slično se zbilo i u burno novije doba. Njim je plazilo krivovjerje, podmuklije od svijetu, jansenističko, protivno Božjoj ljubavi i pobožnosti. Ono je propovijedalo da ne smiješ Boga toliko ljubiti kao oca, nego ga se više bojati kao neumoljivog suca. Tad pokaza dobrotivi Isus narodima svoje presveto Srce kao zastavu mira i ljubavi, koja navješćuje sigurnu pobjedu u borbi...« Ako je Krist u naše dane i za nas otkrio svoje ranjeno Srce, zašto se ustručavamo ući u ovaj hram preporoditeljske ljubavi!?

8. Teološki temelj pobožnosti Srcu Isusovu

Papa Pijo XII. naglašava u uvodnim riječima enciklike o katoličkom nauku štovanja Srca Isusova, *Haurietis aquas – Crpsti ćete vodu*, da je nemoguće nabrojiti sva ona duhovna dobra, koja je štovanje Isusova Srca unijelo u kršćanske duše. Zatim upozorava na krive koncepcije i bojazni od kulta Presvetoga Srca. Stoga Papa i ima želju da vjerno izloži pravu narav ove uzvišene pobožnosti. Kroz čitavo Papino izlaganje proteže se zlatna nit — Božja Ljubav. Ona dominira u Starom Zavjetu, ona je naročito došla do izražaja u Novom Zavjetu po djelu Otkupljenja. To izričito ispovijedaju sveti Oci Istoka i Zapada.

U daljnjem izlaganju Pijo XII. precizira da je Krist imao pravo ljudsko tijelo i pravo ljudsko srce. To je zahtijevala njegova otkupiteljska služba. *»Stoga se punim pravom smatra Srce Utjelovljene Riječi kao poglaviti znak i simbol one trostruke ljubavi, kojom božanski Otkupitelj neprestano ljubi vječnoga Oca i sve ljude. Simbol je naime one božanske ljubavi koju dijeli s Ocem i Duhom Svetim, ali koja se ipak samo u njemu, kao u Riječi, koja je postala tijelom, očituje nama po krhkom i prolaznom tijelu, »jer se u njemu nastani utjelovljena sva punina božanstva«. Nadalje je simbol one predragocjene ljubavi koja, nakon što je ulivena u njegovu dušu, obogaćuje Kristovu ljudsku volju i osvjetljuje i upravlja njezine čine savršenim dvostrukim znanjem, to jest blaženim, i danim ili ulivenim. I napokon — i to na način više naravan i izravan — simbol je senzibilnog osjećaja, jer je tijelo Isusa Krista, oblikovano po Duhu Svetom u krilu Djevice Marije, bilo obdareno savršenom moću osjećanja i percipiranja, dakako mnogo više nego sva druga ljudska tjelesa«. Ovu trostruku ljubav dokazuju sva Kristova djela.*

Iz citiranog je očito da je bliži tvarni predmet kulta Srca Isusova njegovo tjelesno Srce. To je Srce kucalo pod Marijinim Srcem kroz devet mjeseci. To je Srce kucalo na ovoj zemlji kroz sve dane Isusova života. To je Srce bilo na križu pravim kopljem nemilosrdno probodeno. Iz njega je curila Predragocjena Krv. To je Srce sada proslavljeno u Nebu. To je Srce i sada živo pod sakramentalnim prilikama u našim svetohraništima. To je Srce Boga-Čovjeka. Ono je simbol trostruke božanske ljubavi, najvećeg dometa dobrote i milosrđa.

Formalni objekt, ili jasnije rečeno razlog, zbog koga je Srce Isusovo dostojno posebnoga štovanja, jest neizmerno dostojanstvo osobe božanske Riječi. To rezultira i iz svega što smo već dosada rekli. Posebni opet razlog zbog kojega štujemo Isusovo Srce ispred drugih dijelova Kristova tijela jest to što nam ono očituje i predstavlja neizmjernu ljubav milosrdnog Spasitelja čovječanstva, kako smo već naglasili malo prije citirajući Pija XII.

Zajedničko je mišljenje katoličkih teologa da Presveto Isusovo Srce očituje u potpunosti i stvorenu i nestvorenu ljubav. Taj je zaključak osnovan na izloženoj istini o osobnom sjedinjenju bogočovječanske naravi u osobi Isusa Krista. Ljubav Kristova, veli spomenuti kardinal Billot, jest bogočovječje, jer obuhvaća nestvorenu ljubav Riječi i stvorenu ljubav ljudskoga srca.

Poklonimo se veličajnim tajnama, u koje ne možemo prodrijeti umom, ali ih barem možemo osjetiti dušom i srcem. Poklonimo se ljubavi, koja je vječna i nestvorena, ali je odlučila procvjetati u svetom vrtu neokaljane ljudske naravi. Klanjajmo se veličinama dobrote, koja je neizmjerna i žedna naše sreće !..

Pobožnost Srcu Isusovu mnogo je šira od samoga kulta. Kult obuhvaća samo poklonstvo. Naprotiv, pobožnost obuhvaća sve one čine kojima priznajemo Kristovu ljubav. A praktično priznanje te ljubavi uključuje u sebi nebrojene mogućnosti očitovanja i široko područje životvornog izražaja. Prema tome, pobožnost ranjenomu Srcu može se izraziti na mnogo načina.

Na prvom mjestu dobrotiva Kristova ljubav traži od nas uzvraćenu ljubav. Isusovo Srce neprestano gori ljubavlju prema nama, jer Bog uvijek ljubi. A princip je božanske ljubavi uzajamno kolanje i uzvraćanje istim darom. Mi smo sinovski obvezani -sličnim poklonom uzvratiti Bogu na izljeve dobrote i milosti. Stoga se i požurio apostol ljubavi, evanđelist Ivan, upozoriti nas na ovu dužnost, pa nam u prvoj poslanici dovikuje: *»Mi, dakle, ljubimo Boga, jer je Bog prije ljubio nas!«* Ugodna obveza! Zar je potrebno opominjati nas na ovakve slatkoće?

Kako ćemo izraziti svoju odanost Kristu, to je prepušteno mnogobrojnim mogućnostima koje posjedujemo. Ljubav osjećajima, riječima i djelima. Posebno se od nas traži, da se ta ljubav odrazi u nasljedovanju kreposti Srca Isusova, jer je to najjači dokaz odanosti, a ujedno i najkraći put do postignuća što veće svetosti.

Prava ljubav neumoljivom logikom vodi naše duše do stvarnog izražaja naknade, do ostvarenja zadovoljštine za nebrojene uvrede, koje se svaki čas nanose Bogu. Ljubav bez suosjećanja nije prava ljubav. Prava se ljubav žrtvuje i dariva !..

Darivanje ljubavi Bogu u jednom ili drugom obliku budi u nama pouzdanje, životnu krepost sigurnosti. Nekom neodoljivom silom nađemo se pred najvećim svetištem prokušanog pouzdanja, pred Kristovim otvorenim Srcem. Spontano saznajemo da je tu naše nenadoknadivo utočište, jer je u Isusovu Srcu najljepši oltar presvetoga Trojstva!

Vjerujem da neće biti suvišno upozoriti, kad već objašnjavamo pojmove kako se ne smiju poistovjetiti pobožnost Srcu Isusovu i pobožnost Presvetom Sakramentu. To su dvije srodne, ali ne identične pobožnosti pod različitim imenom. Moglo bi se u nekom smislu reći, da su to dvije različite pobožnosti. Kako?

Materijalni bliži objekt pobožnosti svetom Sakramentu jest čitavo Kristovo tijelo pod euharistijskim prilikama. A posebni je razlog: Oltarski Sakrament sadrži pravo, stvarno, supstancijalno Tijelo i Krv Isusa Krista, Boga i Čovjeka. Obje pobožnosti imaju i zajedničkih elemenata. Objema je daljnji materijalni objekt — osoba Krista. Posjeduju i zajednički cilj, a taj je da obje promiču ljubav prema Isusu, Božjem Sinu, Otkupitelju ljudskoga roda, najvećem prijatelju duša. Već smo rekli da Srce Isusovo živo kuca u Euharistiji. A poznato nam je da pobožnost ranjenomu Srcu vodi izravno k svetohraništu, jer je naknadna pričest jedan od bitnih elemenata ove pobožnosti i uvjet za postizanje velikoga obećanja beskonačne sreće u posjedovanju Raja. Euharistijsko Srce Isusovo, ražari nas ljubavlju!

9. Zašto je lipanj posvećen Srcu Isusovu?

Lipanj je pobožnost novijeg datuma. Nije tako stara kao svibanjska, koja datira još od bl. Henrika Suzo (+ 1365), a kao javna pobožnost održana je prvi put 1784. u Ferrari, u Italiji. Jednoga svibanjskog jutra u prvoj polovini XIX. st. molila se iza sv. Pričesti dobra, nevina duša — Anđelka od sv. Križa u zavodu Naše Gospe u Parizu. Molila je od Isusa milost da je prime u »Zbor Marijine Djece«. Dok je pobožno molila, Duh Sveti joj nadahnu korisnu misao. U mladenačkoj duši pobožne Anđelke pojavi se pitanje: Zašto ne bismo mogli imati jedan mjesec u godini, koji bi bio posvećen Srcu Isusovu, kad već imamo mjesec posvećen Majci Božjoj?

Ovu plemenitu misao priopći Anđelka svojoj poglavarici, koja to spomene pariškom nadbiskupu. Njemu se ovaj prijedlog neobično svidio, pa stoga i dopusti 1834., da se u njegovoj nadbiskupiji lipanj posveti Srcu Isusovu. Gesta pariškog nadbiskupa djelovala je pozitivno i na ostale njegove istomišljenike, pa je lipanjska pobožnost počela osvajati katolički svijet. Kroz kratko vrijeme pobožnost Srcu Isusovu obuhvatila je čitavu Katoličku Crkvu. Papa Pijo IX. podijelio je 1873. posebne oprostite onima koji obavljaju lipanjsku pobožnost na čast Srca Isusova. To isto učinio je 8. VIII. 1906. sv. Pijo X.

Prema jasno i nedvojbeno izraženom načelu vrhovnoga autoriteta u Katoličkoj Crkvi, pobožnost Srcu Isusovu je najuzvišenija od svih pobožnosti, koje posjedujemo u svojoj duhovnoj riznici. Uvjerenje Crkve o ovom pitanju izrazio je sažeto, ali određeno Šimun Gourdan, pobožni i učeni pisac 1711. g. On veli: »Između svih pobožnosti, pobožnost Srcu Isusovu je najsvetija, najstarija, najviše odobrena, najsavršenija, najkorisnija, najmilija našem Gospodinu i najpotrebnija.« Svaku od svojih tvrdnja raščinio je pisac jasno i jezgrovito.

Pobožnost Srcu Isusovu, veli on, jest »najsvetija, jer ona u Isusu Kristu časti ono što je u Njemu najviše duhovno i najviše ujedinjeno s Njegovim Ocem; što je najviše posvećujuće za Crkvu...« Za potkrepu tvrdnje, da je pobožnost Srcu Isusovu najstarija pobožnost dosta je sjetiti se, kako je ta pobožnost počela u onom trenutku, kad ga je vojnik probo kopljem na Kalvariji. Prvi poklonici bili su žalosna Gospa, Ivan, Magdalena i pobožne žene. Oni su započeli pobožnost ranjenom Kristovom Srcu.

Pobožnost Isusovu Srcu nosi na sebi pečat najviših odobrenja, jer »sve stranice Sv. Pisma ne govore nam drugo, nego da treba obnoviti naše srce ... A sve to ne možemo izvršiti, ako sebi ne postavimo kao uzor Srce koje ima u najjeminentnijem značenju sva ta rijetka svojstva. Takvo srce ne može biti nego samo Srce Isusovo.«

Prema uvjerenju spomenutoga pisca, pobožnost je Srcu Sina Božjega »najsavršenija, jer je izvor svih drugih pobožnosti. Srce je Isusovo neizmijerna riznica, odakle su presveta Djeвица i svi Sveti crpili milosti, dobra, svetost«. Ova je pobožnost »najkorisnija, jer nas uči da moramo imati poput Isusa srce čisto, blago i ponizno...« »Najmilija je našem Gospodinu« pobožnost Srcu Isusovu, jer »tko je pobožan Presvetom Srcu, taj časti i njegovu božansku osobu,« ispravno zaključuje produhovljeni pisac. I na koncu umni pisac tvrdi da je pobožnost Kristovom Srcu »najpotrebnija,

jer ona ide za tim da nas učini istog duha s Isusom. (Povijest pobožnosti Srcu Isusovu je u sažetom obliku preuzeta iz M. Validžić, *Ranjeno Božje Srce*, str. 14-43. izdano s odobrenjem Nadb. duh. stola u Zagrebu 6.3. 1963, br. 853)

6. OBEĆANJA SRCA ISUSOVA I NAŠE SPASENJE

1. Obećanja Srca Isusova

Samo je po sebi razumljivo, da što god Bog radi, sve radi s određenim ciljem. To je vlastitost svakoga razumnog bića, a pogotovu najmudrijega Bića, koje je izvor svakoga znanja. Nijekati ovu vlastitost Bogu značilo bi neobično ga poniziti ili, još bolje rečeno, pokušati oduzeti mu božansku veličinu.

Razvoj pobožnosti Srcu Isusovu, a još više njegove određene izjave i precizirani zahtjevi jasno očituju nakane i želje Srca Božjega Sina. Krist je objavom svoga Srca htio u prvom redu ugrijati beskrajnom ljubavlju duhovno ohladnjeli svijet, zatim povratiti u prozeble duše proljeće milosti i život Božjeg djetinjstva, osloboditi duše od sotonskih prevara, osigurati dušama dobre volje i plemenitih nastojanja lagani uspon na putu usavršenja, pokazati revnim i vjernim sinovima putove žrtve, apostolata i postignuća solidne katoličke svetosti, a kontemplativnim izabranim sretnicima da još na ovoj zemlji mogu na njegovim svetim grudima osjetiti kucaje nestvorene i stvorene ljubavi, osjetiti predokus rajskoga blaženstva. Zar nisu divne nakane i uzvišeni ciljevi Srca ljubavi i dobrote?!

Dvije su vrste obećanja koja je Srce Isusovo dalo kršćanima preko sv. Margarete. Prva se odnose na one koji prakticiraju pobožnost Srcu Isusovu, a druga na apostole pobožnosti ranjenomu Srcu, jer oni uvijek sačinjavaju elitni dio Božjega društva.

Ako izuzmemo Veliko Obećanje i ona obećanja koja se odnose na širitelje pobožnosti svetom Srcu, ostaje nam *deset različitih obećanja, koja je Isusovo Srce izreklo u prilog svojih brojnih štovatelja. Možemo ih podijeliti u tri kategorije* prema nutarnjem logičnom sadržaju. S obzirom na općenite učinke uzvišene pobožnosti o kojoj govorimo Srce Isusovo je obećalo svima svojim štovateljima bogate blagodati:

1. *Bit ću im utočište u životu, a osobito na smrti.*
2. *Dat ću im sve milosti, koje su potrebne njihovu staležu.*
3. *Izlit ću obilan blagoslov na sve njihove pothvate.*
4. *Utješit ću ih u svim, njihovim žalostima.*
5. *Stavit ću mir u njihove obitelji.*

S obzirom na duhovno stanje pojedinih štovatelja, Srce je Isusovo dalo četiri značajna obećanja. U njima se prvenstveno ogleda djelovanje same pobožnosti.

6. *Grješnici će u mom Srcu naći vrelo i ocean milosrđa.*
7. *Mlaki će postati gorljivi.*
8. *Gorljivi će doći do velike savršenosti.*
9. *Dat ću svećenicima snage, da ganu i najtvrđa Srca.*

10. *Obećanje općenitog značenja odnosi se na blagoslov mjesta. Krist je rako: Blagoslovit ću ona mjesta, gdje bude izložena i štovana slika moga Srca.*

Evo jednog primjera Svećenik N. iz Strasburga pripovijeda: «Grješnom i ohladnjelom katoliku oboljela je majka. Zamoli on redovnice iz obližnjega samostana za jednu sestru bolničarku. Bolesnica je bila dobra i plemenita duša. Kako zlo redovito ne dolazi samo, naskoro teško oboli i sin.

Majka moli kapelana da nastoji oko obraćenja njezina zalutalog djeteta. Kapelan je pokušao, ali sve je bilo uzalud. Došao je i svećenik koji nam ovo priča, ali ni on nije odmah uspio. Ipak se nije

dao smesti. U bolesnikovoj kući nije bilo ni jedne svete slike. Najprije kapelan dade sestri bolničarki križić za bolesnika, ali on ga ukloni u majčinu sobu. Drugi svećenik, inače prijatelj bolesnika, posla mu krasnu sliku Srca Isusova. Bolesnik nije pristao da mu se objesi u sobi.

«Odlazim i ja - veli sestra bolničarka - jer ne želim ostati u kući, gdje ne može biti slika Srca Isusova!» Kad je vidio bolesnik, da nema kud-kamo, pristade da se slika objesi u njegovoj sobi. Srce je Isusovo blagoslovilo obilatim milošću bolesnikov stan. Najprije je počeo moliti sa sestrom, zatim je počeo držati u rukama križić i izgovarati strelovite molitvice ranjenomu Srcu Isusa Krista. Napokon se ispovjedio, pričestio i primio sveto pomazanje. Sutradan, za vrijeme molitve Srcu Isusovu, udari ga kap. Nakon tri dana bio je mrtav! Rječitom primjeru ne treba ništa dodavati!»

Srce Isusovo ne može nikoga zaboraviti, osobito ne svoje revne apostole. Njima je izložilo brojna obećanja, da ih bodre u radu i nastojanju. Evo kako ih nabraja španjolski katolički list »Mesajero« (Glasnik):

1. *Bit će im otvorene sve božanske riznice.*
2. *Apostolima presvetoga Srca zajamčena je s prijateljstvom ovoga božanskog Srca i zaštita presvete Djevice i Svetaca.*
3. *Brzo će napredovati na putu savršenosti. Isusovo Srce će ih posvetiti i proslaviti.*
4. *Primit će milost čist, ljubavi prema Bogu.*
5. *Privući će osobiti blagoslova na svoju domovinu i na svoju obitelj.*
6. *Za djela apostolskih radnika, koji šire ovu pobožnost, pridržani su obilati blagoslovi, i oni će postići velika obraćenja.*
7. *Imena onih koji budu širili ovu pobožnost bit će zapisana u mome Srcu, odakle se nikada ne će izbrisati.*
8. *Upoznat će tajne Križa i shvatit će njegovu zaslugu i vrijednost, a u kušnjama svoga apostolata primit će snagu i utjehu.*
9. *Postići će milost ustrajnosti i milost dobre smrti.*
10. *Isto moje presveto Srce bit će im nagrada i vječna plaća.*

U primjeru O. Mateja Crowley vidjeli smo i oživotvorena sva ova obećanja Srca ljubavi i beskrajne božanske dobrote. Koji nas osjećaji obuzimaju dok slušamo sva ova očitovanja božanskoga Srca, koja isključivo i samo smjeraju na našu duhovnu korist? Ja sam uvjeren, da se svako pobožno katoličko srce ugodno lecnulo izljevom nebeske milosti, koja hoće da nas usavrši i usreći.

Nakana je Srca Isusova da nam objavom brojnih i bogatih obećanja učini ovu pobožnost nada sve slatkim i ugodnom. Kad malo ohladi osjećaj čiste ljubavi, koja nastaje, usavršuje se i radi iz savršene odanosti prema Bogu, vječnoj dobroti, kad sustanu naše duhovne sile i mi se osjetimo malo pospani i umorni, kad sjena sumnje počne podgrizati temelje naše sreće, onda je potrebno sjetiti se svih obećanja Kristova otvorenog Srca, pa će se smiriti valovlje previranja i straha, a našom dušom razlit će se osjećaj čelične izdržljivosti i odane priljubljenosti svemoćnoj ljubavi!

Nas katolike ne plaši strah da obećanja ne će biti izvršena. Bog još nikoga nije prevario, jer je on savršena dobrotu. On će i nad nama u potpunosti ispuniti svoja obećanja, koja je svečano dao! G. 1882. tiskao je neki američki katolik općenita obećanja Srca Isusova na oko dvjesto jezika. Njegov letak krasila je slika svetoga Srca. Do nas nije dopro taj listić ali mi imamo utisnuta u srcu sva obećanja Kristove dobrote, koja nas jača, usavršuje i posvećuje! Veselimo se, što smo članovi velike obitelji Srca Isusova! Mi smo osigurani na putovanju put neba. Naš je put staza k Srcu Isusovu, gdje nas čeka vječno blaženstvo i sreća!

2. Veliko obećanje Srca Isusova, pobožnost devet prvih petaka i naše vječno spasenje

Godinu dana pred smrt, 1689 g. imala je sv. Margareta još jednom neobičnu sreću, da joj je Srce Isusovo i opet objavilo jedno značajno obećanje. Svetica ga je opisala, pa njoj prepustimo riječ:

»Jednog petka, za vrijeme sv. Pričesti, On je rekao ove riječi svojoj nedostojnoj ropkinji: Obećajem ti u preobilju milosrđa svoga Srca da će moja svemoguća ljubav udijeliti svima onima, koji se pričeste u prvi petak, za devet neprekidnih mjeseci, milost konačne ustrajnosti. Oni ne će umrijeti u mojoj nemilosti, ni bez Sakramenata, jer će im moje Srce u onom posljednjem času služiti kao sigurno utočište«.

Ovo je poznato i svima drago obećanje božanskoga Srca, koje je dobilo časnu titulu *»Veliko Obećanje Srca Isusova«*. Ono je uistinu veliko obećanje, jer ljudima osigurava vječno spasenje. A to je najvažniji problem koji zanima svakoga čovjeka, i oko koga se okreće čitav naš život sa svim dostignućima i uspjesima.

Prije negoli se upustimo u analizu Velikog Obećanja, navest ćemo vrlo lijepe refleksije, koje je francuski pisac Bainvel iznio u svome prekrasnom djelu o pobožnosti Srcu Isusovu. On o Velikom Obećanju kaže: *»Obećanje je apsolutno, pretpostavljajući, kao što je očigledno, dobro obavljene pričesti i prema nakanama svetoga Srca. Ono što je obećano, nije ustrajnost u dobru kroz čitav život, pa ni primitak pod svaku cijenu posljednjih sakramenata, što proizlazi više iz konteksta negoli iz teksta, nego zapravo posljednja ustrajnost, što obuhvaća ispovijed i druge posljednje sakramente samo u nužnoj mjeri. Obećanje se odnosi izravnije na grješnike, negoli na pobožne duše. Ono točno određuje označujući određenu vježbu pobožnosti svetom Srcu, što je sv. Margareta tisuće puta općenito opetovala, naime, da se pobožnici svetoga Srca neće izgubiti.«*

Za nas je katolike u pitanju vjere, pobožnosti i čudoređa mjerodavan sud Kristove Crkve, koja nam po svojoj službenoj učiteljskoj dužnosti mora pokazati pravilan put. Crkva je preko najkompetentnijih svojih predstavnika detaljno i svestrano proučila spise sv. Margarete. U njima nema ništa, što bi trebalo prekorigiti, što nije u skladu s katoličkom naukom i što bi, dosljedno, trebalo osuditi. Stoga je Crkva i odobrila pobožnost Srcu Isusovu, kako je sadržana u svetičnim spisima, potvrdila istinitost ukazanja i obećanja Srca Božjega Sina. Papa Benedikt XV. u dekretu kanonizacije proglašenja svetom, navodi riječi sv. Margarete o Velikom Obećanju i dodaje: *»Upravo su to riječi, koje je blagoslovljeni Isus upravio svojoj službenici«*. Zar nam ova izjava nije dragocjena i dostatna?!

Interesantno je istaknuti da Veliko Obećanje počinje propagirati o. Franciosi tek g. 1869, skoro dva stoljeća od saopćenja sv. Margareti. Zašto je protekao tako dugi period od objave velike milosti do praktičnog okorištavanja tim nebeskim blagom, to zna nedokučiva božanska mudrost, koja svime ravna i sve u pravo vrijeme čini.

Veliko Obećanje ne smije se shvatiti u smislu suhog bilateralnog ugovora. Moramo uvijek imati na umu, da je to samo obećanje, koje se mora izvršiti po načelima vjernosti u ispunjavanju datih obećanja a ne iz rigoroznog pojma pravde. Nemojmo ovu pravnu distinkciju shvatiti krivo pa nepravilno zaključiti da Krist nije dužan uvijek i u svakom slučaju ispuniti konkretno (veliko) obećanje. Na njegovu Srcu leži *«ugodna obveza»*, da sve izvrši, i to doslovno prema obećanju. Zar beskrajnoj božanskoj ljubavi: to treba napominjati? *Mora nam biti jasno da naša vozna karta za raj, koju nam daje Veliko Obećanje treba imati tri pečata:*

- 1. Devet dobro obavljenih sv. Pričesti i Ispovijedi na nakanu Presvetoga Srca Isusova.*
- 2. Te pričesti treba primiti u prve petke u mjesecu.*
- 3. Moraju biti primljene za devet uzastopnih mjeseci.*

Nemojmo se čuditi uvjetima. Božansko Srce ih je stavilo lagani su i svima pristupačni. Treba ih izvršiti točno na dlaku. Nikakav izgovor nas ne opravdava. Slobodni smo, možemo se okoristiti Božjim darom ako želimo.

Razumljivo je, da moramo imati dobru nakanu pri obavljanju prvih petaka na čast Srca Isusova, jer bez dobre nakane ne možemo postati dionici Velikoga Obećanja.

Možda bi trebalo opširnije govoriti o spasonosnim učincima, obavljanja prvih petaka? Dosta je samo podsjetiti se, da devet uzastopnih pričesti i ispovijedi i izravno uživanje svemoćne ljubavi Srca Isusova znadu tako formirati i učvrstiti naš katolički život, da je to milina iskusiti!

Što onda čekamo i odugovlačimo? Zar se ne želimo osigurati na svom sudbonosnom putovanju za kraljevstvo vječnog mira i nebeske sreće? Ne vjerujem, da je bilo tko od nas katolika toliko nemaran prema svojoj duši. Pogledajmo, Srce Isusovo stoji širom otvoreno i poziva nas, da uniđemo u hram sigurnosti. Možda bismo u ovo naše atomsko doba mogli nazvati Srce našega vječnoga Kralja nebeskom raketom, koja nas sigurno vodi u nebo. Još se nitko nije razočarao u Božjim obećanjima! Vjerujmo i mi čvrsto ljubavi presvetoga Srca! (Obećanja Srca Isusova su u sažetom obliku preuzeta iz M. Validžić, *Ranjeno Božje Srce*, st. 63-73. izdano s odobrenjem Nadb. duh. stola u Zagrebu 6.3. 1963, br. 853)

7. POSEBNE POBOŽNOSTI I MOLITVE SRCU ISUSOVU

1. Zlatna krunica

(Moli se na običnu Gospinu krunicu.)

Mjesto Vjerovanja moli se: **Slatko srce moga Isusa, daj da Te ljubim sve to više!**

Mjesto Oče naš moli se: **Vječni Oče, prikazujem Ti predragocjenu Krv Isusa Krista kao zadovoljštinu za svoje grijeh, kao pomoć svetim dušama u čistilištu, utjehu umirućima i za potrebe svete Crkve.**

Mjesto Zdravo Marijo moli se: **Isuse blaga i ponizna Srca, učini srce moje po Srcu svome!**

Mjesto Slava Ocu moli se: **Slatko Srce Marijino, budi moje spasenje!**

Na koncu se izmoli: Oče naš, Zdravo Marijo, Slava Ocu...

2. Posveta Srcu Isusovu

«Među činima pobožnosti presvetom Srcu Isusovu na poseban način se ističe posveta po kojoj Božanskom Srcu Isusovu prikazujemo nas same, sve što jesmo i posjedujemo, sve prikazujemo vječnoj Božjoj ljubavi od koje smo sve dobili» (papa Pio XI).

Posveta Srcu Isusovu je uzvišeni oblik duhovnosti. Ona je utemeljena na ugovoru duše i Isusa. Upravo to se sam Isus udostojao objaviti apostolu njegova Srca u Španjolskoj p. Bernardu de Hoyos, kad mu je govoreći o posveti kazao: «Ja ću misliti na tebe, a ti misli na mene. Ja ću se brinuti o tebi, tvojim stvarima i potrebama, a ti se brini za mene i moje nakane».

Isus se, dakle, obavezuje na posebnu providnost prema duši koja se njemu posveti. Ona se treba potpuno njemu darovati i imati povjerenja u njega, brinuti se za njegove nakane, koje su apostolat i spasenje duša, molitvom, žrtvom, obavljanjem svakodnevnih dužnosti i davanjem čina zadovoljštine. Posveta se svodi na autentični kršćanski život i nastojanje potpunog vršenja volje Božje, koji postaje svjedočanstvo, apostolat i naviještanje u sredini gdje živimo, sukladno s našim staleškim dužnostima.

Naravno da je bit svega toga u kreposnom životu kojemu je izvor i uzor Presveto Srce Isusovo. O tome veliki papa našeg vremena Ivan Pavao II kršćanskim supružnicima kaže: «Vama mladencima, upućujem svoj očinski nagovor da uvijek držite uprti pogled u Srce Isusovo, Srce Kralja i središte svih srdaca. Od njega naučite veliki nauk ljubavi, dobrote, žrtve, pobožnosti, koji su toliko potrebne svakoj kršćanskoj obitelji. Iz Srca Isusova crpite snagu, vedrinu, autentičnu i duboku radost vašeg bračnog života. Crpsti ćete njegove blagoslove ako njegova slika, osim što je utisnuta u vaše srce, bude izložena i čašćena u vašim obiteljima».

Posvetiti se Srcu Isusovu mogu pojedinci, obitelji, narodi a više papa je u više navrata posvetilo i cijeli svijet.

(Našim čitateljima, osim molitve posvete sv. Margarete Alacoque koju mogu naći gore u tekstu, donosimo obrasce osobne i obiteljske posvete Srcu Isusovu).

Osobna posveta presvetom Srcu Isusovu

Preslatko Srce moga Gospodina Isusa, Tebi posvećujem život, djela, muke, nevolje, jade, rad i znoj svoj; za sebe ništa ne pridržavam, neka sve bude na Tvoju veću slavu. Već sada odbacujem sve što bih slučajno učinio, pomislio ili poželio, što bi moglo Tebe uvrijediti. Presveto Srce moga

Otkupitelja, Ti jesi i bit ćeš zauvijek jedini predmet moje ljubavi, pa me kao svoje dijete čuvaj i brani u duši i u tijelu; budi zalag moga spasenja, jakost moje slabosti, oprosti moje grijeha i budi mi utočište na strašnom smrtnom času. O velikodušno Srce Isusovo, budi mi opravdanje pred nebeskim Ocem, da me ne zateče njegova pravedna srdžba! O Srce koje nas neizmjerno ljubiš, uništi u meni što nije Tebi po volji. Daj, da se u mojoj duši i u mome srcu tako ukorijeni ljubav prema Tebi, da me ništa od Tebe ne može rastaviti. Radi Tvog neizmjernog milosrđa ureži moje ime u svoje Presveto Srce, da do posljednjeg časa života moga budeš jedina čežnja moga srca, jedina želja moje duše i moje vječno blaženstvo! Amen.

Posveta kršćanske obitelji presvetom Srcu Isusovu.

(«Štitit ću obitelji koje se meni posvete» rekao je Isus sv. Margareti)

Presveto Srce Isusovo, Ti si svetoj Margareti očitovale svoju želju, da zavladaš kršćanskim obiteljima. Stoga evo, danas Tebi dolazimo, da otvoreno priznamo Tvoje neograničeno gospodstvo nad našom obitelji. Hoćemo da u njoj procvatu kreposti i mir koji si Ti obećao ovdje na zemlji. Želimo da duh ovoga svijeta, koji si Ti osudio, bude što dalje od nas. Zavladaj dakle, premilostivo Srce, našim razumom, da u Tebe čvrsto vjerujemo. Zavladaj našim srcima, da usplamtimo gorućom ljubavi prema Tebi. Žar ove ljubavi podržavat ćemo molitvom i čestom pričesti. Udostoj se o božansko Srce Isusovo, biti vazda uz nas; udostoj se blagosloviti naša duhovna i vremenita dobra, posveti svaku našu kršćansku radost, a nevolje ublaži. Ako bi Te tko od nas ožalostio milostivo nam oprosti. A kada smrt zakuca na vrata naše obitelji, da nas liši bilo kojega člana, daj da se svi podvrgnu tvojoj svetoj volji u nadi, da ćemo se jednom svi naći u Nebu, da Te uvijek slavimo i blagoslivljamo. Prečisto Srce Marijino i slavni patrijarh sv. Josip neka Ti prinesu ovu našu posvetu i neka nas podsjećaju na nju sve dane života. Slava Srcu Isusovu, Srcu našega Kralja i Oca našega! Slava Ti i hvala, o božansko Srce Isusovo, što si u našoj obitelji podiglo prijestolje svoga gospodstva! S nama dijeli radost i žalost, da nas svojom neizrecivom ljubavlju vodiš putem vječnoga života. Amen.

3. Kratki zazivi presvetom Srcu Isusovu obdareni oprostima

Gotovo da nema osobe, koja kada počne svjesno i osobno živjeti vjeru i redovito se moliti, ne počne tijekom dana u raznim trenucima strelovitim molitvama zazivati Boga. Našim čitateljima donosimo više kratkih zaziva kojima je Crkva udijelila i djelomične oproste, koje mogu ponavljati tijekom dana te i na takav način biti u zajedništvu sa Srcem Isusovim.

(Napominjemo da je nauk o oprostima sastavni dio svete baštine naše vjere. Katekizam Katoličke Crkve nam o tome govori u brojevima 1471-1479. Poslije Drugog Vatikanskog Koncila, apostolskom konstitucijom "Indulgentiarum doctrina" od 1. siječnja 1967., papa Pavao VI. je obnovio crkvenu disciplinu oprosta. Krajnji cilj oprosta je "potaći kršćane na jedan dublji kršćanski život". A cilj obnove crkvene discipline o oprostima je pojednostavljenje i približavanje prakse oprosta životu vjernika. Enchiridion oprosta objavljen 29. lipnja 1968. govori i o oprostima. Oprost potpun ili djelomičan – više nema oprosta koji se mjere danima i godinama- može se uvijek primiti za sebe ili za jednog pokojnika. Neke od ovih zaziva možemo lako naučiti napamet i ponavljati tijekom dana kao kratke zazive).

1. Isuse, blaga i ponizna Srca, učini srce moje po Srcu svome!
2. Presveto Srce Isusovo, u Tebe se uzdam!
3. Presveto Srce Isusovo: Dođi kraljevstvo tvoje!
4. Božansko Srce Isusovo: Obrati grešnike, spasi umiruće, oslobodi siromašne duše iz Čistilišta.
5. Presveto Srce Isusovo, vjerujem da me ljubiš.
6. Čast, ljubav i hvala Presvetom Srcu Isusovu.
7. Vječni Oče, po predragocjenoj Krvi Isusa Krista, proslavi njegovo sveto ime, prema nakani i željama njegova Srca, svakog klanjanja dostojna !
8. Slatko Srce Isusovo, smiluj se nama i našoj braći koja žive u zabludi!

9. O Bože moj, prikazujemo za duše u čistilištu sve čine ljubavi kojima Te je Srce Isusovo slavilo na zemlji!
 10. Sve za Tebe, Presveto Srce Isusovo!
 11. Srce Isusovo, izvore svake čistoće, smiluj nam se!
 12. Slatko Srce Isusovo, budi moja ljubav!
 13. Srce Isusovo, koje goriš ljubavlju prema nama, užezi srca naša ljubavlju prema tebi!
 14. Blagoslovljeno bilo božansko Srce i preslatko Ime Gospodina našega Isusa Krista i preslavne Djevice Marije Majke njegove, u vijeke vijekova!
 15. Posvuda bilo ljubljeno Presveto Srce Isusovo!
- (Kratki zazivi su preuzeti iz molitvenika «Vjenčić Srca Isusova» objavljena s imprimaturom 26. ožujka.1930, br.856. šibenskog biskupa Jerolima)*

4. Prošnja presvetom Srcu Isusovu

(Ovu molitvu je svakodnevno molio sv. Pater Pio za sve one koji su se preporučivali u njegove molitve, a sam je poticao svoje duhovne sinove i kćeri da mole ovu molitvu. Prošnja se može moliti i kao devetnica)

1. O moj Isuse, koji si rekao: «Zaista vam kažem, molite i primit ćete, tražite i naći ćete, kucajte i otvorit će vam se, evo, ja kucam, tražim i po zagovoru Blažene Djevice tvoje Presvete Majke molim za milost... Oče naš, Zdravo Marijo, Slava Ocu... Presveto Srce Isusovo, vjerujem u Te i ufam se u Te!
2. O moj Isuse, koji si rekao: «Zaista, zaista vam kažem, što god zatražite od Oca mojega u Moje Ime, dat će vam», evo, ja tražim od Tvojega Oca u Tvoje ime po zagovoru Blažene Djevice tvoje Presvete Majke milost... Oče naš, Zdravo Marijo, Slava Ocu... Presveto Srce Isusovo, vjerujem u Te i ufam se u Te!
3. O moj Isuse, koji si rekao: «Nebo će i zemlja proći, ali moje riječi neće proći», evo, oslanjajući se na jamstvo Tvojih riječi, po zagovoru Blažene Djevice tvoje Presvete Majke molim za milost ... Oče naš, Zdravo Marijo, Slava Ocu ... Presveto Srce Isusovo, vjerujem u Te i ufam se u Te! Pomolimo se! O Presveto Srce Isusovo, Tebi je nemoguće ne biti milosrdan prema bijednicima. Smiluj se nama siromašnim grešnicima i udijeli nam milost koju Te molimo po zagovoru Bezgrešnog Srca Tvoje i naše drage Majke! — Sveti Josipe, poočime i hranitelju Presvetog Srca Isusova, moli za nas! Zdravo Kraljice...

5. Dragocjeno prikazanje zasluga presvetog Srca Isusova kao zadovoljštine za svoje grijeh

(Jedna se redovnica klarisa odmah poslije svoje smrti ukazala svojoj poglavarici, koja je baš za nju molila, i rekla joj da je po ovoj molitvi što ju je svake večeri molila isplatila sve svoje dugove i da zato više nisu potrebne molitve za nju)

Vječni Oče, prikazujem Ti Presveto Srce Isusovo, sa svom Njegovom ljubavlju, sa svim Njegovim patnjama i sa svim Njegovim zaslugama:

1. da zadovoljim za sve grijeha što sam ih učinio danas i za svega svog života. Slava Ocu . . .
 2. da se pročisti ono dobro što sam ga zlo učinio danas i za svega svog života. Slava Ocu ...
 3. da Ti nadoknadim za sva dobra djela što sam ih propustio učiniti danas i za svega svog života. Slava Ocu
 4. da Ti zahvalim za sva dobročinstva što sam ih primio danas i svega svoga života. Slava Ocu . . .
- (Za uvodnu napomenu i molitvu imprimatur, Namur, 2. 2. 1963. F. Toussaint, vic.gen)*

Molitva da se, po Isusovoj želji, što više raširi pobožnost

Prema njegovom Srcu

O preslatki Isuse, ti živo želiš da se pobožnost prema Tvom božanskom Srcu što više raširi. A zašto? Zbog tvoje goruće ljubavi, da svakoga obaspeš svojim milostima i svojim božanskim žarom ogriješ, da svi budemo zauvijek s Tobom blaženi! U tu svrhu svakom pojedinom svome

vjerniku neprestano ponavljaš što si jednom kazao svetoj Margareti Mariji Alakok: «Ah, nastoj da me svatko upozna, da me svatko ljubi!» O premilostivi Otkupitelju, evo me dušom i srcem pripravna služiti ljubavi Tvoga Srca, ali bez tvoje milosti uzaludni će biti, slatki Isuse, svi naši napori. Stoga smjerno Te molim, prosvijetli me i pomози mi da moja riječ i dobar primjer dirnu srce našega bližnjega, da u svakoj kršćanskoj obitelji zaživi prava i živa pobožnost prema tvom milosrdnom Srcu. Daj, mili Isuse, da se ova Tvoja i moja goruća želja što prije oživotvori, da prestane vladati bezvjerstvo i duhovni nemar, a da zavlada živa, djelotvorna vjera, na Tvoju veću slavu a na naše posvećenje i spasenje. Amen.

Molitva za umiruće

(Za ovu je molitvu je Crkva udijelila djelomični oprost)

O preblagi Isuse, ljubitelju duša, molim te zbog smrtne muke tvog Presvetog Srca i zbog boli tvoje bezgrešne Majke, operi svojom Krvlju sve grešnike cijelog svijeta koji su sada na umoru te će još danas (noćas) doći na tvoj božanski sud. Srce Isusovo u smrtnoj stisci smiluj se umirućima. Amen.

Molitva Presvetom Srcu Isusovu za duše u Čistilištu

Premilostivo Srce moga Isusa, zbog neprocjenjive Krvi, koja je iz Tebe potekla, izvedi, molim Te, što prije sve duše iz strašnih muka čistilišta, a osobito duše (reci koje), da Ti u Raju usrdnom pjesmom slave i zahvaljuju Ti. Onima koji će danas (noćas) umrijeti, daruj konačnu milost, svetu smrt grešnicima pokajanje i duh prave pokore; raskolnike, nevjernike i pogane prosvijetli i milostivo k sebi privedi. U ovu svrhu prikazujem Ti neizmjerne zasluge Tvoje Muke i smrti; zasluge Tvoje prečiste Majke vazda Djevice i svih anđela i svetaca, svete Mise, Pričesti, molitve i sva dobra djela, koja će se danas učiniti po svemu svijetu. Tako budi. 3 Slava Ocu. — 3 Pokoj vječni.

Naknada za uvrede nanesene Euharistijskom Srcu Isusovu

O presveto Euharistijsko Srce moga Isusa, koje pod prilikom posvećena Kruha gorućom ljubavlju za mnom uzdišeš, duboko Ti se klanjam! Od vijeka si me za sebe odabralo s nakanom da za Tebe živim, Tebe nadasve ljubim, a za nagradu mi obećalo samoga sebe u vječnom blaženstvu! Nesretna li mene! Na Tvoje nakane, na Tvoja obećanja nisam se nimalo osvrtao, nisam ih cijenio, pa sam rastreseno, lakoumno živio po svojoj opakoj volji, a ne po Tvojim zapovijedima. U nevolji, u žalosti, u progonstvu na Tebe sam, Isuse moj, zaboravljao, pomoć izvan tebe tražio!

Euharistijsko Srce Spasitelja moga, radosti i veselje moje prve sv. Pričesti i sretnih godina provedenih u nevinosti u Tvom slatkom prijateljstvu, nakon što sam okusio otrovne slasti varava svijeta i upoznao im prolaznost i ništavilo, evo, po Tvojim milosti, vraćam se u Tvoje očinsko krilo, izvan kojega nema mira ni života. Gorkim suzama oplakujem svoje neurednosti, a djelima ljubavi naknadit ću svoju nevjernost. O božansko Srce, svakog poklona dostojno, daj mjesta mojoj bijednoj duši u svojoj presvetoj Rani, da u toj školi ljubavi naučim kako i koliko trebam Tebe ljubiti, koje si mi dalo neizmjerne dokaze svoje ljubavi!

8. POTICAJNI PRIMJERI POBOŽNOSTI SRCU ISUSOVU

1. Ivan krstitelj Ferrari, advokat i revni član socijalističkog pokreta, rođen je u Italiji. Kao dječak odgojen je pobožno kod isusovaca u kneževini Monaco. Vrlo pobožno obavljao je devet prvih petaka na čast Srca Isusova. Nakon gimnazijskih nauka pohađao je javne škole u San Remu, ohladio se u vjeri i pošao drugom stazom.

Upisao se u socijalistički pokret i mnogo radio među radništvom. Kao sveučilištarac učlanio se u masonsku ložu »I Persistenti« u Ventimiglia. Postao je pravnik, popularan među radništvom i uvažena ličnost u administrativnom aparatu općine i pokrajine. Zbog skretanja s prave katoličke staze osjećao je u duši tešku borbu. Srce Isusovo zvalo ga opet k sebi, jer je izvršenjem pobožnosti prvih petaka postao njegovim posebno privilegiranim djetetom.

Kao student sastao se jednom zgodom sa svojim prefektom, nadstojnikom iz zavoda, isusovcem. Odbacio je začas masku nasmijanosti i mira, pa iskreno priznao: «Oče, ja sam nesretan. Nosim pakao u duši. Ne mogu dalje...» Svećenik je pokušao iskoristiti sretni trenutak, ali uzalud. Ferrari se brzo pokajao zbog iskrenosti, obrisao suze i počeo govoriti: «Nemoguće, oče! Tvrdo sam vezan. Što bi rekli kolege? ...»

Ali Srce Isusovo neprestano je kucalo na vratima advokatove savjeti, uza sve njegove nezahvalnosti, uvrede i ušutkivanja grizodušja. I započela je pobjeda! Istupio je iz organizacije, dao ostavku na položaju općinskog vijećnika. Uhvatio ga silan strah pred vječnom osudom. To ga je dovelo opet na ispovijed. Opću ispovijed obavio je 1905. pred biskupom u Ventimiglia preuzvišenim Daffra. Njemu je predao svoje masonske dokumente. Majčina smrt 1907. još više ga približila Bogu.

6. svibnja 1908., dok je na sudu proučavao spise u parnici nekog siromaška, kojega je branio, nenadano izbaci na usta obilno krvi. Trebalo je platiti nevjernost Srcu Isusovu. Pošao je u bolnicu. Bolest se pogoršavala, a strpljivost je, srećom, rasla. U najtežim bolovima molio se pobožno Srcu Isusovu. Sam način liječenja bio je težak, ali iz njegovih usta nitko nije čuo jauka. Hvatala ga groza na spomen svih poteškoća, ali se nije dao. Sve je podnosio mirno kao zadovoljštinu za svoje grijeh, za nebrojene nevjernosti koje je počinio u danima duhovnoga zaborava.

Kad se mogao dizati iz bolesničkog kreveta, posluživao je nedjeljom kod sv. Mise. Na sv. Pričest pristupao je češće. Pod konac života prenijeli su ga u Ventimiglia. Teško je opisati molitvu njegovih posljednjih dana. Suznih očiju, uzdignutih k nebu, glasno je molio Srce Isusovo da ga primi k sebi kad bude potpuno pročišćen i kad dobrim primjerom nadoknadi počinjeno zlo.

Da još nešto spomenem. Na početku pobožnoga života u zavodu isusovaca bio je Ferrari obećao nositi uza se sliku Isusova Srca i Gospinu sliku. Kad mu ih je dao upravitelj kolegija, napisao je na njima: »Srca Isusa i Marije bili ti vodiči do raja!« A on je sam dodao: »Sveta Marijo, moli za me!« — U godinama duhovnoga otpada brižno je čuvao ove slike u ladici svoga stola. U posljednjoj bolesti zahvalno ih je ljubio.

14. travnja 1909. umro je u pouzdanoj ljubavi prema Srcu koje ga je pratilo kroz život i dovelo u luku spasenja, jer je u dječaćkim danima obavio iskreno i pobožno devet prvih petaka u čast Srca Isusova i tako postao dionik Velikog Obećanja.

2. Srce Isusovo i podrugljivi psovač - naslov je našega primjera. Nansijski biskup preuzv. Tourinase svjedoči za istinitost ovog slučaja, a skriva ime iz opravdanih razloga. N. N. isticao se u mržnji na Boga, koju je ispoljavao na razne načine, a posebno psovka i rugalicama. Majka ga je doduše lijepo odgojila, ali se on s vremenom tako iskvario, da ga nije bilo moguće prepoznati.

1907. pošlo je jedno hodočašće u Paray-le-Monial. U isto vrijeme nađe se u tom gradu i ovaj nesretnik. Pošao je iz radoznalosti u crkvu i zapazio na zidu natpis: »Svećenicima ću dati milost, da ganu i najtvrđa srca!« To je jedno od obećanja Srca Isusova. Kad je to pročitao, sav pobjesni. Rugao se iz punine pokvarenog srca i govorio: «Baš ćemo vidjeti! I ja ću to okušati. Uхватit ćemo popove za riječ». I počeo se ogledati po crkvi, ne bi li vidio kojega svećenika, da mu pokaže sotonsko raspoloženje.

Dalje priča ovaj bogohulnik: »Eto, dolazi k meni svećenik. Gleda me i čeka, da mu progovorim. Iz mojih usta izlazi samo psovka i poruga... Pa dobro, prijatelju moj. reče mi on. Na samu riječ »prijatelju moj« postajem drzovitiji...Vaš prijatelj? ... Ah!... Zovite me radije nevjernikom, izopćenim poganinom, sve što hoćete, ali nipošto prijateljem...»

Riječi na zidu crkve neprestano su izazivale podrugljivo pitanje: Što će mi odgovoriti svećenik? Na moje navale on probljedi, ali ne oda ničim da je uzrujan. Nije odgovarao na moj govor... Ja sam se smijao. On kao da nije ni pazio na to... Bio sam pobjednik... I najednom mi dođe da prasnem u grohotan smijeh i sve mu kažem, kad mi on... ah, još i sad drščem, upravi pitanje: Prijatelju, je li vam još živa majka? Ah, Bože, u taj čas, na te rijecč, kakva borba nastade u mojoj duši. O presveto Srce Isusovo, ti si me čekalo do toga časa. U taj se čas moje srce umekša, obliju me suze i počnem se tresti. Moja majka, je li moguće... Presveto Srce Isusovo!... Pred oči mi dolazi

slika pred kojom sam kao maleno dijete klečao s majkom.... Čitam riječi što ih je ona umirući napisala a kojih ja kao da do sada nisam bio svjestan: Sine moj pišem ti s kreveta na kojemu umirem. Umirem od boli, koju si mi zadao svojom nevjerom. Ne proklinjem te, jer se čvrsto nadam, da će te Božansko Srce obratiti....

O majko moja!...» I ovaj podrugljivi psovač kapitulirao je pred snagom Srca Isusova. ispovjedio se i pričestio. Očistio je svoje srce i usne od psovke i poruge. Na njegovim usnama je procvao cvijet ljubavi prema Božanskom Imenu i Srcu Isusovu.

3. Sv. Margareta Kortonska (1247 - 1297) je po grješnom životu i radikalnom obraćenju druga Magdalena, a po prijateljstvu sa Srcem Isusovim franjevačka Margareta Marija Alacoque. Margareta se rodila u Laviano u Toskani, Italija. Bog joj je bio poklonio lijepu dušu i krasno tijelo, ali ona je to u mladenačkim danima žrtvovala zavodljivoj Veneri. Požudni glas tjelesne strasti zanio ju je u svoj vrtlog i kovitlao tamo-amo. Dobro Srce božanskoga Otkupitelja željelo je usrećiti ovu dušu.

Njezin ljubavnik, s kojim je provodila grješne dane, bio je nenadano ubijen od svojih neprijatelja. Ostavili su ga u šumi, pokrili granjem i lišćem. Grješna Margareta izgarala je od želje da ga pronade. Vođena suludom strašću slijedila je psa, koji ju je doveo do mjesta gdje je ležao ubijeni ljubavnik. Kad ga je odgrnula i vidjela u raspadajućem stanju, sva se zgrozila. U njezinoj promrzloj duši u tom času sve se izmijenilo. Njezino opustošeno srce počela je osvjetljivati zraka novih spoznaja i svjetlijih vidika. Srce Isusovo iskoristilo je ovu priliku da je duhovno obnovi, preporodi i izgradi..

Margareta je počela plakati nad svojim grješnim mladenačkim životom. Povratila se u rodno mjesto, odrezala kosu, obukla pokorničke haljine, stavila konop oko vrata i javno pitala oprostjenje od svih koje je prije sablažnjavala. Svetom mržnjom urotila se protiv vlastitog tijela, da preko njega dade zadovoljštinu za mnogobrojne grijeha protiv šeste Božje zapovijedi.

Povukla se zatim u Cortonu, gdje je franjevci nakon tri godine primiše u Treći Red. Povećavala je pokorničke vježbe, spavala je na zemlji s kamenim uzglavljem, javno po ulicama ispovijedala svoje grijeha, iznakazivala svoje lice itd. Sotona je i opet na nju jurišao, ali milost Srca Isusova i Margaretina odlučna volja odnijeli su potpunu duhovnu pobjedu.

U školi božanskoga Srca Margareta se naglim koracima uzdizala na putu savršenstva. Najomiljeniji predmet njezinih razmatranja bila je Spasiteljeva Muka. U tom ogledalu motrila je. Božju ljubav i svoju nezahvalnost. To ju je sve više bodrilo u radu oko savršenstva.

Jednoga dana ukaza se Spasitelj sv. Margareti i reče joj: »Stavi svoje ruke u rane mojih ruku!« Svetica se ustručavala, pa reče: »O, ne, Gospodine!« Na to se otvori rana svetoga boka i kroz taj otvor ona vidi Isusovo Srce. U zanesenoj ljubavi Margareta zagrlila Spasitelja, koji je uznesu na nebo. Drugom zgodom reče joj Isus: »Kćeri moja, ljubiš li me?« A Margareta će: »Ne samo da te, Gospodine, ljubim, nego želim i htjela bih, kad bi ti to dopustio, biti u tvom Srcu.« Isus prihvati: »Ako hoćeš ući u moje Srce, zašto ne uđeš kroz ranu mog boka?«

Margareta je oplakivala svoju prošlost i često govorila: »Ah, Gospodine kad bi moje srce bilo obujmom jednako čitavome svijetu i kad bi se cijelo rastopilo u suze i krvav znoj od jačine boli što sam te uvrijedila, ja ne bih mogla time nadoknaditi ni najmanji od mojih grijeha.« Za jednog ukazanja reče joj Isus: »Ne boj se za oprostjenja svojih grijeha. Ja sam te odredio da budeš za primjer grješnicima, kako bi oni jasno shvatili da, ako se hoće pripremiti za primanje moje milosti, mene će uvijek naći spremna da im je dadem, kao što sam dao i tebi...«

Jednom je Margareta živo razmatrala Isusovu Muku. Počela je gorko plakati. Na to joj se ukaza Isus i reče da je drži blizu svoga križa i da se njegova milost obilato izlijeva na nju kao i kad je visio na golgotskom križu. Tom prigodom joj je također naglasio: »Razmatranje moje Muke jest najmoćniji štiti protiv grijeha i najkraći put da postignemo savršenstvo.« Preporučio joj je da nikad ne izgubi iz vida njegove rane, a posebno ranu svetoga Srca!

4. Bl. Majka Marija od Isusa Deluil - Martigny rodila se 28. V. 1841. u Marseilleu, u Francuskoj. Bila je u potpunom smislu riječi neobično dijete. Marsejski biskup Msgr de Mazenod

izjavio je u njenoj trinaestoj godini: Ona će biti sv. Marija Marsejska. U sedamnaestoj godini života, za duhovnih vježba kod Sestara od svetoga Srca, Bog joj je očitovao želju, da postane žrtva. Svoj životni pristanak upisala je u dnevnik ovim riječima:

»Učini od mene što ti se sviđa, ali molim Te da me zatvoriš u svoje Srce i dadeš mi nešto trpjeti za tvoju slavu i za tvoju čistu ljubav«. Bila je prva revniteljica Počasne Straže, društva klanjatelja Presvetog Oltarskog Sakramenta, koja je ustanovljena 1863. Za nju ona piše: »Počasna Straža ustanovljena je na Kalvariji, ili, još bolje, osnovana je u Rani ljubavi Isusova Srca...«

Provela je mjesec dana u samostanu od Pohoda u Bourgu. U tišini i molitvi pred Presvetim dao joj je Isus shvatiti, da On hoće duša, koje bi njemu prikazivale trajan poklon zadovoljštine za veoma bolne rane njegova božanskog Srca. Te se duše trebaju ujediniti s Božjom Majkom i u zajedništvu sa svećenikom jednim srcem prinostiti žrtvu Svete Mise, da tako što savršenije ujedine svoj prinos s Kristovim. Te duše, prema Kristovu napatku, trebaju od čitavoga svoga života učiniti neprestanu žrtvu ljubavi i zadovoljštine.

Bog je Mariji poslao vrsnog duhovnog vođu, dobrog isusovca o. Calage. On je pročitao njezin dnevnik i izjavio joj kako Bog od nje traži da ona bude utemeljiteljica Redovničke družbe zadovoljštine, čija se potreba tako dugo osjećala. Otvoreno joj je kazao da je njezino mjesto među djevicama-mučenicama, a njezin je ljiljan — ljiljan među trnjem.

Na blagdan Isusova Srca 1868. Marija je osjetila svetačku težnju, da bude žrtva. Potpuno se posvetila žrtvovanoj ljubavi. Ideja o Institutu sve više je sazrijevala. Prvoga petka u listopadu još više se predaje Isusu u svojstvu žrtve. U veljači 1869. o. Calage joj naređuje da piše prve nacрте pravila Družbe zadovoljštine i žrtve.. Nutarnje i vanjske kušnje je ne smućuju. Ona se drži svoga načela: »Ljubiti i trpjeti do krajnjih granica ljubavi i bola!...« Papa Pijo IX. odobrava 14. III. 1872. ideju Instituta sa željom, da bude što više odvažnih duša, koje će davati Bogu zadovoljštinu i žrtvovati se za Crkvu.

Na svetkovinu Srca Isusova (20. VI.) 1873. osnovala je Marija u Antverpenu *Družbu kćeri Srca Isusova*. Svrha je instituta: ljubav, zadovoljština, žrtva! Zadovoljština, za uvrede Isusovu Srcu. Molitva i žrtva za Crkvu i svećenike. Divno, zar ne! G. 1904. postignuto je prvo crkveno odobrenje Družbe od kardinala Richelemya, nadbiskupa u Torinu, Italija. Nova Družba se naglo širi po Francuskoj, Italiji, Belgiji, Austriji, Njemačkoj, Švicarskoj i drugdje. Sv. papa Pijo X. podijelio je 22. II, 1909. blagoslov Družbi.

Majka Marija bila je čitav život žrtva. U roditeljskoj kući podnosila je strpljivo mnoge protivnosti, trpjela je zbog bolesti drugih bića i financijskih nezdoga, podnosila je nutarnje kušnje, skrupule itd. Iskreno je željela mučeništvo. 27. II. 1884. u samostanskom vrtu u Servianne dočekao ju je nenadano anarhist Vjekoslav Chave, samostanski vrtlar otpušten zbog slaba vladanja. Ubio ju je iz pištolja. Njezine posljednje riječi bile su: »Opraštam mu! ... Za Družbu!...»

5. Katarina Marija Volpicelli rodila se u Napulju 1839. Bog ju je obasuo lijepim naravnim svojstvima. U najranijim godinama strastveno se odala studiju literature i lijepih umjetnosti. Ispraznost i zabava zanosile su ovu mladu dušu. Sanjarila je o dobroj udaji. U isto vrijeme Srce Isusovo kovalo je plan da osvoji tu plemenitu dušu i učini je svojim apostolom.

1854. buknuła je u Napulju kuga. Katarinu uhvati silan strah pred smrću. Pristupala je često na sakramente. Ispovjednik ju je više puta upozoravao na teško stanje njezine savjesti i molio se mnogo za nju.

Bog je providnosno uredio da se mlada Katarina susrela s vrsnim ispovjednikom franjevcem o. Ljudevitom da Casoria. On je uvijek imao velik upliv na nju. On joj je otvoreno rekao: «Svijet te privlači, ali Bog će biti pobjednik!» S obzirom na njezin strastveni studij rekao joj je proročki: »Doći će dan, u koji ćeš zatvoriti sve knjige. Isus će ti otvoriti knjigu svoga Srca. Na prvoj stranici piše Ljubav, na drugoj Ljubav, na trećoj također Ljubav i tako dalje.«

Od toga vremena Katarina se potpuno predala božanskomu Srcu Isusovu. Naročito je gajila pobožnost prema Euharistiji. Iskrena pobožnost ju je dovela do uvjerenja, da je Bog zove u Kongregaciju sestara klanjateljica Presvetoga Sakramenta. Stupila je u tu družbu, ali zbog slaba

zdravlja morala je izići i vratiti se kući. To ju je silno boljelo. Srce Isusovo imalo je za nju posebne namjere.

U rodnoj kući provodila je pravi redovnički i pokornički život. Njezin duhovni vođa dozvolio joj je da u dvadesetprvoj godini života, u cvatu mladosti, položi redovničke zavjete u svijetu. Baš u to vrijeme umrla joj je dobra majka, a oca udari kap. Dvorila ga je strpljivo i samoprijegorno četiri godine. 28. II. 1862. obavila je Katarina, po savjetu duhovnog vođe, osobnu posvetu umirućem Isusovom Srcu i obvezala se da će širiti štovanje Srca Isusova i Marijina, i to sa svim sredstvima koja će joj posluš označiti. Nakon te posvete teško oboli, ali brzo i čudesno ozdravi. Imala je viđenje: ona je bila na čelu povorke djevoja oko Isusova Srca. Kasnije joj je bilo objavljeno značenje ovoga viđenja. Predano se odala odricanju, djelima ljubavi i širenju Apostolata molitve.

Katarina je veoma trpjela zbog hladnoće kojom se katolici odnose prema Presvetom Sakramentu Oltara. Stoga se i posvetila Čitavom životnom snagom širenju duha i djela zadovoljštine. U tu svrhu osnovala je Djelo poklonstvene zadovoljštine i Djelo siromašnih Crkava. U Napulju je utemeljila Treći red Svetoga Srca, koji se kasnije pretvorio u Institut službenica Svetoga Srca. Katarinino apostolsko djelo bilo je okrunjeno odobrenjem Svete Stolice i brzim širenjem po svijetu. Ah, sve to ipak nije prošlo bez velikih žrtava. G. 1880. započela je graditi veličanstvenu crkvu Srca Isusova u Napulju, koja je nakon same četiri godine bila gotova. Ova revna apostolska duša preminula je 26. XII. 1893. a za nju je papa Leon XIII. rekao: «Bila je svetica! Da, bila je svetica!«

6. Petar Barbarić rodio se 19. V. 1874. u Klobuku, u blizini Ljubuškoga u Hercegovini. Njegov bogobojazni otac Ante i pobožna majka Kata usadili su mu u srce prve klice kreposti i kršćanskog savršenstva. Djetinjstvo je proveo pod rodnim krovom, u društvu trojice braće i triju sestara. Bio je pastir. Iza osnovne škole proveo je jednu godinu kao trgovački naučnik. Izgarao je od svete želje da bude svećenik. Pošao je u nadbiskupsko sjemenište u Travnik i tu proveo osam godina. Bio je uzornog vladanja, marljiv i pobožan.

U sedmom razredu duhom se pridružio redovničkoj zajednici otaca isusovaca, u kojoj je kasnije i umro. U proljeće 1896. prehladio se na izletu i obolio. Od toga je i preminuo 15. IV. 1897., u dvadeset i trećoj godini života.

Osnovna karakteristika njegova života bila je punina ideala. Htio je biti uz Krista. U sjemeništu je upoznao pobožnost Srcu Isusovu i u njoj našao zadovoljenje svih svojih mladenačkih težnja. U školi božanskoga Srca izgradio je svoj duhovni karakter. Na žaru Kristove dobrote i on je rasplamsao život, usavršio ljubav, očeličio krepost, postao duhovni vitez Isusove Žrtve. To je prožimalo čitav njegov mladenački život, a posebno se očitovalo u vrijeme bolesti i trpljenja.

Petar se nije zadovoljio da samo svoje srce formira po božanskom uzoru, nego je također htio da u svetištu žrtvovanog Srca nađu svoj ideal i drugi ljudi. On je među svojim kolegama u sjemeništu neumorno širio pobožnost Isusovu Srcu. Preko školskih praznika, poput pravog apostola, promicao je među seoskim svijetom ovu dragu pobožnost i širio Glasnik presvetog Srca Isusova. Gdje nije mogao osobno doprijeti, tamo je pismima nastojao raširiti kraljevstvo probodenog Srca među mnogim poletnim katoličkim dušama. Neka on bude uzor hrvatskoj mladeži i svima nama!

Sadržaj

Predgovor

1. Devetnica Srcu Isusovu sv. Alfonsa Marije Liguorija

2. Litanije Srca Isusova

3. Molitve svetaca i duhovnih velikana Srcu Isusovu

4. Razmatranja svetaca o Srcu Isusovu

5. Povijest pobožnosti Srcu Isusovu od početaka do posvete svijeta i uspostave svetkovine

1. Redovnici srednjega vijeka - začetnici štovanja Srca Isusova

2. Družba Isusova i redovnice Pohoda — preteče sv. Margarete

3. Sv. Ivan Eudes
4. Srce Isusovo i sv. Margareta Marija Alacoque
5. Četiri velika ukazanja Srca Isusova sv. Margareti Alacoque
6. Od ukazanja sv. Margareti do uspostave svetkovine Srca Isusova i posvete svijeta Božanskom Srcu Isusovu
7. Pobožnost Srcu Isusovu dar Neba za moderna vremena
8. Teološki temelj pobožnosti Srcu Isusovu
9. Zašto je lipanj posvećen Srcu Isusovu?

6. Obećanja srca Isusova i naše spasenje

1. Obećanja Srca Isusova
2. Veliko obećanje Srca Isusova, pobožnost devet prvih petaka i naše vječno spasenje

7. Posebne pobožnosti i molitve Srcu Isusovu

1. Zlatna krunica
2. Posveta Srcu Isusovu – osobna i obitelji
3. Kratki zazivi presvetom Srcu Isusovu obdareni oprostima
4. Prošnja presvetom Srcu Isusovu
5. Dragocjeno prikazanje zasluga presvetog Srca Isusova kao zadovoljština za svoje grijeh
6. Molitve
 - a. da se po Isusovoj želji što više raširi pobožnost prema njegovom Srcu
 - b. Presvetom Srcu Isusovu za duše u Čistilištu;
 - c. Za umiruće
 - d. Naknada za uvrede nanesene euharistijskom Srcu Isusovu

8. Poticajni primjeri pobožnosti Srcu Isusovu